KOJI SUZUKI, supranumit „Stephen King al Japoniei", s-a născut în 1957 în prefectura Shizuoka. Studiază literatura franceză la Universitatea Keio din Tokio, schimbă câteva slujbe mărunte, apoi își asumă un statut neobișnuit pentru un bărbat din Japonia: casnic. Începe să scrie, literalmente cu copiii pe genunchi. Debutează cu romanul *Rakuen* (1990, Marele Premiu al Japoniei pentru literatură *fantasy*). Devine celebru după publicarea romanului *Ringu* în 1991 (*Ring 1 – Cercul*, Humanitas, 2006), care stârnește o adevărată furtună în Japonia și se vinde în aproape trei milioane de exemplare. Seria „Ring", care cumulează vânzări de peste opt milioane de exemplare, cuprinde în prezent *Ring 1 – Cercul*, *Ring 2 – Spirala* (Premiul „Eiji Yoshikawa", 1996), *Ring 3 – Bucla* și *Ring 0 – Nașterea*. Succesul ei se explică și prin numeroasele ecranizări: *Ringu* (Japonia, 1998, în regia lui Hideo Nakata), *Rasen* (Japonia, 1998), *Ringu 2* (Japonia, 1999), *The Ring* (SUA, 2002, în regia lui Gore Verbinski, cu Naomi Watts; pe ecranele noastre a rulat sub titlul *Avertizarea*), *The Ring Two* (SUA, 2005) etc. Una dintre povestirile lui Koji Suzuki a fost de asemenea ecranizată, în Japonia (*Honogurai mizu no soko kara*, 2002) și în SUA (*Dark Water – Apa întunecată*, 2005).

KOJI SUZUKI

Ring 2
SPIRALA

Traducere din engleză de
DANIEL IONESCU

HUMANITAS
fiction

Coperta de
IONUȚ BROȘTIANU

KOJI SUZUKI
SPIRAL
Copyright © 2004 by Koji Suzuki
All rights reserved.

© HUMANITAS, 2006, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SUZUKI, KOJI
Ring 2: Spirala / Koji Suzuki; trad.: Daniel Ionescu. -
București: Humanitas, 2007
ISBN 978-973-50-1769-9

I. Ionescu, Daniel (trad.)

821.521-31=135.1

PROLOG

Mitsuo Ando s-a smuls dintr-un vis în care se scufunda în ocean. Țârâitul telefonului s-a amestecat cu zgomotul valurilor și o clipă mai târziu s-a trezit cu o tresărire de spaimă, de parcă apele l-ar fi înhățat.

A întins mâna dincolo de marginea patului și a ridicat receptorul.

— Alo.

A așteptat, dar n-a auzit nici un sunet.

— Alo, a zis din nou, de data asta mai hotărât, ca și cum i-ar fi poruncit interlocutorului său să răspundă.

— Le-ai primit?

Glasul a stors din el și ultima picătură de energie. Parcă l-ar fi tras cineva într-un șanț adânc și întunecos. Visul din care tocmai se desprinsese s-a desfășurat fulgerător în fața ochilor săi. Un val uriaș îl luase deodată de pe plajă. În timp ce se scufunda către fundul oceanului, își dădea seama că-și pierduse complet simțul de orientare, nu mai știa unde-i stânga sau dreapta, ce înseamnă sus sau jos. Neajutorat, se lăsase tras de curent... Ca de fiecare dată,

simțise cum o mână micuță îl apucă de picior. Ori de câte ori visa, simțea atingerea acelei mâini, degetele subțiri ca niște anemone alunecând, apoi pierzându-se în adâncuri. Iar el era complet neputincios, și asta îl chinuia îngrozitor. Își întindea amândouă brațele, convins că va prinde trupușorul acela, dar pur și simplu nu reușea să-l țină. Îi scăpa din mâini în fiecare vis, lăsându-i între degete o șuviță de păr moale și fin. Doar atât.

Vocea femeii i-a reamintit cu o intensitate insuportabilă de moliciunea șuviței de păr.

— Da, le-am primit, a zis el enervat.

Actele de divorț. Le primise cu două sau trei zile în urmă, deja semnate și parafate. Mai trebuia să le semneze și el, să-și pună parafa, astfel hârtiile și-ar fi împlinit menirea. Încă n-o făcuse.

— Și?

Simțise nerăbdare în glasul soției lui, deși nu rostise decât un singur cuvânt. Cum era în stare să șteargă cu atâta nepăsare șapte ani de căsnicie?

— Și ce?

— Vreau să le semnezi, să le parafezi și să mi le trimiți înapoi.

Ando a clătinat din cap. De câte ori încercase până atunci s-o lămurească? Era tentat s-o ia de la capăt. Totuși, de fiecare dată când o făcea, ea îi punea condiții inacceptabile, ca și cum ar fi ținut morțiș să-i arate că are o voință de fier. Ando era dispus să renunțe și la ultima rămășiță de respect față de sine însuși, dar în ultimul timp până și asta îl obosea.

— Foarte bine. O să fac tot ce vrei.

A amuțit, surprins că renunțase atât de repede. A tăcut și ea câteva momente, apoi a spus pe un ton scrâșnit:

— Cred că-mi datorezi o explicație.

— Despre ce?

Era un răspuns pe care ar fi trebuit să-l evite.

— Despre ce mi-ai făcut.

Ando a strâns mai tare receptorul și a închis ochii. *O să mă hărțuiască la fel, în fiecare dimineață, chiar și după ce obține divorțul?* Era un gând insuportabil.

— Eu sunt de vină.

Dar spusese asta prea repede, prea ușor, fără să pună în cuvinte greutatea sentimentelor, iar ea aștepta un pretext. Cel mai mic pretext.

— Nu ți-a păsat niciodată de el!

— Vorbești prostii. Îți dai seama ce spui?

— Bine, atunci de ce...

— Nu-mi mai pune întrebări. Știi foarte bine răspunsurile.

— Cum ai putut să faci așa ceva?

Glasul ei tremura, semn prevestitor al furtunii care avea să se dezlănțuie curând. Ando ar fi vrut să-i spună să termine cu telefoanele și apoi să trântească receptorul, dar s-a stăpânit. Singura mângâiere pe care i-o putea oferi era să-i asculte răbdător acuzațiile, s-o lase să-și verse durerea.

— Spune ceva.

Acum plângea.

— De exemplu? De un an și ceva numai despre asta vorbim. Nu mai e nimic de spus.

— Dă-mi-l înapoi!

Era un strigăt de durere cu desăvârșire lipsit de rațiune. Și Ando îl voia înapoi. Pentru asta – doar pentru asta – se ruga zi și noapte de-atunci încoace, conștient totuși că era complet inutil.

— *Adu-l înapoi, te implor! Dă-mi-l înapoi!*

— Nu pot, a spus el simplu, sperând s-o liniștească.

— Îl vreau înapoi!

Nu mai îndura s-o audă chinuindu-se așa, prizonieră a nenorocirii din trecut, incapabilă să

începă o viață nouă. El, cel puțin, încerca să trăiască ceva mai constructiv. Ceea ce pierduseră nu putea fi regăsit și făcuse tot ce era omenește posibil pentru a-și salva căsnicia, pentru a-și convinge soția că speranța unui nou început nu era deșartă. Nu voia să divorțeze din acest motiv. Era gata să facă orice. Și ar fi meritat – dacă ar fi putut redeveni perechea fericită care fuseseră odată. Numai că ea refuza să privească în viitor și îl acuza că poartă întreaga vină.

— Dă-mi-l înapoi!

— Ce vrei să mai fac?

— Nu înțelegi ce-ai făcut!

Ando a oftat, destul de tare pentru a fi auzit la celălalt capăt al firului. Femeia repeta aceleași cuvinte lipsite de sens și era limpede că îi cedaseră nervii. Ando ar fi vrut să o poată duce la un psihiatru – un prieten –, dar tatăl ei era doctor, director de spital, și ea ar fi luat-o fără îndoială ca pe un afront.

— O să închid acum.

— Foarte bine, fugi, așa cum faci de obicei.

— Vreau să uit totul. Vreau să trec peste asta.

Știa că nu avea nici un rost, dar nu reușise să găsească un răspuns mai potrivit. În timp ce lăsa receptorul în furcă, a auzit un strigăt disperat:

— Vreau să mi-l aduci înapoi pe Takanori!

Chiar și după ce a închis, numele a continuat să țâșnească din receptor până când ecourile lui au umplut încăperea. Fără să vrea, Ando a început să-l șoptească:

Takanori, Takanori, Takanori.

O vreme a rămas întins pe pat, cu capul în mâini și complet nemișcat, ghemuit ca un copil în pântecele mamei. În cele din urmă, s-a uitat la ceas și și-a dat seama că nu putea rămâne acolo la nesfârșit. Trebuia să plece la lucru.

A scos telefonul din priză, pentru a fi sigur că nu va mai putea să-i telefoneze, apoi s-a dus la fereastră. Când a deschis-o, dornic să primenească tristețea din cameră, a auzit croncănitul unei ciori. Păsările zburau mereu pe-acolo dinspre parcul Yoyogi și se așezau pe cablurile electrice de pe străzi, dar cea pe care o auzise era neobișnuit de aproape și îi provocase o tresărire. Totuși, strigătul păsării, ascuțit și natural, l-a făcut să se înseninze cât de cât. Contrastul față de adâncul întunecat al oceanului din vis, față de gemetele disperate ale mamei care-și chema fiul fusese desăvârșit. Era sâmbătă dimineața, o zi senină de toamnă.

Poate că tocmai vremea frumoasă i-a provocat în minte o asociere nedorită, pentru că în clipa următoare ochii i s-au umplut de lacrimi. Și-a suflat nasul. S-a trântit din nou pe pat. Câteva clipe a crezut că reușise să-și stăpânească lacrimile, dar au început să-i șiroiască iar pe obraji.

Curând plângea în hohote, îmbrățișând perna și strigând numele fiului său. Se ura pe sine însuși pentru că renunțase atât de ușor. Disperarea era un vizitator care nu respecta nici un program, care aștepta doar să se întâmple ceva și apoi ataca neobosită. Nu mai plânsese așa de câteva săptămâni. Deși intervalele dintre crize se măriseră treptat, tristețea care-l copleșea era la fel de profundă ca prima dată. Se întrebase adesea cât timp avea s-o ducă în felul ăsta, dar nu îndrăznise niciodată să-și dea un răspuns.

A luat un plic așezat între două cărți din bibliotecă și a scos din el câteva fire de păr. Era singura amintire materială de la fiul său. Mâinile lui atinseseră capul băiatului și, când încercase să-l tragă spre el, șuvița îi rămăsese între degete. Era un adevărat miracol că nu o pierduse mai târziu, în timp

ce se zbătea în valuri. Părul se încurcase în verighetă. Trupul nu fusese găsit nici până azi. Nici măcar nu avuseseră cum să organizeze ceremonia de incinerare. Șuvița era singura rămășiță din fiul lui.

Și-a lipit-o de obraz, amintindu-și cum îl mângâia pe Takanori. Când a închis ochii, băiatul s-a întors la viață în gândurile lui. Ando era aproape convins că ar fi fost de-ajuns să întindă mâna și-ar fi putut să-l atingă...

După ce s-a spălat pe dinți a rămas în fața oglinzii, dezbrăcat până la brâu. Și-a dus mâna la bărbie și a masat-o ușor. Și-a trecut limba peste dinți. Nu se spălase prea bine, suprafața lor era încă puțin aspră. A observat că pe gât avea o pată mai întunecată, chiar sub bărbie, unde nu se bărbierise cum trebuie. A ridicat aparatul de ras și a trecut lama peste perii minusculi, apoi a încremenit, hipnotizat de propria lui imagine din oglindă. Și-a ridicat capul și s-a uitat atent la pielea întinsă și palidă a gâtului. A strâns mai bine aparatul de ras în mână și l-a ținut o clipă la baza gâtului, apoi l-a coborât încet peste piept, peste abdomen, oprindu-se în cele din urmă în dreptul buricului. Pe piele îi rămăsese o dâră albă, dreaptă, care pornea dintre sfârcuri și trecea peste abdomen. Și-a închipuit că aparatul de bărbierit era un bisturiu și a văzut în minte propria lui disecție. Ando își câștiga pâinea disecând cadavre, așadar știa foarte bine ce-ar fi văzut în cutia lui toracică. O inimă de mărimea unui pumn, cuibărită între plămânii rozalii. Bătaia ei fermă. Dacă se concentra suficient de bine, ar fi putut s-o audă. Dar durerea aceea neîncetată din piept... În care dintre viscere era localizată părerea de rău? În inimă, oare? Ar fi vrut să-și poată smulge durerea cu mâinile goale.

Lama a alunecat pe pielea transpirată și Ando a pus aparatul de ras pe policioara de deasupra chiuvetei. Și-a întors capul și a văzut un firicel subțire de sânge pe partea dreaptă a gâtului. Se tăiase. Ar fi trebuit să simtă măcar o ușoară usturime acolo unde lama îi crestase pielea, dar n-a simțit nimic în timp ce se uita la linia fină și roșie. În ultima vreme devenise insensibil la durerea fizică. De câteva ori își dăduse seama că s-a rănit abia după ce văzuse rana. Poate că-și pierduse dorința de a trăi.

Și-a tamponat gâtul cu un prosop și s-a dus să vadă cât era ceasul. Opt și jumătate. Era timpul să plece. În ultimul timp, serviciul era singurul lui colac de salvare. Reușea să scape de amintiri doar aruncându-se cu capul înainte în munca de zi cu zi. Era lector de medicină legală la Facultatea de Medicină a Universității Fukuzawa, dar lucra și la Institutul de Medicină Legală din Tokio. Doar când făcea o autopsie putea să uite complet de moartea fiului său. Printr-o ironie a sorții, acțiunea asupra trupurilor moarte îl elibera de durerea morții care-l lovise.

A ieșit din apartament. În timp ce trecea prin holul blocului, a aruncat o privire la ceas. Devenise o obișnuință. Întârziase cinci minute față de program – cinci minute îi luaseră semnarea și parafarea actelor de divorț. În numai cinci minute, legătura dintre el și soția lui fusese retezată. Știa că pe drumul până la universitate erau trei cutii poștale și s-a hotărât să pună plicul în prima. S-a grăbit să ajungă la stația de metrou.

Partea întâi
DISECȚIA

1

Ando era de serviciu în sala de autopsie. A intrat în birou și a răsfoit fișele din dosarul următorului cadavru. În timp ce cerceta detaliile din fotografiile polaroid făcute la fața locului, palmele au început să-i transpire și a făcut mai multe drumuri până la chiuvetă ca să se spele pe mâini. Era o zi de la mijlocul lunii octombrie, nu prea caldă, dar Ando transpira abundent indiferent de anotimp. Obișnuia să se spele pe mâini de cel puțin șapte-opt ori pe zi.

A răsfirat din nou fotografiile pe birou. În prima se vedea un bărbat îndesat și solid care stătea pe jos, cu capul sprijinit de marginea patului – poziția în care se afla atunci când inima lui se oprise. Nu avea leziuni externe vizibile. Următoarea fotografie era un prim-plan al feței. Nici o urmă de congestionare, nici un semn de strangulare. N-a reușit să găsească nici măcar un indiciu al cauzei morții. Exact acesta era motivul pentru care cadavrul fusese trimis la Institutul Medico-Legal în vederea unei autopsii – în ciuda faptului că nu existau dovezi

care să ateste o crimă. După toate aparențele, fusese un deces accidental, pe deasupra fără cauze naturale evidente, iar în această situație trupul nu putea fi incinerat înainte de a se stabili precis cauza morții.

Cadavrul fusese găsit cu mâinile și picioarele larg desfăcute. Ando îl cunoștea pe mort, îl cunoștea chiar foarte bine: era un fost coleg de facultate pe care nu-și închipuise niciodată că-l va examina în calitate profesională. Ryuji Takayama, care încă mai respira cu douăsprezece ore în urmă, îi fusese coleg de grupă toți cei șase ani de studenție la Facultatea de Medicină.

Majoritatea studenților din promoția lui doreau să practice medicina sub o formă sau alta, iar când Ando se hotărâse să facă Anatomo-Patologie, colegii începuseră să șoptească pe la spatele lui că s-a țicnit de-a binelea. Takayama se abătuse și mai mult de la calea obișnuită. Fusese șef de promoție, însă după absolvire o luase din nou de la capăt, de data asta ca student la Filozofie. În clipa morții, era lector și preda cursuri de logică. Ando ocupa aceeași poziție la Catedra de Anatomo-Patologie. Cu alte cuvinte, făcând abstracție de faptul că universitatea îi acceptase cererea de a se înscrie iar la studii, ascensiunea universitară a lui Ryuji fusese fulgerătoare. Avea treizeci și doi de ani, cu doi mai puțin decât Ando, care, după ce terminase liceul, irosise câțiva ani chinuindu-se să fie admis la universitatea pe care și-o alesese.

Privirea lui Ando a zăbovit asupra rubricii în care era scrisă ora decesului: 9.49, seara trecută.

— Ora morții e al naibii de precisă, a zis Ando, întorcându-se spre locotenentul de poliție care venise să asiste la autopsie.

Din câte știa Ando, Takayama locuia într-un apartament din zona Nakano Est. Era celibatar, trăia singur și murise subit în propria lui casă. Era practic imposibil ca ora decesului să poată fi stabilită atât de exact.

— S-ar putea spune că am avut noroc, zise nepăsător locotenentul, așezându-se pe un scaun de lângă masa de autopsie.

— Noroc? De ce?

Locotenentul s-a întors spre însoțitorul lui, un sergent mai tânăr.

— E și Mai Takano aici, nu-i așa?

— Da, domnule. Am văzut-o afară, în sala de așteptare.

— Ești bun s-o chemi?

— Imediat, domnule.

— Nu e rudă cu decedatul, dar ea e cea care a descoperit cadavrul. E una dintre studentele favorite ale profesorului Takayama, de fapt iubita lui. Dacă găsiți vreun motiv de suspiciune în declarația ei, sunteți liber s-o luați la întrebări. Orice întrebări, doctore.

Regulamentul cerea ca trupul neînsuflețit să fie predat celei mai apropiate rude imediat după încheierea autopsiei. În cazul lui Takayama, cele mai apropiate rude erau mama, fratele și cumnata lui. Se aflau afară, în sala de așteptare, încă dinainte să vină Mai Takano.

Femeia în cauză a intrat în birou, apoi s-a oprit și a clătinat din cap. Când a văzut-o, Ando s-a ridicat imediat, s-a înclinat și i-a oferit un scaun.

— Îmi pare rău că trebuie să treceți prin asta, a zis el.

Mai era îmbrăcată într-un costum simplu, albastru marin, și strângea în mâini o batistă albă. Ando s-a întrebat deodată dacă nu cumva răsuflarea

morții pune mai bine în valoare frumusețea femeilor. Avea un trup zvelt, mâini și picioare delicate, iar simplitatea discretă a hainelor îi scotea în evidență paloarea tenului. Fața ei era un oval fără cusur, cu trăsături fine și perfect echilibrate. Ando putea să-i vadă curbele frumoase ale craniului fără să fie nevoit s-o așeze pe masa de disecție. Fără îndoială, sub pielea aceea fină erau organe sănătoase și un schelet desăvârșit. A simțit brusc impulsul să le atingă.

Locotenentul a făcut prezentările și amândoi și-au rostit numele. Mai s-a îndreptat spre scaunul pe care i-l arătase Ando, dar după doi pași a început să se clatine. A trebuit să se sprijine de un birou ca să-și păstreze echilibrul.

— Ți-e rău?

Ando s-a uitat la ea, examinându-i cu mare atenție fața. Se făcuse brusc pământie, deși mai devreme era foarte palidă. S-a întrebat dacă nu cumva era anemică.

— Mulțumesc, mă simt mai bine acum.

O vreme s-a uitat fix la un punct de la picioarele ei, ținându-și batista la frunte, până când locotenentul i-a adus un pahar cu apă. L-a băut, și asta a părut s-o calmeze cât de cât. Și-a ridicat privirea și a vorbit cu un glas atât de slab, încât Ando abia a reușit să înțeleagă ce spunea:

— Îmi pare rău, pur și simplu mi-a venit...

Ando a înțeles imediat. Îi venise ciclul. Cauzele stării ei de anemie erau neplăcerea asta inevitabilă și stresul provocat de emoțiile puternice. Dacă nu mai intervenea altceva, nu aveau nici un motiv de îngrijorare.

— Din întâmplare, răposatul domn Takayama și cu mine am fost prieteni buni în timpul studenției.

Îi făcuse această mărturisire ca s-o liniștească puțin. Mai și-a ridicat capul, pe care până atunci și-l ținuse plecat.

— Ați spus că vă numiți Ando?

— Da.

S-a uitat bine la el câteva clipe. Apoi, în mod evident plăcut surprinsă, și-a mijit ochii și s-a înclinat ușor, ca și cum se întâlnise cu un prieten vechi.

— Sunt încântată să vă cunosc.

Ando era convins că îi interpretase corect expresia: fata se gândea probabil că, în virtutea relației lui cu Takayama, poate avea încredere că el va trata trupul cu respectul cuvenit. În realitate, prieten sau nu cu decedatul, Ando mânuia bisturiul la fel.

— Scuzați-mă, domnișoară Takano, a intervenit locotenentul. Sunteți bună să-i spuneți în detaliu și doctorului ce ne-ați spus nouă despre cum l-ați descoperit pe decedat?

Polițistul părea hotărât să nu lase garda jos, deși nu exista nici un motiv de suspiciune. Oricum, nu era dispus să-și piardă timpul ascultând amintiri dulcege despre îndrăgitul răposat. O chemase pe Mai aici cu scopul precis de a-i cere să-i repete lui Ando întreaga poveste. Fata fusese prima persoană care văzuse cadavrul, iar Ando era legistul care conducea autopsia. Unindu-și forțele, spera polițistul, vor reuși să afle cauza morții. Iată de ce se adunaseră acolo.

Aproape în șoaptă, Mai i-a spus lui Ando, în linii mari, tot ce declarase la poliție seara trecută.

— Când a sunat telefonul, abia ieșisem din baie și îmi uscam părul. M-am uitat imediat la ceas. Cred că gestul acesta a devenit o obișnuință. Dacă știu la ce oră sună telefonul, pot să ghicesc destul de corect cine mă caută. Profesorul Takayama îmi

telefona rareori, de obicei eu îl sunam. Oricum, nu mă căuta aproape niciodată după nouă seara. Prin urmare, la început mi-am zis că nu poate fi el. Am ridicat receptorul și am spus „Alo", iar o clipă mai târziu am auzit un strigăt la celălalt capăt al firului. M-am gândit imediat că era o glumă proastă. Am fost luată prin surprindere, așa că am îndepărtat receptorul de la ureche, dar strigătul s-a transformat într-un geamăt, apoi s-a stins. Parcă mă cuprinsese o... o încremenire stranie. Am lipit iar receptorul de ureche și am încercat să aud ceva, orice, dar, în același timp, eram îngrozită de ceea ce aș fi putut afla. Apoi, brusc, ca și cum cineva ar fi apăsat pe un buton, în minte mi-a apărut fața profesorului Takayama. Atunci i-am recunoscut și vocea. A lui era, clar. Am pus receptorul în furcă și am format numărul lui de telefon, dar suna ocupat. Așa am ajuns la concluzia că el mă sunase și că i se întâmplase ceva.

— Să înțeleg că n-ați apucat să schimbați nici un cuvânt cu Ryuji? a întrebat Ando.

— Nu. Am auzit doar strigătul acela, a zis Mai, clătinând din cap.

Ando a mâzgălit ceva într-un carnet și a îndemnat-o să continue:

— Ce-ați făcut mai departe?

— M-am dus până acolo, voiam să aflu ce s-a întâmplat. Mi-a luat cam o oră să ajung la el cu metroul. Când am intrat... l-am găsit acolo, sprijinit de pat, în dormitorul de lângă bucătărie...

— Ușa de la intrare era descuiată?

— Aveam... Îmi dăduse o cheie.

Rostise aceste cuvinte cu o jenă evidentă, pe care nici măcar nu încercase s-o ascundă.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Ușa era încuiată pe dinăuntru?

— Da, era încuiată.

— Așadar, ați intrat în casă, a îmboldit-o Ando.

— Profesorul Takayama era sprijinit de pat, cu fața în sus. Avea brațele și picioarele larg desfăcute...

Glasul i s-a stins. A scuturat violent din cap, ca și cum ar fi încercat să alunge imaginea pe care o revedea în minte.

Ando nu avea nevoie să facă un efort de imaginație. Fotografiile se aflau în fața lui și prezentau trupul neînsuflețit al lui Ryuji mai elocvent decât ar fi putut s-o facă cuvintele.

A ridicat pozele de pe birou și le-a folosit pe post de evantai pentru a-și răcori fruntea acoperită de sudoare.

— Ați văzut ceva neobișnuit în cameră?

— Nu mi-a atras atenția nimic... Doar că receptorul nu era în furcă.

Ando a încercat să pună cap la cap informațiile din raportul poliției cu cele din povestea fetei și să reconstituie astfel evenimentele. Ryuji simțise că i se întâmplă ceva și îi telefonase iubitei lui, Mai Takano. Spera, probabil, că l-ar fi putut ajuta. Dar de ce nu sunase mai degrabă la 119? Dacă ai un junghi în piept și mai găsești timp și putere să folosești telefonul, în mod normal, primul număr pe care-l formezi este cel al salvării.

— Cine a sunat la 119?

— Eu.

— De unde?

— Din apartamentul profesorului.

— Deci el n-a apucat să facă asta, nu-i așa?

Ando i-a aruncat o privire locotenentului, iar acesta i-a confirmat printr-un semn că avea dreptate. Verificase de la bun început dacă decedatul telefonase la salvare.

O clipă, Ando a luat în calcul ipoteza sinuciderii. Îndurerat de cruzimea cu care-l tratează iubita, bărbatul se hotărăște să-și pună capăt zilelor și înghite otravă. Apoi încercând să vorbească cu femeia care l-a împins să aleagă această soluție extremă, vrea s-o acuze și s-o facă să se simtă vinovată. În cele din urmă, mai are putere doar să strige și moare.

Totuși, conform raportului, sinuciderea nu părea să fie o ipoteză credibilă. La fața locului nu fusese găsit nici un recipient cu urme de otravă, nici vreo dovadă că Mai ar fi luat obiectul respectiv din apartament. Mai mult, nu-ți trebuia decât o singură privire pentru a înțelege că starea ei sufletească anula orice suspiciune în această privință. Doar un individ complet obtuz la subtilitățile relațiilor dintre sexe n-ar fi observat imediat cât de adânc era respectul pe care Mai Takano îl nutrea față de profesor. Lacrimile care apăreau din când în când în ochii ei nu erau în nici un caz provocate de sentimentul de vinovăție al femeii care-și împinsese iubitul să-și curme viața. Cauza lor era regretul profund la gândul că nu-i va mai atinge niciodată trupul. Ando avea senzația că se privește într-o oglindă. Și el se confrunta în fiecare dimineață cu propriul lui chip devastat de durere, iar o asemenea durere nu putea fi simulată. Și, nu în ultimul rând, femeia venise la morgă pentru a lua cadavrul. Dar cel mai important argument dintre toate era altul: Ando nu-și putea închipui în ruptul capului că un individ atât de dur ca Ryuji s-ar fi sinucis din cauza unei femei.

Rămâneau în discuție inima și capul.

Ando trebuia să caute dovezile unui infarct sau ale unei hemoragii cerebrale. Bineînțeles, nu putea exclude ipoteza că examinarea conținutului stomacului va arăta prezența cianurii de potasiu sau,

cine știe, semnele unei intoxicații alimentare severe, a otrăvirii cu monoxid de carbon sau ale altor cauze accidentale pe care le întâlnise din când în când de-a lungul timpului. Totuși, până atunci, bănuielile lui fuseseră confirmate în majoritatea cazurilor. Takayama pricepuse brusc că i se întâmplă ceva și pur și simplu dorise să audă pentru ultima dată glasul iubitei sale. Înainte ca inima lui să se oprească, mai apucase doar să strige. În mare, cam asta se întâmplase.

Tehnicianul care-l ajuta pe Ando în ziua aceea și-a vârît capul pe ușă și l-a anunțat:

— Domnule doctor, am pregătit totul.

Ando s-a ridicat în picioare și a zis, pentru toți și pentru nimeni:

— Bun, e timpul să începem.

Într-un fel sau altul, va afla adevărul după ce va face autopsia. Nu i se întâmplase niciodată să nu descopere cauza precisă a morții. Va afla și acum, cât ai bate din palme, de ce murise Ryuji Takayama. Nici o clipă prin minte nu i-a trecut gândul că era posibil să nu reușească.

2

Lumina dimineții de toamnă se strecura pe coridorul care ducea la sala de autopsie. Coridorul acesta era întunecos și jilav și, în timp ce-l traversau, cizmele lor de cauciuc provocau sunete grețoase. Erau patru: Ando, tehnicianul și cei doi polițiști. Restul echipei – alt asistent, stenograful și fotograful – era deja în sala de autopsie.

Când au deschis ușa, au auzit zgomotul apei curgând. Asistentul stătea în dreptul chiuvetei de lângă masa de disecție și spăla instrumentele. Robinetul era neobișnuit de mare și apa cădea din gura lui într-o coloană groasă și albă. Podeaua încăperii de o sută de metri pătrați era deja acoperită cu apă, motiv pentru care toți șapte, inclusiv cei doi polițiști, purtau cizme de cauciuc. În mod normal, apa continua să curgă pe toată durata autopsiei.

Ryuji Takayama îi aștepta pe masa de disecție, gol, întins pe spate, cu pântecele bombat. Avea cam un metru șaizeci și cinci și, dacă făceai abstracție de colacul de grăsime din jurul taliei și de umerii largi și musculoși, era clădit ca un butoi. Ando a

ridicat brațul drept al cadavrului. Cu excepția gravitației, nici o rezistență. O dovadă sigură că viața părăsise trupul. Ando putea să miște brațele acestea – a căror forță fusese cândva un motiv de mândrie pentru Ryuji – la fel de ușor cum ar fi mișcat brațele unui nou-născut. Ryuji fusese cel mai puternic din universitate, nimeni nu se putea măsura cu el la *skandenberg*. Toți cei care îl provocau se trezeau cu brațul lipit de masă înainte să apuce măcar să-și încordeze bicepsul. Acum, același braț nu mai avea nici un strop de putere. Dacă Ando i-ar fi dat drumul, ar fi căzut moale pe masă.

Și-a concentrat atenția asupra abdomenului și a organelor genitale expuse oarecum indecent. Penisul era chircit în mijlocul unei tufe de păr negru și des, iar prepuțul acoperea aproape în totalitate glandul. Membrul era uimitor de mic, aproape delicat în raport cu robustețea trupului. Ando s-a întrebat surprins dacă Ryuji și Mai reușiseră vreodată să întrețină relații sexuale normale.

A luat bisturiul și l-a înfipt sub maxilarul inferior, secționând mușchii groși în linie dreaptă, până jos, la abdomen. Ryuji murise cu douăsprezece ore în urmă și corpul îi era rece ca gheața. A tăiat coastele cu un clește și le-a îndepărtat una câte una, apoi a scos plămânii și i-a dat asistentului. În timpul facultății, Ryuji se declarase categoric împotriva fumatului și, judecând după cum arătau plămânii lui, rămăsese ferm pe poziție până la sfârșit. Aveau o frumoasă nuanță de roz. Cu mișcări îndelung exersate, asistentul a cântărit și a măsurat plămânii, rostind cu voce tare datele, iar stenograful le-a notat imediat. În tot acest timp, încăperea era scăldată în lumina blițurilor, pentru că organele erau fotografiate din toate unghiurile. Fiecare tehnician își cunoștea perfect meseria și treaba mergea ca pe roate.

Inima era învelită într-o membrană subțire de grăsime. În funcție de unghiul din care cădea lumina, părea fie alburie, fie gălbuie, și era puțin mai mare decât media. Trei sute douăsprezece grame. Greutatea inimii lui Ryuji. 0,36% din greutatea totală a corpului. Lui Ando i-a fost de-ajuns să arunce o singură privire la suprafața exterioară a mușchiului care cu douăsprezece ore în urmă încă mai pompa sângele în trup ca să-și dea seama că suferise o necroză severă. Partea stângă, imediat sub membrană, căpătase o nuanță de roșu întunecat spre maroniu, mai închisă decât restul. O porțiune din artera coronară, care se bifurcă la suprafață pentru a se încolăci apoi în jurul inimii, era blocată, probabil din cauza unei tromboze. Sângele nu mai trecuse dincolo de punctul de ocluzie și inima se oprise. Dovezi indiscutabile ale unui atac de cord.

Măsurând din ochi întinderea porțiunii necrozate, Ando și-a făcut o idee destul de precisă despre locul în care se instalase blocajul: în artera coronară stângă, chiar înainte de bifurcație. Un dop în punctul acela era echivalent cu un risc de deces de aproape sută la sută. Prin urmare, stabilise destul de clar cauza morții, deși pentru a afla ce anume provocase ocluzia trebuia să vadă și rezultatele analizelor, pe care nu spera să le primească mai devreme de douăzeci și patru de ore. Ando a rostit cu deplină încredere „infarct miocardic datorat blocării arterei coronare stângi" și a continuat autopsia, extrăgând ficatul. Apoi a verificat dacă rinichii, splina și intestinele aveau un aspect normal și a examinat atent conținutul stomacului, dar nimic nu i-a atras atenția.

Era pe punctul să deschidă craniul, când asistentul lui și-a lungit gâtul și i-a spus pe un ton încărcat de bănuieli:

— Domnule doctor, uitați-vă la gâtul lui.

Omul arăta cu degetul un punct din interiorul gâtului, acolo unde fusese secționat. O porțiune din mucoasa de la suprafața faringelui era acoperită de ulcerații. Leziunea avea o suprafață mică și Ando ar fi riscat s-o treacă cu vederea dacă asistentul n-ar fi fost la post. Nu mai văzuse nimic asemănător până atunci. Probabil că nu avea nici o legătură cu decesul, dar, pentru orice eventualitate, a luat o probă. Trebuia să aștepte analizele de laborator ale mostrei de țesut ca să poată spune precis despre ce era vorba.

A continuat prin a face incizii în piele de jur-împrejurul craniului și a jupuit scalpul dinspre ceafă spre frunte. Fața, ochii, nasul și gura lui Ryuji erau acoperite acum de o claie de păr sârmos, iar suprafața interioară albicioasă a scalpului reflecta lumina lămpilor de deasupra. Oricine ar fi văzut această scenă s-ar fi convins imediat că fața unui om este alcătuită dintr-o singură bucată de piele. Ando a desprins calota craniană și a scos creierul.

Suprafața masei cerebrale era albicioasă și brăzdată de nenumărate circumvoluții. Ryuji ieșea net în evidență prin inteligența lui sclipitoare, chiar în comparație cu cei mai buni studenți de la Facultatea de medicină. Vorbea fluent engleza, germana și franceza și la cursuri punea întrebări pe care nu puteau să le înțeleagă decât colegii care citeau cele mai noi reviste științifice străine. Până și lectorii erau intimidați. Pe de altă parte, cu cât aprofunda mai mult studiul medicinei, cu atât interesul lui se deplasa spre matematica pură. O vreme, toți cei din seria lor fuseseră cuprinși de pasiunea pentru criptologie. Inventau pe rând câte un cod, apoi ceilalți se luau la întrecere să-l descifreze. Ryuji câștiga de fiecare dată. Când a venit și rândul lui,

Ando a conceput un cifru pe care era convins că nimeni nu-l putea sparge, dar Ryuji l-a dat gata aproape în joacă. În clipa aceea, Ando a fost înspăimântat nu atât de geniul matematic infailibil al lui Ryuji, cât de senzația că-i citise gândurile. Pur și simplu nu putea să accepte că-i decriptase cifrul. Nimeni nu mai reușise asta. Pe de altă parte, Ando era singurul care fusese în stare să spargă unul dintre codurile concepute de Ryuji. Deși ar fi fost îndreptățit să revendice sus și tare această victorie, nimeni nu știa mai bine ca el că reușise doar printr-un noroc chior, nu prin deducții logice. Obosise să se tot lupte cu cifrul și începuse să se uite pe fereastră, iar privirea i se oprise din întâmplare pe firma unei florării. Citind numărul de telefon de pe firmă, îi venise o idee și apoi dăduse peste cheia șirului de caractere cifrate. Doar printr-o șansă pură mintea lui ajunsese pe aceeași lungime de undă cu mintea lui Ryuji. Ando era convins și azi că momentul lui de triumf fusese doar un simplu accident.

Ando nutrea pe atunci față de Ryuji un sentiment înrudit cu invidia. De câteva ori simțise că încrederea în sine i se prăbușește total sub povara certitudinii că nu va putea să-l întreacă niciodată pe Ryuji, că va rămâne mereu în umbra lui.

Acum se uita fix la creierul care fusese cândva remarcabil. Avea o greutate ceva mai mare decât media și nu părea să se deosebească de creierul unui om obișnuit. La ce-și folosise oare Ryuji celulele cenușii în timpul vieții? Ando bănuia motivele pentru care se adâncise tot mai mult în matematica teoretică, până când abandonase complet cifrele și ajunsese pe tărâmul logicii. Dacă ar fi trăit încă zece ani, ar fi reușit în mod sigur să contribuie determinant la dezvoltarea acestui domeniu. Ando admira și în același timp detesta darurile rare cu care

natura îl înzestrase pe Ryuji. Circumvoluțiile creierului erau adânci ca niște canioane și lobul frontal se înălța ca o creastă muntoasă de necucerit.

Dar acum totul se sfârșise. Celulele nu mai funcționau. Inima se oprise din cauza unui infarct miocardic, iar creierul murise și el. De fapt, cel puțin din punct de vedere fizic, Ryuji se afla acum în stăpânirea lui.

Ando s-a asigurat că putea să excludă ipoteza hemoragiei cerebrale, apoi a pus creierul la loc în cutia craniană.

Se scurseseră cincizeci de minute din clipa când ridicase bisturiul de pe masă. În mod obișnuit, o autopsie dura cam un ceas. Aproape terminase, în linii mari, examinarea, dar s-a oprit brusc, de parcă și-ar fi amintit ceva. Și-a băgat mâna în cavitatea abdominală a lui Ryuji, goală acum, și a pipăit peste tot cu degetele până când a apucat și a tras afară două obiecte rotunde de mărimea unor ouă de prepeliță. Testiculele, de culoare cenușiu-roșcată, i se păreau în mod ciudat adorabile.

Ando s-a întrebat în sinea lui cine era mai demn de milă: Ryuji, care murise fără rost, sau el însuși, care era indirect vinovat de dispariția propriului său fiu în vârstă de trei ani și patru luni.

Eu, bineînțeles.

Rostise răspunsul în minte fără cea mai mică ezitare. Ryuji murise neștiutor. Nu îl chinuise niciodată, nici măcar în ultima clipă a vieții, regretul cumplit care-i sfredelea lui pieptul. Bucuria de a avea un copil nu putea fi descrisă. Pe de altă parte, Ando era convins că durerea pierderii lui nu putea înceta și n-avea să înceteze niciodată, nici măcar dacă ar mai fi trăit o mie de ani. Cu inima strânsă, a lăsat testiculele să cadă pe masa de disecție. Erau moarte acum, fără să fi creat nimic.

Nu-i mai rămăsese decât să coasă totul la loc. Ando a umplut pieptul și cavitatea abdominală cu foi de ziar cocoloșite, pentru a da iar volum trupului, apoi s-a apucat să coasă inciziile. A cusut și scalpul, apoi a spălat corpul și l-a îmbrăcat cu un halat de baie. Golit de organele interne, părea mai zvelt.

Ai slăbit, Ryuji.

Nu putea pricepe de ce vorbea în gând cu un cadavru. De obicei nu făcea asta. Avea oare cadavrul lui Ryuji ceva deosebit, care-i provoca impulsul de a conversa cu el? Bineînțeles, conversația se desfășura într-un singur sens – Ryuji nu-i putea răspunde. Totuși, când cei doi asistenți au ridicat trupul pentru a-l așeza în sicriu, lui Ando i s-a părut că aude vocea mortului de undeva din adâncul propriului său piept. A simțit o furnicătură ciudată în jurul buricului. S-a scărpinat, dar senzația n-a dispărut. După câteva clipe, mâncărimea parcă s-a desprins de trupul lui și a rămas suspendată în aer.

Tulburat, Ando s-a așezat lângă sicriu și a palpat cadavrul lui Ryuji de la gât până la abdomen. A simțit o protuberanță în zona abdominală și a desfăcut halatul. S-a aplecat și a văzut colțul unei foi de ziar care ieșea printre două cusături, în apropierea buricului. Era convins că închisese cu grijă incizia, dar uite că ziarul ieșise pe-acolo, mai bine zis un colțișor al paginii. Probabil că hârtia folosită pe post de material de umplutură se deplasase în timp ce mutaseră cadavrul și colțul acela de ziar se strecurase prin deschizătură. Era parțial mânjit cu sânge și acoperit cu o peliculă de mucoasă. Ando a șters suprafața albă cu palma și a văzut numere tipărite pe hârtie. Erau mici și greu de descifrat.

Și-a apropiat fața de ele. A citit două numere, șase cifre așezate pe două rânduri de câte trei:

178
136

Îi era imposibil să spună dacă erau cotații de la bursă, fragmente din numere de telefon aliniate întâmplător sau coduri ale unor programe de televiziune. Dincolo de asta, care erau șansele probabilistice ca un colț dintr-o pagină de ziar oarecare să conțină doar șase cifre și nimic altceva? Fără nici un motiv rațional, Ando și-a întipărit numerele în memorie.

178, 136.

Apoi a împins ziarul înapoi în abdomen și a lovit ușor pielea de câteva ori cu degetele învelite în mănușa de cauciuc. După ce s-a asigurat că ziarul nu avea de gând să iasă din nou, a încheiat halatul și a pipăit iar pieptul și abdomenul lui Ryuji. De data asta, curbura trupului nu mai era întreruptă de nici o protuberanță anormală. Ando a făcut doi pași în spate.

Deodată, total inexplicabil, s-a înfiorat. Și-a ridicat mâinile ca să-și scoată mănușile și a observat că i se ridicase părul de pe antebrațe. S-a sprijinit de scaunul lângă care se oprise și a fixat cu privirea fața lui Ryuji. Genele tremurau ca și cum ochii, până atunci liniștiți, erau gata să se deschidă dintr-o clipă în alta. Zgomotul apei i s-a părut brusc asurzitor. Toți ceilalți din sală își vedeau de treburile lor, numai el părea să simtă aura intensă a trupului întins pe masa de autopsie. *Oare individul ăsta chiar a murit?... Fii serios! Ce întrebare stupidă.* Ghemotoacele de ziar care luaseră locul intestinelor s-au destins puțin, provocând ridicarea

ușoară a abdomenului. Ando s-a minunat cum de asistenții și polițiștii erau atât de nepăsători.

A simțit deodată nevoia să urineze. Și-a închipuit că vede cadavrul lui Ryuji plimbându-se prin morgă, însoțit de foșnetul foilor de ziar mototolite, și impulsul de a-și goli vezica a devenit aproape intolerabil.

3

După ce a încheiat autopsiile programate în dimineața aceea, Ando a pornit spre stația Osuka de pe linia JR, ca să ajungă la un local unde să mănânce de prânz. În timp ce mergea, s-a oprit de mai multe ori și s-a uitat peste umăr. Nu reușea să identifice cauza anxietății, și nici semnificația ei. Nici măcar nu se gândise la fiul lui. Probabil că până atunci făcuse peste o mie de autopsii. De ce îl dăduse peste cap tocmai asta? Își făcea treaba de fiecare dată cu meticulozitate. Nu-și amintea să mai fi văzut vreodată un colț de ziar ieșind printre cusăturile pe care le făcuse cu mâna lui. Era prima lui greșeală – e drept, una lipsită de importanță. Dar oare asta îl neliniștea? Nu, în nici un caz.

A intrat în primul restaurant chinezesc care i-a apărut în cale și a comandat meniul special de prânz. Localul era mult mai liniștit decât ar fi trebuit să fie la ora aceea, douăsprezece și cinci. Singurul client, în afară de el, era un bărbat în vârstă care stătea la bar, lângă casă, și înfuleca tăiței. Purta o șapcă din piele. Din când în când se întorcea să se uite la Ando. Și asta l-a deranjat. *De ce nu și-a scos*

șapca? De ce se tot uită la mine? Acum Ando căuta o semnificație și în lucrurile cele mai lipsite de importanță. Și-a dat seama că nervii îi erau întinși la maximum.

Mintea lui era ca o foaie de hârtie fotosensibilă pe care erau imprimate cifrele din ziar. Se aprindeau și se stingeau în spatele pleoapelor și nu reușea să scape de ele. Ca o melodie repetată la nesfârșit în gând.

Ceva l-a făcut să se uite la telefonul aflat în spatele bărbatului cu șapcă din piele. Poate că era cazul să formeze cifrele. Dar numai orașele mici au numere de telefon cu șase cifre – nu i-ar răspunde nimeni din Tokio. În plus, știa foarte bine că ar încerca degeaba, centrala nu i-ar face legătura. Dar dacă ar ridica cineva receptorul?

Hei, Ando, mare porcărie ai putut să-mi faci. Mi-ai scos biluțele, zău așa, omule!

Dacă ar fi auzit vocea glumeață a lui Ryuji...

— Poftă bună, domnule.

Glasul era lipsit de inflexiuni. O mână îndemânatică a așezat în fața lui tava cu meniul de prânz: supă, orez și legume prăjite. Printre legume se vedeau două ouă de prepeliță răscoapte. Erau la fel de mari ca testiculele lui Ryuji.

Ando a înghițit în sec, apoi a dat peste cap un pahar cu apă călduță. Nu negase niciodată categoric existența fenomenelor paranormale, dar obsesia lui pentru cele două numere i se părea absurdă. Și, totuși, obsesie era. *178, 136.* Aveau oare vreo semnificație? În fond, Ryuji era bun la coduri.

Un cod.

Între două sorbituri de supă, Ando a întins pe masă un șervețel, a scos un pix din buzunar și a scris cele două numere.

178, 136

A încercat să atribuie fiecărei litere a alfabetului un număr între 0 și 25, astfel ca litera A să fie echivalentă cu 0, B cu 1, C cu 2 și așa mai departe. Era un cifru elementar de substituție, cel mai simplu cod cu putință. S-a hotărât să pornească de la ideea că fiecare număr e un grup de trei litere și a înlocuit cifrele cu literele echivalente.

BHI, BDG

Puse cap la cap: „bhibdg". Nu trebuia să deschidă un dicționar ca să fie sigur că acest cuvânt nu există în nici o limbă din lume. Următorul pas era să desfacă numerele în combinații de una și două cifre. Cum alfabetul are doar douăzeci și șase de litere, în ipoteza folosirii unui cifru simplu de substituție putea deocamdată să excludă numerele mai mari decât 26, de exemplu 78 sau 81. A început să scrie pe șervețel toate combinațiile posibile.

17	R
8	I
1	B
3	D
6	G

Sau:

1	B
7	H
8	I
13	N
6	G

Sau:

17	R
8	I
13	N
6	G

Doar una dintre combinații avea un rezultat inteligibil: R I N G.

Ring.

Ando a reflectat o vreme, amintindu-și echivalențele cuvântului în limba engleză. I-a venit în minte imediat cea mai uzuală semnificație a lui: „cerc", un substantiv. Dar mai știa și că *ring* descrie sunetul produs de un clopoțel sau de un telefon. Putea la fel de bine să fie verbul care înseamnă „a face să sune un clopoțel sau un telefon" și, prin extensie, să semnifice acțiunea de a telefona sau de a chema pe cineva cu ajutorul unui clopoțel sau al unei sonerii.

Putea să fie o simplă coincidență? O bucățică de hârtie care ieșise din abdomenul lui Ryuji, șase cifre tipărite pe ea și Ando, care se jucase cu ele până când descoperise cuvântul „ring". Hazard?

Undeva, în depărtare, s-a auzit o sirenă. Și-a amintit brusc de clopotul de alarmă pentru incendii pe care-l auzise o singură dată, când era copil, în orășelul în care crescuse. Părinții lui făceau mereu ore suplimentare și se întorceau acasă abia seara târziu, prin urmare, el rămânea singur cu bunica. Când dangătul clopotului a sfâșiat tăcerea serii, amândoi și-au acoperit urechile cu mâinile. Ando a revăzut în minte scena: el însuși ghemuit în poala bunicii, tremurând de frică. Orășelul avea un foișor de foc străvechi, iar clopotul era folosit doar când izbucnea un incendiu. Dar atunci nu știa asta. Știa doar că sunetul acela purta cu el o amenințare teribilă. Părea vestitorul unei tragedii inevitabile. De fapt, exact un an mai târziu, în aceeași zi, tatăl lui murise subit.

Ando și-a dat seama că nu-i mai era foame. Mai mult decât atât, i se făcuse rău. A împins spre capătul

mesei tava cu prânzul care abia îi fusese adus și a cerut încă un pahar cu apă.

Hei, Ryuji, încerci să-mi spui ceva?

Când sicriul cu trupul răposatului fusese dat familiei, trupul acela acum la fel de gol pe dinăuntru ca o jucărie de tinichea, i se păruse că fața albă ca varul și aproape pătrată a lui Ryuji era puțin mai relaxată, iar trăsăturile ei alcătuiau ceva asemănător cu un zâmbet. Doar un ceas mai devreme Mai Takano se uitase la fața aceea și se înclinase, dar plecăciunea ei nu era adresată cuiva anume. Pesemne că vor rămâne la priveghi toată noaptea, iar incinerarea va avea loc a doua zi. În clipa asta, dricul ajunsese probabil destul de aproape de casa părintească a lui Ryuji de la Sagami Ohno.

Ando a simțit brusc dorința de a vedea cum trupul lui Ryuji se transformă în cenușă. Avea senzația stranie că fostul lui coleg nu murise.

4

Stabiliseră să se întâlnească în parculețul de lângă bibliotecă. Ando a ascultat până la capăt o prelegere la Facultatea de Drept din campusul principal, apoi s-a uitat la ceas și a pornit spre locul de întâlnire.

Cu o zi înainte, Mai Takano telefonase la Institutul Medico-Legal. Se întâmplase ca Ando să fie acolo – era din nou în tură la autopsii – și, când îi auzise vocea în receptor, își reamintise instantaneu chipul ei, în cele mai mici detalii. Nu era ceva neobișnuit să primească telefoane de la rudele sau prietenii răposaților care trecuseră prin mâinile lui, dar, cu puține excepții, îl căutau doar ca să-l întrebe care fusese cauza morții. Motivul lui Mai era cu totul altul. Fata i-a spus că în seara zilei când el făcuse autopsia lui Ryuji se strecurase din camera de priveghi și se dusese la apartamentul profesorului. Avea de gând să pună în ordine manuscrisul la care Ryuji lucrase în ultima vreme. În timp ce făcea asta, descoperise ceva surprinzător. I-a dat apoi de înțeles, într-un mod destul de subtil, că acel ceva putea să aibă legătură cu moartea lui Ryuji.

Bineînțeles, pe Ando îl interesa orice informație concretă pe care i-ar fi putut-o da Mai, dar, în același timp, era nerăbdător să-i contemple din nou chipul de o frumusețe desăvârșită. I-a răspuns că trebuia să asiste la o prelegere la universitate, dar că își putea face timp după aceea pentru o discuție cu ea. Putea să-i povestească totul atunci. I-a mai spus când se termina conferința și i-a sugerat ora întâlnirii, apoi a închis.

Băncile de lângă bibliotecă, cele de sub cireși.

Petrecuse doi ani în campusul principal, încercând să uite toate prostiile nefolositoare pe care le învățase până atunci, dar el și prietenii lui nu-și dăduseră niciodată întâlnire pe băncile acelea. Viitoarea lui soție, studentă în ultimul an la arte frumoase, prefera să se întâlnească cu el sub arborii ginkgo.

A recunoscut-o pe Mai – fata se așezase deja pe o bancă – cu mult înainte să se apropie de bibliotecă. Azi purta o rochie într-una dintre culorile primare, care îi dădea un aer și mai tineresc decât la morgă, cu zece zile în urmă. A ocolit banca până a ajuns în fața ei și a încercat să-i vadă fața, dar ea citea o carte și nu și-a ridicat capul.

S-a apropiat călcând în mod deliberat cât mai apăsat și Mai și-a ridicat în sfârșit privirea.

— Domnișoară Takano...

Fata s-a ridicat pe jumătate și i-a spus:

— Mulțumesc... pentru atunci.

Era evident că nu știa cum să-l salute pe doctorul care făcuse autopsia iubitului ei.

Ando își luase cu el servieta. Mâinile lui, care o manevrau cu agilitate, și degetele lungi și subțiri erau dovezi destul de concludente pentru felul în care își câștiga pâinea.

— Îmi permiteți să mă așez?

Fără să mai aștepte răspunsul, s-a așezat lângă Mai, picior peste picior.

— Ați primit rezultatele analizelor? a întrebat ea cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Cât timp aveți la dispoziție? a zis Ando, uitându-se la ceas. Dacă sunteți de acord, putem să mergem să bem un ceai. Vreau să vă pun câteva întrebări.

Mai s-a ridicat în picioare fără să mai scoată un cuvânt și și-a netezit poalele rochiei.

S-au dus la o cafenea pe care a ales-o ea. Pentru un local studențesc, era uimitor de liniște, părea mai degrabă salonul unui hotel respectabil. S-au așezat la o masă de lângă fereastră, de unde puteau vedea strada, iar chelnerița le-a adus apă și prosoape fierbinți.

Mai n-a ezitat nici o clipă înainte să comande:

— Vreau un parfé cu fructe.

Surprins și incapabil să se hotărască pe loc, Ando a reușit să spună doar atât:

— O cafea pentru mine.

Cu zece zile în urmă, fata îi lăsase impresia că e destul de timidă. Acum începea să-și schimbe părerea.

— Sunt îndrăgostită de fructe, i-a mărturisit ea, ridicând din umeri, după ce chelnerița plecase.

O clipă, lui Ando i s-a părut că spusese *Sunt îndrăgostită de tine*, apoi și-a administrat în sinea lui o palmă pentru că era capabil de o asemenea fantezie ridicolă. *Un bărbat de vârsta ta...*

Parféul era într-adevăr superb, cuibărit pe un strat de pișcoturi și împodobit cu o cireașă. După cum s-a năpustit asupra lui, era limpede că Mai avea o slăbiciune pentru dulciurile din localul acesta. Avea aceeași expresie de concentrare pe care Ando o remarcase și la Takanori atunci când mânca un

lucru care-i plăcea foarte mult. Amintirea aproape că i-a frânt inima. Uitând complet de cafea, a rămas nemișcat, minunându-se de atenția cu care fata mânuia linguriță. Chiar dacă ar fi reușit s-o convingă pe soția lui să intre într-un loc ca ăsta, ea n-ar fi comandat niciodată parfé de fructe. Ar fi rămas la ceaiul ei de lămâie, fără-zahăr-vă-rog, sau ceva asemănător. Mereu ținea cură de slăbire și printre buzele ei nu reușea să se strecoare nimic dulce. Mai Takano, în schimb, chiar îmbrăcată mai gros, părea mai slabă decât fusese soția lui în zilele ei cele mai bune. E drept, până să se despartă definitiv, nevastă-sa slăbise atât de tare, încât Ando nu mai suporta să se uite la ea. Acum, când se gândea la ea, și-o amintea mereu cu fața rotundă și pufoasă, așa cum era când se căsătoriseră.

Mai a mestecat cireașa, apoi a scuipat foarte discret sâmburele pe o farfurioară ovală de sticlă și și-a șters buzele cu un șervețel. Până atunci, Ando nu mai cunoscuse o femeie pe care să fie atât de amuzant s-o privești – atât, și nimic altceva. Fata a atacat pișcoturile, risipind pe masă câteva firimituri, apoi a contemplat cu o privire pofticioasă stratul subțire de frișcă de pe fundul farfurioarei. Fără îndoială că se întreba dacă era politicos s-o lingă.

Când a terminat în sfârșit de mâncat, l-a întrebat brusc ce fel de analize fuseseră făcute după autopsie pe mostrele prelevate din organele lui Ryuji. Lui Ando i s-a părut extrem de ciudat să vorbească cu o femeie tânără, care tocmai terminase un parfé de fructe, despre organele extrase dintr-un cadavru. *Dar uite că se poate.*

O pățise nu cu mult timp în urmă, când încerca să explice unei rude îndurerate cum se fac aceste analize. Nu reușise să stabilească o punte de comunicare: omul pur și simplu nu pricepea ce înseamnă

o probă de țesut. Își închipuia că organele regretatului răposat erau puse în borcane și murate în formaldehidă, iar Ando pierduse mult timp încercând inutil să-l lămurească. Probele de țesut erau pentru el la fel de banale ca pixurile cumpărate cu duzina pentru un funcționar de birou, dar abia atunci realizase că majoritatea oamenilor habar n-au cum arată, cât de mari sunt, cum sunt prelevate, și așa mai departe, și că trebuia să le explici totul ca unor copii mici. S-a hotărât să înceapă prin a-i vorbi lui Mai despre probele pentru analize.

— Vedeți, aproape totul e treabă de laborator. Mai întâi tăiem o bucățică din inimă, din porțiunea în care a avut loc infarctul, și o punem în formaldehidă. Apoi tăiem din ea o bucățică și mai mică, la fel ca un *sashimi*[1], și o punem în parafină. În ceară, cu alte cuvinte. Apoi tăiem din nou un specimen pentru microscopie, îndepărtăm parafina și colorăm țesutul. Așa obținem proba de țesut, pe care o trimitem apoi la laborator, pentru analize. După aceea nu ne rămâne decât să așteptăm rezultatele.

— Să înțeleg că e vorba despre o felie foarte subțire din organul respectiv pusă între două lamele de sticlă?

— Cam așa ceva.

— Și în felul acesta e mai ușor s-o examinezi?

— Bineînțeles. O colorăm pentru a-i pune în evidență structura celulară, așa o vedem mai bine la microscop.

— Dumneavoastră ați aruncat o privire?

O privire? La ce? La celulele lui Ryuji, evident. În ciuda francheții întrebării, lui Ando i s-a părut că avea o nuanță ciudată.

---

1 *Sashimi*: pește crud, tăiat în fâșii foarte subțiri. (N. tr.)

— Da, m-am uitat și eu înainte să le trimit la laborator.

— Cum erau?

Fata s-a aplecat înainte, apropiindu-se de el.

— Am găsit un blocaj în artera coronară stângă, chiar înainte de ramura circumflexă. Circulația sângelui a încetat și inima lui Ryuji s-a oprit. Așa cum v-am explicat, am luat probe circulare din țesutul în cauză și le-am examinat la microscop. Am descoperit ceva care m-a surprins. Vedeți dumneavoastră, în cazul unui atac de cord de obicei avem de-a face cu rigidizarea arterelor. Colesterolul sau alte lipide se acumulează treptat, iar secțiunea arterei se micșorează până când un asemenea aterom plesnește și înfundă artera. În schimb, în cazul lui Ryuji, deși e vorba tot despre un blocaj, cauza lui nu a fost rigidizarea. Măcar atâta lucru e limpede.

— Atunci ce-a fost? a întrebat fata, scurt și la obiect.

Ando i-a răspuns la fel de concis:

— Sarcom.

— Sarcom?

— Exact. Încă nu am reușit să aflăm dacă celulele aparțin unui anumit țesut sau e vorba de o tumoare nediferențiată, dar – vă pot spune asta cu siguranță – n-am mai văzut niciodată așa ceva în *tunica intima* sau în *tunica media*. Pe înțelesul oricui, acolo s-a dezvoltat un dop care a blocat circulația sângelui.

— Adică sunt celule canceroase?

— Cred că ne putem referi la ele așa fără să greșim prea mult. Totuși, în mod normal, sarcoamele nu apar în interiorul vaselor de sânge. E imposibil.

— Bine, dar când veți primi rezultatele analizelor, veți ști care a fost cauza apariției tumorii, nu-i așa?

Ando a clătinat din cap și a râs.

— Dacă nu descoperim și alte simptome, probabil că nu vom afla. Sunt sigur că nu trebuie să vă dau drept exemplu SIDA...

Chiar și azi, când știința pare omnipotentă, încă mai există destule boli ale căror cauze au rămas necunoscute. Lui Ando îi era imposibil să spună dacă simptomul respectiv se va dovedi sau nu o parte dintr-un sindrom mai larg care putea fi identificat.

— Mai există o explicație, a continuat Ando. Poate că Ryuji avea un defect congenital la artera coronară stângă.

Până și un profan putea înțelege implicațiile acestei ipoteze. Dacă Ryuji s-ar fi născut cu un dop în arteră, capacitatea lui de a duce o viață activă din punct de vedere fizic ar fi fost serios afectată.

— Bine, dar profesorul Takayama...

—Știu. În liceu a fost campion la atletism. Aruncarea greutății, dacă nu mă înșel.

— Da.

— Prin urmare, e greu de crezut că tumoarea a fost acolo încă de la naștere. Iată de ce vreau să vă întreb dacă s-a plâns vreodată de dureri în piept. Înțelegeți la ce mă refer.

Legăturile lui Ando cu Ryuji fuseseră întrerupte aproape complet după absolvire. Când se întâlneau pe coridoarele universității își aruncau câte un „Salut", dar asta era tot. Ando era convins că n-ar fi putut observa o schimbare în starea fizică a lui Ryuji.

— Am fost prieteni mai puțin de doi ani.

— Nu contează. V-a spus vreodată ceva în timpul ăsta?

— Era mai rezistent decât majoritatea oamenilor. Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut vreodată bolnav, nici măcar răcit. Nu era genul de bărbat care se

plânge, deci chiar dacă ar fi avut o problemă, nu cred că mi-ar fi mărturisit ceva. Ceea ce vă pot spune sigur este că n-am remarcat nimic.

— Nimic? Absolut nimic?

— Mă rog, ar fi ceva.

Ando și-a amintit subit că n-o chemase pe Mai aici pentru a-i da raportul despre autopsie. Ea îl căutase pentru a-i spune ce descoperise în timp ce răsfoia hârtiile lui Ryuji în noaptea de priveghi.

— Bine. Hai să auzim.

— Chiar și-așa, vă atrag atenția de la bun început că nu sunt sigură dacă asta are vreo legătură cu moartea profesorului.

Mai era înnebunitor de dulce în nesiguranța ei. Ando a fixat-o cu o privire intensă, încercând s-o îndemne să continue.

— Vă rog să-mi spuneți.

— Așa cum știți, acum zece zile am plecat pe furiș de la priveghi. M-am dus acasă la domnul profesor pentru a pune în ordine manuscrisul unei lucrări nepublicate. În timp ce lucram, a sunat telefonul. Nu prea știam ce să fac, dar, în cele din urmă, am ridicat receptorul. Era Asakawa, un prieten din liceu al profesorului.

— Îl cunoașteți pe acest domn?

— Ne-am întâlnit o singură dată. L-am cunoscut chiar în apartamentul profesorului, cu patru sau cinci zile înainte de moartea lui.

— Am înțeles. Și?

— Nu părea să știe că profesorul a murit, așa că m-am simțit obligată să-i spun și să-i povestesc pe scurt ce se întâmplase cu o seară în urmă. Domnul Asakawa a fost de-a dreptul șocat. Mi-a spus că vine imediat.

— Adică...

— La apartamentul domnului Takayama.

— Și a venit?

— Da, mult mai repede decât mă așteptam. A intrat și s-a uitat cu atenție peste tot, ca și cum ar fi căutat ceva anume. Apoi m-a întrebat iar și iar dacă nu mi-a atras atenția ceva. Arăta ca un om încolțit, care nu mai are scăpare. M-a tot întrebat dacă n-am remarcat ceva neobișnuit în casă imediat după moartea profesorului. Dar mai mult m-a frapat ce a zis după aceea.

A făcut o pauză și a sorbit din paharul cu apă.

— Ce anume?

— Îmi amintesc perfect cuvintele lui: „Nu ți-a spus nimic în ultimele lui clipe? Nu ți-a transmis ultima lui dorință? N-a pomenit nimic despre... despre o casetă video?"

— Poftim? O casetă video?

— Da. Ciudat, nu-i așa?

Ce subiect neașteptat și mai ales nepotrivit într-o discuție despre cineva care murise cu mai puțin de o zi în urmă. De ce oare îl interesa așa ceva pe Asakawa?

— Într-adevăr. Dar Ryuji a pomenit vreodată de o casetă video?

— Nu, niciodată.

— O casetă, spuneți? a mormăit Ando, rezemându-se de spătarul scaunului. Simțea că o umbră planează peste imaginea acelui Asakawa care intrase în apartamentul lui Ryuji chiar în seara autopsiei.

— În orice caz, mă întreb... Vă dați seama că nu mă pricep la așa ceva... dar nu e oare posibil ca filmul de pe caseta aceea să fi fost atât de șocant încât să-i fi provocat un infarct?

— Hmm...

Ando înțelegea destul de bine cauza reticenței lui Mai. Ar fi fost prea jenată să întrebe asta înainte să afle cauza morții. Și-a adus aminte de un thriller

pe care îl văzuse la televizor cu două sau trei zile în urmă. O femeie are o aventură cu unul dintre angajații soțului ei, dar nu știe că totul e o înscenare. Cineva îi filmează în timp ce fac dragoste într-o cameră de hotel, surprinzând pe bandă și cele mai mici detalii, apoi îi trimite prin poștă o copie a casetei și o scrisoare de șantaj. Femeia ajunge acasă, pune caseta în aparat și se uită fix la ecranul televizorului. La început nimic, apoi o imagine. Trupul gol al unui femei lipit de trupul gol al unui tânăr. Gemete de plăcere. În clipa când își dă seama că femeia de pe ecran este ea însăși, leșină. Era un clișeu atât de uzat și de vulgar, încât Ando se simțise ca un caraghios pentru că-și pierduse timpul cu așa ceva.

Fără discuție că o înregistrare video putea produce simultan stimuli vizuali și auditivi suficient de puternici încât să dea peste cap echilibrul unei persoane sensibile. Dacă toate condițiile negative ar fi îndeplinite, nu puteai scoate din calcul posibilitatea decesului. Dar Ando examinase cadavrul lui Ryuji în cele mai mici detalii. Luase chiar și probe din artera coronară și le trimisese la laborator.

— Nu, este exclus. Artera coronară stângă era într-adevăr blocată. În plus, îl cunoașteți bine pe Ryuji. Chiar credeți că ar fi putut să moară uitându-se la o casetă video?

Rostind ultimele cuvinte, Ando izbucni în râs.

— Nu, sigur că nu...

Mai s-a lăsat molipsită de râsul lui Ando și a chicotit încetișor. Prin urmare, amândoi aveau aceeași părere despre Ryuji. Fusese un bărbat de o îndrăzneală aproape respingătoare, cu o coloană vertebrală din oțel. Doar ceva literalmente extraordinar l-ar fi putut afecta fizic sau psihic.

— Din întâmplare, puteți să-mi spuneți unde-l găsesc pe acest Asakawa?

— Îmi pare rău... Fata era gata să-i spună că nu știe, dar și-a dus mâna la gură. Nu, stați o clipă, mi se pare că domnul profesor mi l-a prezentat drept Kazuyuki Asakawa de la *Daily News*.

— Kazuyuki Asakawa de la *Daily News*.

Ando și-a notat informația în agendă. Putea să afle foarte ușor datele de contact ale omului, trebuia doar să dea un telefon la redacție. Nu era exclus să aibă nevoie să discute cu el.

Mai, care se uitase tot timpul la el, văzuse pesemne ce își notase în agendă. Și-a ridicat mâna dreaptă la piept și a spus doar atât: „Hm".

— Ce s-a întâmplat? a zis Ando.

— Vasăzică, așa se scrie „Kazuyuki".

Ando s-a uitat din nou în agenda deschisă.

A trecut aproape un minut până a înțeles ce voia să spună fata. Pentru a scrie „Asakawa" puteau fi folosite câteva combinații diferite de caractere. Lucru valabil și pentru „Kazuyuki". În mod normal, ar fi trebuit să întrebe ce caractere să folosească sau să scrie numele pur și simplu după pronunție. În loc să facă asta, mâzgălise ideogramele fără cea mai mică ezitare, ca și cum ar fi știut de când lumea cum să scrie numele acela, pe care nu-l mai auzise până atunci.

Mai a deschis larg ochii și l-a întrebat:

— De unde știți că așa e corect?

Ando n-a știut ce să-i răspundă. Fusese oare un soi de premoniție? Avea senzația că urma să se întâlnească foarte curând cu ziaristul.

5

Pentru prima dată după aproape un an și jumătate Ando și-a permis să bea puțin saké la cină. Da, era prima dată după moartea fiului său când dorise să pună în gură alcool. Îi plăcuse să bea. Nu renunțase din cauză că se simțea vinovat de moartea băiatului, ci pentru că alcoolul avea tendința să amplifice starea sufletească în care se afla atunci când începea să bea, indiferent care ar fi fost ea. Dacă era binedispus, devenea exuberant. Dacă era trist, devenea disperat. În ultimul an și jumătate fusese prizonier într-o carapace de durere, prin urmare, era firesc să nu fie în stare să bea. Era convins că ar fi fost de-ajuns să ia o singură înghițitură de alcool și nu s-ar mai fi oprit decât atunci când ar fi căzut beat mort. Îi era teamă că, dacă ar fi ajuns până acolo, n-ar fi reușit să-și mai controleze impulsul de a se sinucide. Și nu avea curajul să verifice asta.

Ploua, lucru rar întâlnit în ultimele zile din octombrie. O ploaie fină, care se strecura sub umbrela lui ca un nor de fum, umezindu-i gâtul. Nu-i era frig. Simțea încă în corp, deși tot mai slab,

căldura saké-ului. În timp ce mergea spre casă, a întins de mai multe ori mâna ca să prindă în palmă stropii de ploaie, dar n-a reușit. Ploaia părea să vină nu de sus, din nori, ci de sub picioarele lui.

Pe drumul de la stația de metrou până acasă a ezitat câteva clipe în fața unui magazin, tentat să cumpere o sticlă de whisky. În jurul lui se înălțau zgârie-nori impunători, cu fațade strălucitoare. Peisajul citadin era mai frumos decât orice peisaj natural. Clădirile oficiale, cu toate ferestrele luminate, străluceau stins în ploaie. S-a uitat o vreme la lumina roșie intermitentă din vârful unei clădiri până când a început să i se pară că era un mesaj în codul Morse. Se aprindea și se stingea încetișor, ca ochiul unei păsări monstruoase.

De când se despărțise de soția lui, locuia într-o garsonieră dintr-un bloc cu patru etaje, cam dărăpănat, cu vedere spre parcul Yoyogi. Era un regres evident față de apartamentul din Aoyama-Sud în care trăiseră împreună. Blocul nu avea parcare, așa că fusese obligat să renunțe la BMW-ul lui nou-nouț. În garsoniera aceea strâmtă și mizerabilă se simțea iar student. Nu exista nimic acolo care să demonstreze că-i pasă cum trăiește. Singurele piese de mobilier erau o bibliotecă și un pat din aluminiu.

A intrat și a traversat camera ca să închidă fereastra. Chiar atunci a sunat telefonul.

— Alo?

— Eu sunt.

A recunoscut imediat glasul de la celălalt capăt al firului. O singură persoană ar fi început așa o conversație cu el, fără să facă efortul să se prezinte: Miyashita, alt coleg de serie din vremea studenției la Medicină. Acum era asistent la Patologie.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme.

Ando știa de ce îl caută Miyashita, așadar s-a grăbit să se scuze înainte să i se poată face reproșuri.

— Azi am fost la tine, la laborator.

— Eram la morgă.

— Trebuie să fie plăcut să iei salariu din două locuri.

— Ce vrei să spui? Ai și tu o slujbă.

— N-are importanță. N-ai trimis confirmarea pentru petrecerea de adio a lui Funakoshi.

Funakoshi, un tip de la Medicină Internă, își dăduse demisia ca să preia clinica tatălui său din orașul natal. Bătrânul ieșise la pensie. Miyashita luase asupra lui sarcina organizării ceremoniei de plecare. Îi comunicase deja lui Ando locul și data, iar Ando ar fi trebuit să-i răspundă imediat dacă avea sau nu de gând să participe. Se lăsase prins de alte probleme și uitase. Dacă fiul lui n-ar fi murit, probabil că pentru Ando s-ar fi organizat un mare foc de artificii. Escala lui la Anatomo-Patologie trebuia să fie scurtă, doar o trambulină profesională. Plănuise să învețe perfect chestiile de bază, apoi să facă un stagiu de medicină clinică, pregătindu-se astfel să preia cabinetul socrului său. Un moment de neatenție, și toate planurile lui se spulberaseră ca fumul.

— Mai spune-mi o dată, când e?

Ando și-a fixat receptorul între ureche și umăr pentru a-și putea răsfoi agenda.

— Joia viitoare.

— Joi, zici?

Nici măcar nu avea nevoie să-și verifice programul. Cu numai trei ore în urmă, când se despărțise de Mai, stabiliseră să ia cina împreună chiar joia următoare. *Săptămâna viitoare, joi, la șase.* Era limpede care angajament avea prioritate. Pentru prima dată după zece ani invitase o femeie la masă și,

dintr-un motiv care îi scăpa, ea nu-l refuzase. Nu, în nici un caz nu voia să revină la prima mutare. Ando presimțea că venise momentul adevărului, clipa când urma să afle în sfârșit dacă se va trezi sau nu din coșmarul acela interminabil.

— Hai, ce zici? l-a îndemnat Miyashita.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vin. Am deja o întâlnire.

— Chiar așa? Ești sigur că nu e vorba de vechea ta eschivă?

Vechea eschivă? Ando habar n-avea ce însemna asta. Nu-și amintea să fi folosit până atunci scuze inventate pe loc pentru a refuza invitațiile prietenilor.

— Care eschivă?

— Că nu poți să bei. Știu foarte bine că înainte turnai în tine ca un pește.

— Nu, nu-i vorba de asta.

— Uite ce-i, dacă nu vrei să bei, nimeni nu te obligă. Prefă-te doar, dă pe gât niște ceai sau ce vrei tu. Dar trebuie să vii acolo.

— Ți-am spus deja că nu ăsta e motivul.

— Vasăzică poți să bei?

— Oarecum.

— Stai puțin... Nu cumva e vorba de-o femeie?

Intuiția lui Miyashita era mai ascuțită decât te-ai fi așteptat văzându-i fața rotundă. De fiecare dată când vorbea cu el, Ando încerca să joace cu cărțile pe față, dar acum nu era sigur că poate să facă asta. A tăcut, pentru că nu știa ce să-i răspundă.

— Probabil că e ceva de capul ei dacă te-a făcut să uiți de petrecerea lui Funakoshi.

Nici de data asta Ando n-a găsit un răspuns.

— Bine, mă bucur pentru tine. Nu-ți face griji... Stai, de ce n-o iei și pe ea? Am primi-o fericiți. Cu brațele deschise, chiar.

— Nu am ajuns încă în etapa asta.
— Aha, înțeleg, nu vrei să grăbești lucrurile.
— Poți să zici și așa.
— Omule, nu te oblig să faci ce nu vrei.
— Îmi pare rău.
— Ai idee de câte ori ți-ai cerut iertare în timpul conversației ăsteia? Am priceput. O să te trec pe listă în rubrica „absenți". Și, ca să-ți găsesc o scuză, o să lansez zvonul că ai o prietenă, așa că pregătește-te sufletește.

Miyashita a râs, dar Ando știa că n-ar fi fost niciodată în stare să se supere pe el. Singura alinare, în perioada chinuitoare de după dispariția fiului său și despărțirea de soție, venise de la cadoul pe care i-l făcuse Miyashita. Amicul lui nu încercase să-i spună „Nu plânge" sau altceva la fel de inutil, ci îi dăduse o carte și-i spusese doar atât: „Citește-o". Fusese prima dovadă că pe Miyashita îl interesa literatura și tot atunci Ando descoperise prima dată că o carte îți poate da putere, literalmente. Era un fel de *bildungsroman*, povestea unui tânăr – cu răni trupești și sufletești adânci – care învață să se desprindă de trecut. Romanul ocupa și acum un loc de cinste în biblioteca lui Ando.

— Apropo, a zis el, mai mult ca să schimbe subiectul, ai aflat ceva despre proba de țesut a lui Ryuji?
— A, proba aia... Miyashita a oftat.
— Ce s-a întâmplat?
— Nu prea știu cum să-ți explic. Mi-am cam atins limita competenței aici. Ce părere ai despre profesorul Seki?

Seki era directorul Laboratorului de Patologie, celebru pentru cercetările lui în privința formării celulelor canceroase.
— Ce cred despre el? De ce?

— Bătrânul face uneori niște afirmații foarte ciudate.

— Ce-a zis?

— Că nu-l interesează blocajul arterial. Mai ții minte că gâtul era ulcerat?

— Evident.

Nu fusese deloc ușor de observat, dar bineînțeles că ținea minte. Remarcase ulcerația abia când asistentul îi atrăsese atenția asupra ei. După autopsie, secționase întreaga porțiune de gât afectată.

— Bătrânul i-a aruncat o privire, mai întâi cu ochiul liber. Ghici cu ce-a zis că seamănă?

— Termină și spune-mi odată.

— Bine, bine. A zis că seamănă cu țesutul bolnavilor de variolă.

— Variolă?

Fără să vrea, Ando aproape că strigase.

Variola fusese eradicată după o campanie globală de vaccinare în masă. Ultimul caz fusese înregistrat în 1977 în Somalia, și de-atunci nu mai fuseseră raportate altele. În 1979, Organizația Mondială a Sănătății declarase că boala este eradicată. Variola este o boală exclusiv umană. Faptul că nu mai existau bolnavi însemna că virusul însuși dispăruse. Ultimele specimene erau păstrate în azot lichid la Moscova și într-un laborator din Atlanta, în Georgia. Dacă, prin absurd, ar fi apărut un nou caz, nu putea să provină decât din aceste două puncte, dar, ținând cont de măsurile de securitate foarte stricte, era un scenariu de neconceput.

— Surpriză?

— Trebuie să fie o greșeală.

— Probabil că este. Și totuși, asta a zis bătrânul. Eu îi respect opiniile.

— Când o să primiți rezultatele?

— Cam într-o săptămână. Ascultă, dacă dăm într-adevăr peste virusul variolei, te-ai făcut om.

Miyashita părea tulburat, pesemne nici el nu credea ce spune. De fapt, era sigur că undeva se strecurase o greșeală. O reacție firească, din moment ce medicii de vârsta lor nu avuseseră ocazia să vadă pe viu un bolnav de variolă. Singura posibilitate de a studia boala era indirectă, prin intermediul revistelor de virusologie. Ando văzuse cândva, într-o lucrare, fotografia unui copil acoperit cu erupții de variolă. Un copil drăguț, desfigurat fără milă de pustule mari cât un bob de mazăre, care se uita inexpresiv în obiectivul aparatului de fotografiat. Pustulele erau principala caracteristică vizibilă a variolei. Ando își mai amintea vag că ajungeau la extinderea maximă cam la o săptămână după contaminare.

— În primul rând, Ryuji n-avea nici măcar un singur punct roșu pe piele.

O singură privire îi fusese de-ajuns ca să constate asta. Pielea lui netedă strălucea blând în lumina lămpilor de deasupra mesei de autopsie.

— Ascultă, chestia asta este atât de stupidă, încât nici măcar nu-mi vine să ți-o spun: știai că există o tulpină de variolă care produce ocluzii în vasele de sânge și are o rată a mortalității de sută la sută?

Ando a clătinat imperceptibil din cap.

— Nu.

— Ei bine, există.

— Să nu-mi spui că ăsta e motivul blocajului arterial al lui Ryuji.

— Bine, n-o să afirm așa ceva. Dar fii atent, sarcomul de pe peretele intern al arterei... Ce naiba poate fi? Știu că te-ai uitat la el la microscop.

Ando nu i-a răspuns.

— Cum a apărut acolo?

Ando n-a putut să-i răspundă.

— Sper că ești vaccinat, a glumit Miyashita. Ar fi caraghios de-a binelea, nu-i așa, dacă s-ar dovedi că e chiar variolă.

— Lăsând gluma la o parte, tocmai mi-a venit o idee.

— Ce anume?

— Hai să uităm deocamdată de variolă, dar să presupunem că sarcomul din arteră este într-adevăr rezultatul unei infecții virale. Ar trebui să mai fie și alții care au murit din aceeași cauză și au prezentat aceleași simptome.

Miyashita a oftat. Cântărea în minte ipoteza.

— Poate. Nu exclud varianta asta.

— Dacă ai timp, vrei să te interesezi la celelalte spitale universitare? Știu că ai relații, n-ar trebui să-ți fie prea greu.

— S-a făcut. O să aflăm repede dacă au mai apărut cadavre cu aceleași simptome. Dar dacă se dovedește că avem de-a face cu un sindrom mai larg, am încurcat-o.

— Fii liniștit. Pun pariu că săptămâna viitoare o să râdem de toată povestea asta.

Și-au luat rămas-bun și au așezat receptoarele în furcă în același timp.

Aerul umed al nopții se strecurase în cameră prin fereastra întredeschisă. Ando s-a dus s-o închidă, dar s-a uitat mai întâi afară. Nu mai ploua. În dreptul clădirii, strada era luminată de felinare plasate la distanțe egale. Dârele cauciucurilor unui camion se pierdeau în depărtare, două linii perfect paralele. Pe Autostrada Metropolitană nr. 4 se mișcau încet perechi de faruri. Simfonia neîntreruptă a zgomotelor orașului era saturată cu apă, transformându-se într-un murmur lipsit de convingere. A închis fereastra și sunetul a încetat brusc.

A scos din bibliotecă un dicționar de termeni medicali și l-a răsfoit în grabă. Știa prea puține despre variolă. Era un subiect pe care nu avea nici un rost să-l abordezi, cu excepția cazului în care erai motivat de un real interes științific pentru viruși. „Variolă" era denumirea comună a bolii provocate de virușii *variola minor* și *major* din genul *orthopoxvirus*, familia *poxvirus*. *Variola major* avea o rată a mortalității de treizeci până la cincizeci la sută, iar *variola minor* de sub cinci la sută. Existau și alți poxviruși, care puteau infecta maimuțele, iepurii, vacile sau șobolanii, dar în Japonia fuseseră înregistrate extrem de puține cazuri. Chiar dacă ar fi apărut un nou focar de infecție, pericolul ar fi fost redus și cazurile s-ar fi limitat la scară locală.

A închis dicționarul. Povestea căpăta o dimensiune ridicolă. Profesorul Seki studiase ulcerația doar cu ochiul liber, așa că afirmația lui cu greu putea fi considerată un diagnostic precis. În fond, nu spusese decât că aspectul porțiunii afectate seamănă cu cel întâlnit la bolnavii de variolă. Ando avea și alte argumente contra. Dar de ce se înverșuna oare atât de tare să respingă ipoteza infecției? Simplu: dacă, prin absurd, ar descoperi un virus în trupul lui Ryuji, atunci ar avea un motiv real de îngrijorare, și anume că Mai Takano era și ea contaminată. Fata și Ryuji aveau o relație intimă. În cazul variolei, erupțiile apar mai întâi pe mucoasa cavității bucale. Când evoluează la stadiul de ulcerație, virusul se răspândește. În consecință, saliva este un vehicul important în răspândirea bolii. În mintea lui au început să plutească scene în care buzele lui Mai se lipeau de cele ale lui Ryuji. Și-a scuturat repede capul ca să le alunge.

A turnat whisky într-un pahar și l-a dat peste cap, fără să-i mai adauge gheață sau apă. După un

an și jumătate de abstinență, alcoolul a avut asupra lui un efect puternic. Pe măsură ce și-a croit drum în jos, arzându-i gâtul și apoi stomacul, l-a cuprins treptat o stare de letargie. S-a așezat pe podea, și-a sprijinit spatele de marginea patului și și-a întins mâinile și picioarele. Doar o părticică din creierul lui a rămas trează și la pândă. S-a uitat la petele de pe tavan.

Cu o zi înainte ca fiul lui să se înece, Ando visase oceanul. Acum, privind în urmă, știa că fusese un vis prevestitor. Cunoscuse soarta băiatului său înainte ca accidentul să aibă loc, și totuși nu fusese în stare să facă nimic. Regretul îl transformase într-un om mult mai prudent.

Și acum avea, în mod indiscutabil, o premoniție. După autopsie, din abdomenul lui Ryuji apăruse o bucățică dintr-o pagină de ziar, iar el reușise să citească două numere și găsise, în cele din urmă, cuvântul „ring". Îi era imposibil să creadă că fusese o simplă coincidență. Ryuji încerca să-i comunice ceva, în felul lui, folosind o interfață pe care doar el o putea manevra. În clipa asta, cea mai mare parte a trupului său fusese transformată în cenușă, practic tot, cu excepția unei părticele care își păstrase substanța sub forma unei probe de țesut. Ando avea senzația că și în acest stadiu, de dispariție aproape completă, din postura de mostră medicală, Ryuji reușea să-i vorbească. Iată de ce simțea că prietenul lui trăiește. Corpul fusese incinerat, dar Ryuji mai avea ceva de spus și găsise mijloacele s-o facă.

Ando a continuat să se joace cu această idee până când a ajuns aproape la limita incoerenței. Iluzia, în sens psihiatric – putea fi o glumă sau un fapt real –, deschisese o nouă ramificație a poveștii.

Absolut ridicol.

Rațiunea și-a ridicat capul. În clipa aceea, Ando avea impresia că se uită la propriul său trup întins pe pat, că îl vede cu ochii unui spirit dematerializat. Poziția în care stătea i se părea cunoscută. O mai văzuse undeva, nu de mult. Plutind într-o somnolență căreia nu i se putea împotrivi, și-a adus brusc aminte de fotografiile polaroid ale cadavrului lui Ryuji. Aceeași poziție: capul lăsat pe pat, brațele și picioarele larg desfăcute. A mai luptat puțin împotriva somnului, până s-a târât pe pat și s-a învelit cu pătura. A încetat să tremure doar când a adormit.

6

A încheiat a doua autopsie din ziua aceea, apoi s-a întors la universitate, lăsându-i pe asistenți să termine curățenia în laborator. Miyashita îl căutase la telefon, dându-i de înțeles că în cursa pentru aflarea cauzei morții lui Ryuji apăruse o pistă nouă, iar de-atunci încoace Ando stătea ca pe ghimpi. A urcat în goană scara de la metrou.

A intrat în spitalul universității pe ușa principală, apoi a traversat curtea către aripa veche. Aripa nouă, prin care se intra acum, fusese terminată cu doar doi ani în urmă. Era o construcție ultramodernă cu șaptesprezece etaje, legată printr-o rețea complicată de coridoare și scări de partea veche a spitalului, ale cărei clădiri, care se îngrămădeau de jur-împrejur, semănau mai degrabă cu niște blocuri-turn rezidențiale. Complexul era un labirint. Toți cei care intrau prima dată în el se rătăceau fără excepție. Era un spațiu în care noul și vechiul se îmbinau, iar dimensiunile, culorile și mirosurile coridoarelor – până și scârțâitul pantofilor pe podea – se schimbau pe măsură ce te îndepărtai de intrare. Când s-a oprit în fața ușii de metal care marca

granița dintre domenii și s-a uitat înapoi în lungul coridorului spațios din aripa nouă, și-a pierdut momentan simțul perspectivei. Avea senzația că privește direct în viitor.

Ușa de acces în Departamentul de Patologie era întredeschisă și l-a văzut din spate pe Miyashita, care stătea pe un taburet. În loc să se afle în mijlocul echipamentelor de laborator, așa cum se aștepta Ando, era aplecat peste masa din centrul încăperii, după toate aparențele citind o carte. Își ținea capul foarte aproape de cartea deschisă în fața lui și dădea repede paginile. Ando s-a apropiat și l-a bătut pe umărul solid.

Miyashita s-a răsucit brusc, și-a dat jos ochelarii, apoi a întors cartea și a așezat-o pe masă cu cotorul în sus. Titlul ei era *Ghid de astrologie pentru începători*, după cum a putut citi, stupefiat, Ando.

Miyashita a învârtit taburetul până când a ajuns față în față cu Ando, apoi l-a întrebat, cu o expresie impasibilă:

— Ia spune, când te-ai născut?

În loc să-i răspundă, Ando a luat *Ghidul începătorului* și a început să-l răsfoiască.

— Horoscop? Ce naiba, astea-s pentru fetele de liceu.

— Te-ar mira să afli că aiurelile astea nimeresc la țintă de cele mai multe ori. Hai, spune-mi când te-ai născut.

— Lasă asta. Ascultă...

Ando a tras un taburet de sub masă și s-a așezat. Se mișcase însă neglijent și, din greșeală, a dărâmat cartea, care a aterizat pe podea cu un pocnet înăbușit.

— Liniștește-te odată.

Miyashita s-a aplecat – greu, ca și cum l-ar fi durut spatele – și a ridicat volumul. Dar lui Ando nu-i păsa absolut deloc de astrologie.

— Să înțeleg că ai găsit un virus? a întrebat el.

Miyashita a clătinat din cap.

— Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific la celelalte departamente universitare de Anatomo-Patologie dacă au apărut și alte cadavre cu simptomele lui Ryuji. Am primit, în fine, răspunsurile.

— Și au apărut sau nu?

— Da. Șase în total, cel puțin până în clipa asta.

— Șase morți...

Ando nu știa încă dacă era mult sau puțin.

— Toți tipii cu care am vorbit au rămas interzișii. Fiecare credea că e primul și singurul care a descoperit o chestie atât de stranie.

— La care universități ai întrebat?

Miyashita s-a aplecat înainte și marginea mesei s-a înfipt în abdomenul lui proeminent. A ridicat un dosar aruncat neglijent peste un maldăr de hârtii.

— La Shuwa au două, la Taido unul și la Yokodai din Yokohama au trei. În total, șase. Sunt șanse mari să apară și altele.

— Dă-mi să mă uit, a zis Ando, luând dosarul din mâinile lui Miyashita.

În dimineața aceea, Miyashita și omologii lui de la celelalte centre universitare făcuseră schimb de informații relevante prin fax. Dosarul conținea copiile certificatelor de deces și ale rapoartelor de autopsie originale. Erau copii fax, prin urmare neclare, nu prea ușor de citit. Ando le-a scos pe toate din dosar, le-a răsfirat pe masă și a început să caute informațiile importante.

În primul rând, cadavrul autopsiat la Taido. Shuichi Iwata, nouăsprezece ani. Murise pe 5 septembrie, în jurul orei unsprezece noaptea. Se afla

în șaua motocicletei lui de 50 de centimetri cubi, la intersecția din fața stației Shinagawa, când pur și simplu se prăbușise. Din raport reieșea că artera lui coronară fusese blocată de o excrescență inexplicabilă care generase un stop cardiac.

Două dintre cele trei cadavre cercetate la Yokudai erau ale unei tinere perechi. Băiatul și fata muriseră împreună. Takehiko Nomi, de nouăsprezece ani, și Haruko Tsuji, de șaptesprezece. Cadavrele lor fuseseră găsite înainte de zorii zilei de 6 septembrie, într-o mașină închiriată, la poalele muntelui Okusu, în Yokosuka, prefectura Kanagawa. Când fuseseră descoperite trupurile lor, Haruko Tsuji avea chiloții trași în jos până la glezne, la fel Takehiko Nomi. Era limpede că aleseseră o zonă împădurită pentru a face sex în mașină, dar inimile lor se opriseră simultan. La autopsie găsiseră niște formațiuni ciudate în arterele lor coronare, care blocaseră, în mod limpede, circulația sângelui.

Ando și-a ridicat privirea și a mormăit:

— Ce naiba?

— Cei doi din mașină, nu-i așa?

— Da. Stop cardiac, în același loc și în același timp. Iar dacă îl adăugăm pe acest Shuichi Iwata care a fost deschis la Taido, avem patru inși care au suferit blocaje ale arterei coronare cam în același timp. Ce se întâmplă aici?

— Și astea nu sunt toate simptomele. Te-ai uitat la mamă și copil?

Ando și-a aruncat privirea peste hârtii.

— Nu, nu încă.

— Păi, uită-te. Au ulcerații ale faringelui, exact ca Ryuji.

Ando a răsfoit în grabă documentele până a găsit raportul laboratorului din Shuwa despre autopsia unei mame și a fiicei ei. Mama era Shizu Asakawa,

în vârstă de treizeci de ani, iar fiica se numea Yoko și avea doar un an și jumătate.

Când a citit numele, Ando a simțit în minte ceva asemănător unui declic. A rămas nemișcat câteva clipe, încercând să-și amintească. Ceva nu era în regulă aici.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Miyashita, privindu-l mai atent.

— Nimic.

Ando a citit mai departe. Pe 21 octombrie, în jurul orei prânzului, un automobil condus de domnul Asakawa, în care se aflau soția lui, Shizu, și fiica lui, Yoko, fusese implicat într-un accident în apropierea rampei Oi de pe Autostrada Metropolitană a Golfului. Pe traseul de la Urayasu la Oi, lângă intrarea în tunelul care traversează Golful Tokio, blocajele în trafic erau ceva obișnuit. Automobilul lui Asakawa se ciocnise cu o camionetă la capătul șirului de mașini care așteptau la intrarea pe rampa Oi. Un accident foarte grav: mama și fetița, care se aflau pe bancheta din spate, muriseră pe loc, în vreme ce Asakawa fusese grav rănit.

— De ce s-a cerut autopsia? s-a întrebat Ando cu voce tare.

De obicei, persoanele care mureau în accidente rutiere nu erau trimise la laboratorul de Medicină Legală. O autopsie completă, precum cea al cărei raport îl primiseră, era efectuată la cererea procuraturii și avea loc numai dacă exista suspiciunea de crimă cu premeditare.

— Nu te apuca să tragi concluzii pripite. Citește în continuare.

— Apropo, de ce nu-ți cumperi un fax nou? Abia pot înțelege ce scrie aici. A început deja să mă doară capul, a zis Ando, fluturând în fața lui Miyashita hârtia făcută sul. Voia pur și simplu să înțeleagă

ce se întâmplase, iar copiile neclare produse de aparatul străvechi îl scoseseră din sărite.

— Ești un ticălos nerăbdător, i-a răspuns Miyashita în loc de introducere, apoi a început să-i explice. Inițial au crezut că muriseră în accident, dar examinarea cadavrelor n-a arătat nici o rană gravă. Mașina s-a făcut praf, totuși mama și fiica se aflau pe locurile din spate. Probabil că asta a ridicat semne de întrebare. Au făcut autopsii complete ale ambelor cadavre. Cum era de așteptat, au găsit contuzii și zgârieturi cauzate de accident pe fețe, pe picioare, pe mâini și așa mai departe, însă rănile nu prezentau nici o reacție vitală. Cred că ăsta e motivul pentru care au ajuns pe mâinile noastre.

E simplu să constați, pe baza prezenței sau absenței reacțiilor vitale, dacă rănile unei persoane au fost provocate înainte sau după moarte. În acest caz, nu exista nici o reacție. Concluzia nu putea fi decât una singură: în momentul accidentului, mama și fiica nu mai erau în viață.

— Vrei să spui că bărbatul și-a scos nevasta și fata moarte la o plimbare cu mașina?

— Așa se pare, a zis Miyashita, desfăcându-și larg brațele.

Acest aspect justifica examinarea medico-legală cu prisosință. Poate că soțul se hotărâse să se sinucidă și să-și ia cu el pe lumea cealaltă și familia; poate că își strangulase nevasta și copilul și plecase în căutarea locului potrivit pentru a-și pune capăt zilelor, dar pe drum fusese implicat în accident. Cu toate acestea, autopsiile îl scoseseră din cauză pe bărbat, pentru că Shizu și Yoko aveau amândouă blocaje arteriale identice cu cele descoperite în alte cazuri. Muriseră amândouă pe autostradă, prin stop cardiac, cu puțin timp înainte de accident.

Odată stabilit acest fapt, nu era greu să deduci de ce bărbatul pierduse controlul volanului... O vreme, nu observă că soția și fetița lui au murit – poate că și-au dat ultima suflare în tăcere – și conduce mai departe, gândindu-se că dorm amândouă pe bancheta din spate. Dar ele rămân nemișcate acolo mult timp, prea mult timp. Încearcă să le trezească, ținând o mână pe volan și întinzând-o pe cealaltă în spate. O zgâlțâie pe soția lui. Femeia nu se trezește. Se întoarce să se uite în față, apoi pune din nou mâna pe genunchiul soției. Înțelege în cele din urmă că s-a schimbat ceva. Intră în panică și nu-și mai poate smulge privirea de la femeie și copil, fără să-și dea seama că în față traficul s-a aglomerat.

Așa se petrecuseră lucrurile, mai mult sau mai puțin exact. Pentru că el însuși își pierduse fiul, Ando putea să înțeleagă perfect panica și durerea care-l copleșiseră pe bărbat. Și el trecuse prin asta. Dacă ar fi reușit să se stăpânească, dacă n-ar fi intrat în panică, poate că nu l-ar fi pierdut pe Takanori... În cazul șoferului însă, sângele rece n-ar fi servit la nimic. Soția și fetița lui muriseră deja.

— Bine, și-atunci ce s-a întâmplat cu bărbatul?

Simțea mai mult decât simpatie pentru necunoscutul acela care-și pierduse familia cu numai două săptămâni în urmă.

— A fost internat, bineînțeles.

— Cât de grav e rănit?

— Fizic, nu pare să fi suferit prea mult. Cu psihicul e altă poveste.

— Sechele emoționale?

— E catatonic de când a fost adus la spital în aceeași ambulanță cu cadavrul soției și al copilului.

— Săracul om.

Nu știa ce ar fi putut adăuga. Faptele spuneau mai multe decât o întreagă bibliotecă plină de tratate medicale despre violența șocului psihic suferit de Asakawa în clipa când devenise conștient că își pierduse și soția, și fetița.

Ando a smuls faxurile din mâna lui Miyashita, și-a umezit vârfurile degetelor și a început să răsfoiască din nou hârtiile subțiri. Voia să știe unde era internat bărbatul. Ardea de nerăbdare să afle simptomele lui și, dacă Asakawa se afla într-unul dintre spitalele unde avea relații, era sigur că va obține destul de ușor toate detaliile.

Primul lucru care i-a sărit în ochi a fost numele. Kazuyuki Asakawa.

— Ce-i asta?

Ando fusese atât de surprins, încât aproape strigase. Un strigăt ridicol. Kazuyuki Asakawa era numele pe care-l notase cu o zi în urmă în agendă. Numele bărbatului care vizitase apartamentul lui Ryuji în noaptea când acesta murise și o bombardase pe Mai cu întrebări despre o casetă video.

— Îl cunoști? s-a interesat Miyashita, înăbușindu-și un căscat.

— Nu, dar Ryuji îl cunoștea.

— Zău?

— Tipul ăsta, șoferul, era prieten cu Ryuji.

— De unde știi?

Ando i-a povestit pe scurt ce aflase de la Mai despre vizita lui Asakawa.

— Nu sună deloc bine.

Nu era nevoie ca Ando să precizeze ce nu-i suna bine. Dacă îl puneau la socoteală și pe Ryuji, șapte oameni muriseră în același fel. Patru dintre ei pe 5 septembrie, unul pe 19 octombrie și alți doi pe 21 octombrie. Băiatul și fata de la Okusu muriseră în același timp, la fel mama și fiica din automobilul

accidentat lângă rampa Oi. Celălalt membru al familiei, cel care supraviețuise, era prieten cu Ryuji. Toți acești oameni, care păreau să fie legați într-un fel sau altul, muriseră din cauza unui sarcom, nemaiîntâlnit până atunci, care bloca artera coronară. Firește, primul lucru care-i trecuse prin minte lui Ando era posibilitatea unei maladii contagioase. Judecând după numărul redus al victimelor de până acum, probabil că nu se transmitea pe cale aeriană. Poate că, la fel ca SIDA, noua boală nu se răspândea prea ușor, în ciuda ratei foarte ridicate a mortalității.

S-a gândit la Mai. Trebuia să accepte că fata intrase în contact fizic direct cu Ryuji. Îl înnebunea ideea că era obligat să-i explice cumva această nouă întorsătură a lucrurilor. De fapt, nu putea să-i spună decât că se află în pericol. Dar cum s-o ajute asta, dacă nu era în stare să facă mai mult pentru ea?

Mai bine m-aș duce la Universitatea Shuwa.

Documentele pe care le ținea în mână pur și simplu nu conțineau suficiente informații. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să vorbească direct cu doctorul care efectuase autopsiile soției și fetiței lui Asakawa. I-a cerut voie lui Miyashita să dea un telefon, a ridicat receptorul și a format numărul Universității Shuwa.

7

În lunea care a urmat weekendului de trei zile, Ando a făcut un drum la Facultatea de Medicină a Universității Shuwa, în districtul Ota. Când telefonase din laboratorul lui Miyashita, insistase să obțină o întâlnire în aceeași zi, dar interlocutorul lui nu se lăsase impresionat și-i răspunsese calm că putea să-și facă timp abia luni, dacă era convenabil și pentru Ando. Fusese obligat să accepte. În fond, nu era vorba despre o bănuială de crimă și nici măcar despre o anchetă oficială. Era doar curiozitatea lui stârnită, atâta tot.

Ando a bătut la ușa Departamentului de Medicină Legală și a așteptat. Din spatele ușii nu se auzea nici un sunet. S-a uitat la ceas și a constatat că mai erau zece minute până la întâlnirea stabilită pentru ora unu. Departamentele de Medicină Legală aveau de regulă mai puțini angajați decât cele de Chirurgie sau de Medicină Internă. Cei trei sau patru inși de aici se duseseră probabil să ia masa de prânz.

În vreme ce stătea acolo întrebându-se ce să facă, în spatele lui s-a auzit un glas:

— Vă pot ajuta cu ceva?

La țanc.

S-a răsucit pe călcâie și a văzut un tânăr nu prea înalt, care purta ochelari fără rame. Ando și-a spus că era prea tânăr pentru a fi unul dintre lectorii departamentului, dar, pe de altă parte, i se păruse că recunoaște vocea, cam stridentă. I-a întins bărbatului o carte de vizită, s-a prezentat și i-a spus de ce venise acolo.

— Încântat de cunoștință, a zis tânărul și i-a dat cartea lui de vizită.

Presupunerea fusese corectă: era bărbatul cu care vorbise la telefon. Numele de pe cartea de vizită era Kazuyoshi Kurahashi, lector în Medicină Legală la Universitatea Shuwa. Judecând după funcția omului, Ando a dedus că aveau cam aceeași vârstă, deși Kurahashi nu părea să fi împlinit treizeci de ani. Probabil că încerca să se ferească de pericolul de a fi confundat cu vreun student adoptând tonul acela exagerat de autoritar și de sigur.

— Vă rog, pe aici, a zis Kurahashi foarte ceremonios, conducându-l pe Ando înăuntru.

Ando aflase prin fax cam tot ce se putea afla. Scopul vizitei de azi era să vadă cu ochii lui tot ce nu putea fi transmis prin fax și să vorbească între patru ochi cu doctorul care făcuse treaba de laborator. Au conversat o vreme despre fleacuri, apoi au început să facă schimb de informații despre cadavrele pe care le examinaseră. După toate aparențele, Kurahashi fusese extrem de surprins de sarcoamele neidentificate pe care le găsise în arterele coronare. Imediat ce discuția a ajuns la ele, stăpânirea de sine de care dăduse dovadă până atunci s-a prăbușit.

— Vreți să aruncați o privire?

Spunând asta, s-a dus să ia o probă din țesutul care provocase ocluzia arterială.

Ando a privit-o atent, mai întâi cu ochiul liber, apoi la microscop, examinând structura celulară. O singură privire i-a fost de-ajuns pentru a-și da seama că și aceste celule suferiseră transformarea pe care o remarcase în cazul lui Ryuji. Când celulele sunt tratate cu colorant – hematoxilină-eosină –, citoplasma devine roșie și nucleul albastru, iar astfel pot fi diferențiate foarte ușor. Aici, celulele bolnave erau deformate, iar nucleele mai mari decât în mod obișnuit. Spre deosebire de celulele normale, care au o nuanță în general roșcată, acestea erau albăstrii. Ando a privit fix formele roșii, asemănătoare cu niște amibe, care pluteau pe un fond albastru. Trebuia să afle cauza transformării, cu alte cuvinte, să afle vinovatul. Bineînțeles, n-avea să fie o treabă ușoară. Era obligat să descopere arma crimei și identitatea criminalului doar pe baza rănilor pe care le putea vedea pe trupurile victimelor.

Ando și-a ridicat capul de la ocularul microscopului și a inspirat adânc. Dintr-un motiv oarecare, cu cât se uita mai mult la proba aceea de țesut, cu atât mai greu îi era să respire.

— Apropo, ale cui sunt celulele astea?

— Ale soției.

Kurahashi își întorsese puțin capul ca să-i răspundă. Stătea lângă rafturile care acopereau un perete întreg, scoțând și punând la loc dosare. Clătina din cap fără încetare, semn că nu reușea să găsească ce căuta.

Ando și-a lipit ochii de lentilele ocularului și s-a cufundat din nou în universul microscopic.

Prin urmare, sunt celulele soției lui Kazuyuki Asakawa. Știind acum ale cui erau, s-a pomenit că încearcă să-și imagineze, în cele mai mici detalii, ce se întâmplase

cu persoana din corpul căreia fuseseră prelevate. Luna trecută, automobilul condus de soțul ei se ciocnise cu o camionetă lângă rampa de ieșire Oi de pe Autostrada Metropolitană a Golfului. Duminică, 21 octombrie, la prânz. Autopsiile au confirmat faptul că mama și copilul muriseră cu o oră înainte de accident. Cu alte cuvinte, muriseră în același timp, în jurul orei unsprezece dimineața. Și din aceeași cauză, nici mai mult, nici mai puțin. Iar Ando nu putea asimila sub nici o formă informația asta.

Atât de mici în comparație cu restul trupului, bucățelele acestea de carne erau totuși suficient de mari încât să blocheze o arteră și să oprească o inimă. Și, din moment ce luaseră două vieți simultan, îi venea greu să creadă că sarcoamele crescuseră treptat, îndelung. Chiar acceptând că victimele fuseseră contaminate cu un virus oarecare, dacă perioada de incubație era de săptămâni sau luni, era practic imposibil ca victimele să fi decedat aproape simultan. Diferențele fizice dintre ele ar fi trebuit să genereze, fără îndoială, și o diferență în timp. Între Shizu și Yoko Asakawa era o distanță de aproape treizeci de ani, iar asta ar fi trebuit să aibă un efect oarecare. Poate că era o simplă coincidență. Ba nu, imposibil. Băiatul și fata ale căror autopsii fuseseră făcute la Yokodai muriseră tot simultan. Iar dacă nu era o coincidență, nu avea încotro și trebuia să tragă concluzia că intervalul de timp dintre contaminare și moarte era extrem de scurt.

Pe de altă parte, ipoteza virusului nu părea să stea prea bine în picioare. Ando a renunțat temporar la acest scenariu, întrebându-se dacă putea fi vorba de o intoxicație alimentară acută sau de un accident asemănător. În cazul intoxicației alimentare,

dacă două persoane mănâncă același aliment alterat, nu este ieșit din comun ca amândouă să manifeste simptomele simultan. Bineînțeles, diagnosticul de „intoxicație alimentară" acoperea o arie vastă: există toxine naturale, chimice, bacteriene și așa mai departe. Nu auzise însă niciodată despre o toxină care să provoace apariția unui sarcom în artera coronară. Poate că în vreun laborator de cine știe unde se desfășura un program de cercetare bacteriologică ultrasecret, poate că un virus care suferise mutații scăpase în lumea largă...

Ando și-a ridicat iar privirea. Erau simple speculații și știa perfect că pe ghicite nu va ajunge nicăieri.

Kurahashi s-a apropiat de masa în fața căreia stătea Ando și și-a tras un scaun. Ținea în mână un dosar din care a scos vreo zece sau douăsprezece fotografii.

— Astea sunt de la locul accidentului. Nu știu dacă îți vor folosi la ceva sau nu.

Nici Ando nu se aștepta, de altfel, să descopere în scenele de pe autostradă vreun indiciu care să-l conducă pe o pistă nouă. Era convins că explicația stătea în neregularitățile pe care le observase la nivel celular, și în nici un caz în neatenția șoferului. Dar, din moment ce Kurahashi se chinuise atât de tare să găsească fotografiile, nu i se părea politicos să i le dea înapoi fără să arunce măcar o privire. Le-a cercetat încet, una câte una.

În prima poză se vedea mașina lui Asakawa. Capota motorului era făcută armonică, arăta ca un șir de creste muntoase în miniatură. Amândouă farurile și spoilerul erau zdrobite. Parbrizul era țăndări, dar, ciudat, stâlpii laterali nu se îndoiseră. Deși automobilul era avariat grav, sărea în ochi că șocul nu se propagase până la locurile din spate.

În următoarea fotografie se vedea suprafața autostrăzii. Era uscată, nu existau urme de derapaj, ceea ce sugera faptul că în momentul impactului Asakawa stătea cu spatele. La ce se uita atunci? Cel mai probabil, la bancheta din spate. Poate chiar atinsese trupurile pe cale să se răcească ale soției și fetiței lui. Ando a parcurs din nou în minte evenimentele pe care le reconstituise în laboratorul lui Miyashita, cu trei zile în urmă.

A trecut repede peste alte două sau trei fotografii, așezându-le pe masă de parcă etala cărți de joc. Nu e nimic în ele care să atragă atenția, și-a spus, dar în clipa următoare mâna lui s-a oprit în aer. Dăduse peste o poză a interiorului mașinii. Aparatul de fotografiat fusese plasat la geamul portierei din stânga, pe latura pasagerului, pentru a acoperi partea din față a habitaclului. Centura de siguranță atârna moale pe fotoliul șoferului și scaunul pasagerului era împins înainte. Ando a continuat să privească, fără să reușească imediat să-și dea seama care detaliu din fotografie îi stârnise interesul.

Trăise experiențe asemănătoare în timp ce frunzărea fără prea mare atenție o carte. Uneori un cuvânt se încăpățâna să-i rămână în minte și îl împiedica să întoarcă pagina, dar nu era în stare să-și amintească unde anume îl citise și nici măcar ce cuvânt era. Palmele au început să-i transpire. Simțea că mecanismul intuiției sale se pusese în mișcare. Fotografia încerca să-i comunice ceva. A apropiat-o de față, până când aproape că a atins-o cu vârful nasului. A examinat-o milimetru cu milimetru. Apoi și-a concentrat privirea într-un singur punct și, în sfârșit, a găsit acel ceva care se ascundea acolo.

Pe locul pasagerului se afla un obiect negru, ascuns în mare măsură privirii din cauză că spătarul

scaunului era mult aplecat înainte. Erau vizibile doar partea lui frontală și una dintre laturi. Un obiect asemănător, tot de culoare neagră, se afla pe podeaua automobilului, tot pe partea pasagerului. Tetiera scaunului căzuse peste el. Ando nu și-a putut stăpâni o exclamație de entuziasm și l-a chemat pe Kurahashi.

— Hei, ce părere ai despre asta?

A ridicat fotografia spre Kurahashi și i-a arătat cu degetul unde trebuia să se uite. Lectorul și-a scos ochelarii și a studiat cu atenție poza. Apoi a clătinat din cap, nu din cauză că nu reușise să vadă detaliul în cauză, ci pentru că nu știa de ce îi stârnise lui Ando interesul.

— Ce poate fi? a mormăit Kurahashi fără să-și ia ochii de la fotografie.

— Mie mi se pare că e un video, a zis Ando, cerându-i din priviri o confirmare.

— Asta pare să fie.

Imediat cum a recunoscut natura obiectului, Kurahashi a împins fotografia spre Ando. Obiectul de pe scaunul pasagerului putea foarte bine să fi fost o cutie cu dulciuri, ținând cont de culoarea și de forma lui paralelipipedică. Dar, la o privire mai atentă, pe partea lui frontală se distingea un buton negru, rotund. Semăna în mod cert cu un videorecorder, dar putea să fie la fel de bine un tuner sau un amplificator. Cu toate acestea, Ando era ferm convins că nu putea fi decât un video. Obiectul de pe jos, de sub tetieră, părea să fie o mașină de scris electronică sau un laptop. Dacă te gândeai la profesia lui Asakawa, nu era deloc neobișnuit că avea la el o mașină de scris. Dar un video?

— Ce caută acolo?

Concluzia lui, și anume că era un videorecorder, era consecința firească a informației pe care o primise

de la Mai. Potrivit fetei, a doua zi după moartea lui Ryuji Asakawa intrase în apartament și o întrebase de mai multe ori dacă nu găsise o casetă video. În ziua următoare așezase pe scaunul pasagerului un videorecorder și pornise la drum spre o destinație necunoscută. Sfârșise prin a avea un accident în timp ce se întorcea acasă, la Shinagawa. Unde se ducea cu aparatul acela? Dacă avea de gând să-l dea la reparat, era inutil să iasă pe autostradă. Existau, în mod sigur, ateliere de reparații și în cartierul în care locuia. Ando a început să se enerveze. Asakawa nu plecase la drum cu un video după el fără să aibă un motiv precis.

A studiat din nou fotografiile. A găsit una în care numărul de înmatriculare al automobilului era vizibil, și-a scos agenda și l-a notat. Un număr de Shinagawa: WA 5287. Acel „WA" i-a dat de înțeles că era o mașină închiriată. În concluzie, nu numai că Asakawa căra după el un video, dar își dăduse osteneala să închirieze o mașină. De ce? Ando a încercat să se pună în locul lui Asakawa. Ce motiv ar fi avut să ia de acasă un videorecorder?

Copiere...

Nu-i venea în minte altă explicație. Să presupunem că A îl sună pe B și-i spune că a făcut rost de o casetă fantastică. B vrea s-o copieze, dar A nu are decât un singur videorecorder. Dacă B își dorește atât de tare o copie, singura soluție este să meargă cu propriul lui video acasă la A.

Chiar așa fiind... Ando și-a lăsat bărbia în piept. *Ce legătură poate să aibă o casetă video cu cei șapte morți?*

L-a copleșit deodată o dorință pe care rațiunea nu putea s-o stăpânească. Voia să pună mâna pe casetă și, mai mult decât atât, voia să vadă ce era înregistrat pe ea. Accidentul se petrecuse lângă

rampa Oi. În jurisdicția cărei secții de poliție era oare zona aceea? Mașina fusese ținută o vreme la biroul de circulație al secției locale, era sigur de asta. Dacă în ea se afla un videorecorder, cu siguranță și acesta era păstrat la poliție. Din moment ce Asakawa nu era conștient și soția lui murise, poate că nu venise nimeni să ia aparatul, poate că se afla încă în magazia secției de poliție. În calitate de medic legist, Ando avea destule relații la poliție. Nu i-ar fi fost prea greu să pună mâna pe aparat.

Dar, a realizat el, înainte de toate trebuia să-l vadă pe Asakawa. Dacă reușea să afle faptele direct din gura lui, economisea mult timp și scutea multă alergătură. Potrivit raportului, în clipa internării bărbatul era catatonic, dar de-atunci trecuseră zece zile. Poate că își revenise între timp. Dacă exista o șansă de a putea vorbi cu el, indiferent cât de mică, atunci cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Știi cumva unde a fost internat Asakawa?

— La spitalul Societății de Ajutor Saisei din Shinagawa, dacă nu mă înșel. Kurahashi a răsfoit dosarul. Da, așa e. Dar aici scrie că pacientul e catatonic.

— N-are importanță, o să-i fac oricum o vizită, a spus Ando, scuturând energic din cap, ca și cum încerca să se încurajeze singur.

8

Ando a ațipit cu obrazul lipit de geamul taxiului. Apoi bărbia i-a alunecat din mâna dreaptă, pe care și-o sprijinea, și capul i-a căzut înainte, lovindu-se de spătarul scaunului șoferului. În aceeași clipă a auzit în depărtare un sunet care semăna cu o sirenă de alarmă. S-a uitat în mod reflex la ceas. Două și zece. Sărise într-un taxi imediat după ce ieșise din clădirea Universității Shuwa, și probabil că de-atunci nu trecuseră mai mult de zece minute. Pesemne că ațipise doar câteva minute, dar avea senzația că se scursese o veșnicie de când adormise. Parcă trecuseră zile întregi de când Kurahashi îi arătase fotografiile de la locul accidentului. Simțindu-se ca unul care a fost trimis prin magie undeva departe de casă, Ando și-a îndreptat spatele și a ascultat mai atent dangătul alarmei.

Taxiul era nemișcat. Se afla pe partea stângă a unei străzi cu patru benzi, probabil pe banda pentru schimbarea direcției din moment ce pe toate celelalte mașinile înaintau fără întrerupere. Doar ei stăteau pe loc. S-a aplecat în față și s-a uitat prin parbriz. Înainte și la stânga se vedea o trecere peste

calea ferată. Bariera era coborâtă și luminile de avertizare clipeau. Poate că i se părea lui, dar avea impresia că ritmul luminilor și cel al clopotului nu erau sincronizate. Intersecția cu linia Keihin se afla cam la treizeci de metri în față, pe șoseaua Tokio-Yokohama, și taxiul lui Ando aștepta să treacă un tren. Spitalul Saisei din Shinagawa, destinația lui, era dincolo de calea ferată. Trenul a trecut în sfârșit, îndreptându-se spre Tokio, dar bariera tot nu s-a ridicat. A început apoi să clipească săgeata de avertizare pentru alt tren, de data asta în direcția Yokohama. Probabil că mai aveau destul de așteptat. Șoferul taxiului se resemnase și frunzărea un teanc de hârtii prinse cu o agrafă de metal, notând din când în când câte ceva.

Nu e nici o grabă. Vizitele se încheie abia la ora cinci, prin urmare mai am destul timp.

Ando și-a ridicat brusc capul, până atunci sprijinit de tetieră. Avea senzația că se uită cineva la el. De undeva de-afară, din apropiere, îl fixau doi ochi. Poate că s-ar fi simțit la fel dacă ar fi fost strivit între două lamele de sticlă, ca o mostră de țesut, și examinat la microscop. Privirea ațintită asupra lui avea ceva din concentrarea unui observator exersat. Ando s-a uitat în jur. Poate că pasagerul altei mașini îl recunoscuse și încerca acum să-i atragă atenția. N-a văzut însă nici un chip familiar în automobilele din apropiere, iar trotuarul era pustiu. A încercat să se convingă că imaginația îi juca feste, însă privirea pe care o simțise mai devreme nu dădea semne că ar abandona observația. S-a uitat din nou în stânga și în dreapta. La stânga, imediat după ce se sfârșea trotuarul, se înălța un taluz acoperit cu iarbă, paralel cu linia de tren. Ceva se mișca în umbra tulpinilor înalte. Se mișca și încremenea, iar se mișca și iar încremenea. Fără

să-l scape o clipă din priviri, o creatură necunoscută se târa de-a lungul taluzului, într-o secvență de înaintări și opriri succesive. Un șarpe. Ando s-a mirat să vadă unul tocmai acolo. Ochii lui minusculi și strălucitori scânteiau în lumina după-amiezii de toamnă. Nu încăpea nici o îndoială că el era observatorul pe care-l simțise. Șarpele i-a trezit amintirea unei întâmplări din vremea școlii.

Locuia în provincie, într-un orășel înconjurat de câmpuri cultivate. Odată, când se întorcea de la școală – Ando își amintea că era o după-amiază liniștită de primăvară –, văzuse un șarpe pe un zid de beton care mărginea un canal plin cu apă. La început i se păruse că șarpele acela foarte subțire și cenușiu era o simplă crăpătură în zid, dar se apropiase și remarcase corpul lui cilindric reliefat pe creasta zidului. Și imediat cum văzuse că era un șarpe, se aplecase și ridicase o piatră de mărimea pumnului. O cântărise în palmă de câteva ori, obișnuindu-se cu mărimea și greutatea ei, apoi luase poziția clasică a unui aruncător. Punctul în care se oprise era la câțiva metri de zidul aflat de cealaltă parte a canalului. Nu trăgea prea mari speranțe că va nimeri în plin. Cu toate acestea, piatra s-a înălțat mult, pe o traiectorie arcuită, și a căzut exact pe capul șarpelui, zdrobindu-l. Ando a strigat și s-a dat un pas înapoi. Se afla la cel puțin patru metri depărtare, dar avea senzația că strivise capul șarpelui cu pumnul. Și-a șters palma pe pantaloni de mai multe ori. Șarpele căzuse în apă, ca și cum o forță invizibilă l-ar fi tras acolo. Ando a făcut câțiva pași prin iarba care creștea pe marginea canalului și s-a aplecat în față, încercând să surprindă ultimele clipe ale șarpelui. A ajuns la timp ca să vadă cum se îndepărta, plutind în voia apei. În clipa aceea a simțit aceeași privire ca acum. Nu a șarpelui mort,

ci a altuia, mult mai mare, care se ascundea în iarbă și-i urmărea mișcările. Capul lui neted era inexpresiv, dar Ando se simțea învăluit de privirea insistentă, neclintită. Atunci s-a cutremurat de răutatea din ochii aceia. Dacă șarpele cel mic pe care-l omorâse era copilul șarpelui cel mare, în mod sigur îl aștepta o nenorocire. Șarpele cel mare îl blestemase, asta era explicația privirii intense. Bunica lui îi spusese de nenumărate ori că va păți ceva îngrozitor dacă va omorî vreodată un șarpe. Căindu-se amarnic, Ando s-a rugat de șarpe, în tăcere, sperând din tot sufletul că-l va convinge că nu dorise să ucidă. Întâmplarea se petrecuse cu peste douăzeci de ani în urmă, și totuși Ando și-o amintea cu o exactitate uimitoare. Blestemele șerpilor, știa prea bine acum, erau simple superstiții. Se îndoia că reptilele puteau să-și recunoască măcar propriile progenituri. Și totuși... Alarma continua să sune. *Ajunge! Nu te mai gândi la asta!* a strigat în sinea lui. Dar îl obseda imaginea puiului de șarpe plutind încet în șanțul cu apă, cu burta albicioasă întoarsă spre cer, urmat înot de șarpele mai mare.

M-a blestemat.

Nu mai reușea să-și controleze gândurile. În pofida voinței sale, avea perfect în fața ochilor lanțul karmic al cauzelor și efectelor. Nu putea să scape de imaginea puiului de șarpe prins în desișul vegetației care creștea pe marginea canalului, nici de priveliștea șarpelui-părinte care înotase până la el și se încolăcise în jurul lui, amândoi plutind încetișor... Imaginea aceea i-a amintit de ADN. ADN-ul din nucleele celulelor, a realizat el brusc, arată ca doi șerpi încolăciți unul în jurul altuia, înălțându-se ca o spirală spre cer. ADN-ul, care transmite informația biologică din generație în

generație, la nesfârșit. O pereche de șerpi înlănțuia perpetuu omenirea.

Takanori!

Chemarea mută pe care o înălțase către fiul său era plină până la refuz de suferință. Îi era teamă că nu va putea să mai reziste prea mult. Și-a ridicat capul și s-a uitat afară. Trebuia să-și distragă singur atenția, să întrerupă imediat lanțul de asociații. A văzut prin parbriz expresul Keihin, de un roșu strălucitor, trecând încet dincolo de barieră. Cum stația Shinagawa era foarte aproape, trenul înainta la fel de încet ca un șarpe leneș. *Din nou șerpi.* Nu avea nici o cale de scăpare. A închis ochii și a încercat iar să se gândească la altceva. O mână micuță i-a apucat glezna, apoi a alunecat și a dispărut în adâncul oceanului. A simțit încă o dată atingerea ei. Era blestemul șarpelui, fără îndoială. Mai avea puțin și izbucnea în plâns. Situațiile erau ciudat de asemănătoare. Puiul de șarpe cu capul sfărâmat, dus de ape. Și blestemul aruncat de șarpele-părinte, materializat douăzeci de ani mai târziu. Takanori fusese atât de aproape, dar Ando nu reușise să-l salveze. Iunie, plaja înainte de deschiderea oficială a sezonului. El și fiul lui plutind spre larg, ținându-se de o saltea pneumatică. Soția lui strigând de pe țărm:

Taka, ai ajuns prea departe! Întoarce-te!

Dar băiatul era mult prea ocupat să se joace, să-l stropească. Chemarea mamei nu ajunsese la el.

Scumpule, ascultă-mă! Vino înapoi!

În glasul ei apăruse un accent de isterie.

Valurile erau tot mai înalte. Până și Ando și-a spus că venise timpul să iasă din apă. A încercat să întoarcă salteaua spre țărm. Chiar în clipa aceea, un val uriaș și înspumat s-a înălțat în fața lor și a răsturnat instantaneu salteaua, aruncându-i pe

amândoi în apă. S-a scufundat complet și abia atunci și-a dat seama că erau atât de departe de țărm, încât nici măcar el nu mai atingea cu picioarele nisipul de pe fund. A început să intre în panică. Când a reușit să scoată capul din apă, fiul lui dispăruse. Călcând apa, s-a întors de jur-împrejur și a văzut-o pe soția lui alergând către el, încă îmbrăcată. În același timp, o mână l-a apucat de gleznă. Mâna băiatului său. Ando a încercat disperat să plonjeze și să-l tragă la suprafață, dar exact mișcarea aceea nu avea voie s-o facă. Mânuța lui Taka a alunecat de pe glezna lui și Ando a mai reușit să apuce doar o șuviță de păr.

Strigătele înnebunite ale soției sale pluteau deasupra valurilor. *Știu că-i aproape, dar nu reușesc să ajung la el!* S-a scufundat imediat și a început să caute orbește, dar n-a reușit să găsească din nou mâna aceea micuță. Unde fusese dusă de ape? A rămas, pentru totdeauna, doar cu șuvița de păr încurcată în verighetă.

Bariera s-a ridicat în sfârșit. Ando plângea, încercând să-și înăbușe suspinele cu mâna. Șoferul taxiului îl auzise totuși și acum îl privea fără încetare în oglinda retrovizoare.

Vino-ți în fire înainte să te prăbușești de tot!

Una era să plângă acasă, în pat, și cu totul altceva în văzul tuturor. Își dorea din tot sufletul să existe o cale, indiferent care, să-l poată aduce înapoi, aici și acum. Deodată i-a apărut în minte chipul lui Mai Takano. Fata atacase parféul de fructe cu un asemenea entuziasm, încât Ando era convins că la sfârșit ar fi fost în stare să lingă farfuria. Pe sub rochie purta o bluză albă și își ținea mâna stângă pe genunchi. Terminase parféul, își șterse buzele cu un șervețel și se ridicase de pe scaun. Ando a început să înțeleagă. Singurele gânduri care-l puteau

scoate din prăpastia suferinței erau fanteziile sexuale cu Mai Takano. În aceeași clipă și-a dat seama că nu se mai gândise așa la o femeie de când îl părăsise soția sau, mai bine zis, de când murise fiul lui. Își pierduse complet dorința de a face dragoste.

Când a trecut peste calea ferată, taxiul a săltat de două ori în sus și-n jos. În mintea lui Ando, trupul lui Mai Takano s-a mișcat în același ritm.

9

La Sagami Ohno, Mai Takano a coborât din trenul de pe linia Odakyu și a ieșit în stradă, dar n-a reușit să se hotărască imediat în ce direcție să pornească. Cu două săptămâni în urmă făcuse același drum, în sens invers, dar între timp își pierduse cu desăvârșire simțul de orientare. Când se dusese la părinții lui Ryuji pentru priveghi, se urcase într-o mașină a universității. De data asta, mergând pe jos în aceeași direcție de la stația de metrou, n-a apucat să străbată nici cincizeci de metri și și-a dat seama că nu recunoaște nimic în jur. Nu era o experiență nouă pentru ea. Se rătăcea de fiecare dată când încerca să ajungă într-un loc unde mai fusese doar o singură dată.

Avea numărul părinților lui Ryuji, așadar ar fi fost de-ajuns să le dea un telefon, însă îi era rușine s-o roage pe mama lui să vină acolo. S-a hotărât să se bazeze în continuare pe intuiție. Știa că nu mai avea mult de mers. Pe jos, era un drum de cel mult zece minute.

Deodată, în minte i-a apărut fața lui Ando. Stabilise să ia cina cu el vinerea următoare, dar acum

se întreba dacă nu cumva se pripise. Începea să-i pară rău că acceptase. Din punctul ei de vedere, Ando era prietenul lui Ryuji, un om cu care putea împărți amintiri. Dacă l-ar convinge pe Ando să-i povestească despre anii de studenție ai lui Ryuji, poate că ar reuși să înțeleagă mai bine ideile impenetrabile ale profesorului. Cu alte cuvinte, trebuia să admită că hotărârea ei de a ieși cu Ando era parțial consecința unor calcule raționale. Dacă Ando ar începe să se gândească la ea așa cum un bărbat se gândește la o femeie, relația lor ar lua o turnură neplăcută. De când începuse facultatea, Mai învățase pe propria piele că bărbații și femeile își doreau lucruri complet diferite. Mai voia să păstreze relațiile la un nivel la care ea și bărbatul ales să se poată stimula reciproc din punct de vedere intelectual; în schimb, interesul colegilor părea să graviteze mereu în jurul părților ei intime. Era obligată de fiecare dată să-i respingă, dar încerca s-o facă cât mai blând cu putință. Aproape că nu putea să îndure suferința pe care le-o provoca retragerea ei. Îi trimiteau lungi scrisori cu scuze, care nu făceau altceva decât să pună sare pe rană. Sau îi telefonau și primele cuvinte pe care le auzea erau „Ascultă, regret sincer ce s-a întâmplat ultima dată". Nu dorea să audă scuze. Dorea, în schimb, să învețe ceva din experiențele lor și să devină mai înțelepți. Dorea să vadă bărbați care transformau rușinea în energie creatoare și se angajau într-o luptă sinceră cu viața, îndreptându-se hotărâți spre maturitate. Dacă măcar unul dintre ei ar fi procedat așa, ar fi reînnodat imediat prietenia cu el. Dar nu putea fi prietenă cu oameni care refuză să crească, cu oameni al căror psihic rămânea pe vecie, fără speranță, în stadiul copilăriei.

Ryuji fusese singurul bărbat care o angajase într-o relație serioasă. Nu semăna deloc cu adolescenții care roiau în jurul ei. Schimbase cu el idei și emoții de o valoare inestimabilă. Dacă ar fi fost sigură că relația cu Ando putea să fie ca aceea cu Ryuji, ar fi acceptat și o mie de invitații la cină. Dar știa din propria ei experiență că șansele erau infime. În Japonia, probabilitatea ca o femeie să întâlnească un bărbat independent, un bărbat într-adevăr demn de acest nume, era apropiată de zero. Cu toate acestea, nu putea să-l alunge pe Ando din minte.

Ryuji îi pomenise de el o singură dată. În toiul unei discuții despre ingineria genetică, profesorul se îndepărtase brusc de la subiect și aruncase într-o doară numele lui Ando.

Mai nu reușise niciodată să priceapă pe deplin diferența dintre gene și ADN. *Nu sunt, în mare, unul și același lucru?* Ryuji se apucase să-i explice că ADN-ul este suportul chimic pe care sunt înregistrate informațiile ereditare, în vreme ce gena este o singură unitate din volumul aproape infinit de informații transmise din generație în generație. În cursul discuției menționase faptul că exista deja tehnologia prin care ADN-ul putea fi împărțit în segmente, cu ajutorul enzimelor de restricție, apoi rearanjat. Ea remarcase că acest proces era „ca un puzzle". Ryuji fusese de acord: „Absolut, e ca și cum ai compune un puzzle sau ai descifra un cod". Din acel punct, discuția a luat-o razna, până când Ryuji s-a apucat să-i povestească o întâmplare din vremea studenției.

După ce Ryuji aflase că bazele tehnologiei de manipulare a ADN-ului implicau și decodificarea, în timpul liber începuse să se joace de-a decriptarea cu colegii lui din facultate. Anecdota pe care i-o povestise despre aceste jocuri era interesantă. Mulți

studenți erau fascinați de biologia moleculară, așa că n-a trecut mult și Ryuji a recrutat cam zece parteneri pentru jocurile lui. Regulile erau simple. Unul dintre ei compunea un mesaj cifrat, iar ceilalți aveau la dispoziție un anumit număr de zile pentru a sparge cifrul. Câștiga, evident, primul care reușea. Jocul le punea la încercare cunoștințele de matematică și logică, dar le cerea și o scânteie de inspirație. Toți erau pasionați.

Codurile erau mai mult sau mai puțin dificile, în funcție de priceperea autorului, însă Ryuji le rezolva aproape pe toate. Pe de altă parte, un singur student reușise să spargă un cod de-al lui: Mitsuo Ando. Ryuji i-a povestit lui Mai că a fost de-a dreptul șocat când Ando a reușit să-i descifreze codul.

M-au trecut fiori. Parcă îmi citise gândurile.

Așa ajunsese numele lui Mitsuo Ando să-i facă o impresie puternică lui Mai. Tot așa se explica și de ce fusese atât de uimită când polițistul i-l prezentase pe Ando la morgă. Nu putea fi decât *acel* Ando, în fond, chiar se prezentase ca un vechi prieten al lui Ryuji. Știind că Ando era singurul care reușise vreodată să descifreze mesajele codate ale lui Ryuji, Mai se gândise că poate avea încredere în el. Cu alte cuvinte, era convinsă că talentul lui în mânuirea bisturiului era la fel de mare, deci avea să afle cu ușurință cauza morții profesorului.

Fata se afla încă sub influența cuvintelor rostite de un om care murise cu două săptămâni în urmă. Dacă Ryuji nu i-ar fi pomenit de Ando, probabil că n-ar fi sunat niciodată la morgă pentru a afla care fusese cauza morții și nici n-ar fi acceptat să se întâlnească din nou cu legistul în campusul universității. În mod sigur nu și-ar fi făcut planuri să ia cina cu el. Dar câteva cuvinte aruncate din întâmplare o legaseră în mod subtil de acel om.

Mai a părăsit strada principală și a intrat într-un labirint de străduțe rezidențiale. Pe una a văzut firma unui magazin non-stop și a recunoscut-o imediat. Mai departe cunoștea drumul. Ca să ajungă la casa părinților lui Ryuji trebuia să treacă de magazin și să meargă drept înainte. Pe măsură ce amintirile vechi de două săptămâni îi reveneau în memorie, Mai a iuțit pasul.

Era o casă care nu ieșea deloc în evidență, construită pe un teren de nici cincizeci de metri pătrați. Își amintea, din noaptea priveghiului, că la parter era o sufragerie destul de mare și alături o cameră mică, mobilată în stil japonez.

Nici n-a apucat bine să apese pe butonul soneriei că mama lui Ryuji a deschis ușa. O așteptase cu nerăbdare pe Mai și a condus-o imediat la etaj, în camera în care locuise fiul ei din școala primară până în primul an de facultate. Ryuji plecase de acasă când era în anul doi, deși putea foarte bine să facă naveta. Închiriase o cămăruță lângă universitate și mai folosea vechea lui cameră din casa părintească doar pentru studiu, când venea în vizită.

Doamna Takayama a pus pe jos o farfurie cu prăjiturele și o ceașcă cu cafea și a ieșit. Urmărind-o cu privirea în timp ce se îndepărta încet pe coridor, cu capul plecat, Mai s-a simțit înduioșată de durerea profundă a femeii care-și pierduse fiul.

Rămasă singură, a studiat pentru prima dată în voie încăperea. Era decorată în stil japonez, cu podeaua acoperită de rogojini. În colțul în care se afla biroul era așternut un covoraș. Pereții erau și ei acoperiți cu rafturi pentru cărți, dar numai partea superioară a acestora era vizibilă. Jumătatea de jos a rafturilor se pierdea în spatele unui talmeș-balmeș de cutii de carton și de aparate așezate claie

peste grămadă pe podea. A numărat repede cutiile: douăzeci și șapte. În ele erau toate lucrurile adunate din apartamentul lui Ryuji din Nakano. Cele mai mari piese de mobilier – patul, biroul și altele – fuseseră deja date. Cutiile păreau să fie pline cu cărți.

Mai a oftat, apoi s-a așezat pe jos și a sorbit din cafea. Încercase deja să se împace cu ideea că era posibil să nu găsească niciodată ce căuta. Chiar dacă se aflau acolo, era un adevărat tur de forță să găsească câteva foi de hârtie printre toate celelalte lucruri. Poate că paginile cu pricina nici măcar nu erau în cutii.

Cele douăzeci și șapte de cutii erau sigilate cu bandă adezivă. Și-a scos haina, și-a suflecat mânecile și a deschis-o pe cea mai apropiată. Cărți, ediții de buzunar. A scos câteva și una dintre ele s-a dovedit a fi un cadou pe care i-l făcuse chiar ea. A copleșit-o dorul de Ryuji. Cartea mai păstra încă mirosul apartamentului din Nakano.

Nu e momentul să te lași copleșită de sentimente.

Și-a stăpânit lacrimile, apoi s-a întors la lucru și a scos tot ce era în cutie. A ajuns la fund, dar nici urmă de hârtii. S-a oprit și a încercat să ghicească cu ce alte hârtii puteau fi asociate paginile. Poate erau împreună cu tratatele pe care le folosise ca bibliografie, poate într-un dosar în care ținea și alte lucrări științifice. S-a apucat să desigileze toate cutiile.

Transpirase și bluza i se lipise de spate. Sarcina aparent simplă de a scoate cărțile din cutii și de a le pune la loc s-a dovedit uimitor de dificilă din punct de vedere fizic. După ce a terminat a treia cutie, a luat o pauză și câteva clipe a fost tentată să rescrie ea însăși paginile lipsă. Teoria provocatoare a lui Ryuji din domeniul logicii simbolice fusese deja publicată în revistele de specialitate, e

drept, în foileton. Lucrarea de față nu era însă nici pe departe la fel de ezoterică. Ryuji scrisese în același timp un studiu de mari dimensiuni destinat publicului larg, în care trata științele în general și logica în particular în contextul problemelor sociale. Ceea ce spunea acolo era destul de accesibil. De fapt, și această lucrare apăruse în foileton într-o revistă lunară cunoscută, publicată de o mare editură. Ea se implicase de la bun început în acest proiect, oferindu-se să transcrie pe curat manuscrisele lui Ryuji. Participase până și la întâlnirile cu editorul. Prin urmare, simțea că stăpânește destul de bine logica argumentației lui Ryuji, și chiar stilul lui literar. Dacă lipsea doar o pagină sau două, era convinsă că ar putea să umple golul fără a risca să dezechilibreze lucrarea.

Dar numai dacă mă asigur că lipsește o singură pagină.

Probabil că până la urmă va ceda tentației. Fiecare fragment publicat avea în medie patruzeci de pagini de manuscris – doar în medie. Mai precis, între treizeci și șapte și maximum patruzeci și trei de pagini. Acesta era al doisprezecelea și ultimul fragment, iar ea habar n-avea câte pagini apucase Ryuji să scrie. În consecință, nu putea să afle câte pagini lipseau. După ce plecase pe furiș de la priveghi ca să pună manuscrisul în ordine, găsise partea finală – treizeci și opt de pagini scrise de mână. Ultima pagină avea numărul 38 și toate celelalte erau numerotate consecutiv, așadar la început nu observase că manuscrisul era incomplet. Din cauza înmormântării și a stării ei sufletești, nu se mai așezase la masa de lucru pentru a transcrie lucrarea. Când în fine se liniștise și se apucase să citească textul, își dăduse seama că termenul-limită de predare era periculos de apropiat. Abia atunci

realizase că exista o lacună între ultimele două pagini. Dacă ținea cont doar de numerotare, totul părea în regulă: pagina 37 era urmată de pagina 38. Lipsea totuși ceva important. De fapt, lipsea chiar concluzia. Fără ea, argumentația era inutilă. Ultimele două rânduri de pe pagina 37 erau tăiate cu pixul și alături era desenată o săgeată cu vârful îndreptat spre marginea foii. Pe pagina următoare nu fusese însă adăugat nimic. Se văzuse obligată să conchidă că Ryuji făcuse într-adevăr o completare, dar că aceasta dispăruse.

Simțind că pălește, citise de câteva ori toată lucrarea, de la primul până la ultimul rând. Cu cât o citea de mai multe ori, cu atât era mai convinsă că lipsea ceva la sfârșit. Firul argumentației, reluat și aprofundat în fiecare fragment publicat, se oprea brusc cu aceste cuvinte: „Totuși, chiar din acest motiv..." Era promisiunea unei antiteze, dar fraza fusese retezată după cinci cuvinte. Pe măsură ce aprofunda stilul de gândire al profesorului, era din ce în ce mai sigură că dispăruse un pasaj extrem de important, poate chiar unul de câteva pagini. Și toată lucrarea, douăsprezece fragmente care însumau cinci sute de pagini, era deja inclusă în planul editorului și trebuia să apară în volum. Iată cu ce se confrunta. Era o problemă serioasă.

Prin urmare, vorbise imediat cu părinții lui Ryuji și le explicase în ce situație se afla. La două sau trei zile după înmormântare, goliseră apartamentul fiului lor și mutaseră toate cărțile și obiectele personale în vechea lui cameră de acasă. Dacă paginile lipsă s-au amestecat din greșeală cu alte hârtii, în mod sigur se află în camera lui, le-a explicat Mai bătrânilor. Avea nevoie de acordul lor pentru a căuta în lucrurile lui Ryuji.

Dar acum, față în față cu mormanul de cutii, simțea că e gata să izbucnească în lacrimi.

O, de ce a trebuit să pleci așa?

Și totuși, ce conștiință profesională desăvârșită, să mori imediat după ce termini un manuscris. Gândul acesta era insuportabil.

Vreau să vii aici în clipa asta și să-mi spui ce s-a întâmplat cu paginile care lipsesc!

A întins mâna spre cafea, care între timp se răcise. Dacă ar fi citit din timp manuscrisul, n-ar fi fost acum în încurcătura asta. Oricât ar fi regretat, tot i se părea că nu e destul. Dacă nu găsea până la urmă paginile, nu avea altă soluție decât să le rescrie cu mâna ei. Inima i s-a strâns de teamă la gândul că risca să se îndepărteze mult de la linia trasată de Ryuji. Era, oricum, o mare îndrăzneală din partea ei. Sigur, se înscrisese deja la masterat, dar o fată abia trecută de douăzeci de ani să redacteze concluzia ultimei lucrări a unui logician de la care lumea academică aștepta numai realizări de excepție...

Nu pot să fac asta.

Repetându-și în sinea ei că trebuia doar să găsească hârtiile, a deschis următoarea cutie.

După ora patru, camera – care avea fereastra orientată spre est – a început să se întunece. A aprins lumina. Era noiembrie și ziua se scurtase simțitor, dar încă nu venise frigul. Mai s-a ridicat și a tras perdelele. De câtva timp o deranja senzația ciudată că o privește cineva de-afară.

Brusc, a devenit conștientă că aude bătaia propriei sale inimi. Pieptul îi bubuia. S-a oprit și a rămas încremenită, cu un genunchi ridicat, aplecată în spate, așteptând ca palpitațiile să dispară. Nu i se mai întâmplase așa ceva. Și-a lipit palma de partea stângă a pieptului și a încercat să-și dea

seama de ce era neliniștită. Era oare vinovăția că nu reușea să găsească paginile din lucrarea profesorului? Nu, nu era asta. În cameră se ascundea *ceva*. Cu un minut în urmă crezuse că acel ceva se afla afară, că o privea, dar acum era sigură că se înșelase. Se aștepta ca dintr-o clipă în alta o pisică sau vreun alt animal să țâșnească din spatele vreunei cutii.

A simțit o adiere rece la ceafă și pe gât. O privire sfredelitoare. S-a răsucit. Și-a văzut pardesiul roz aruncat pe o cutie, acolo unde-l lăsase când se apucase să caute hârtiile. Spațiile minuscule dintre fibrele țesăturii păreau niște ochi strălucitori ce reflectau lumina becului. A ridicat haina și sub ea a descoperit un videorecorder.

Aparatul negru ca tăciunele fusese pus peste cutie, cu cablurile înfășurate în jurul lui. Era, fără îndoială, cel din apartamentul lui Ryuji. În cameră nu se afla nici un televizor.

A întins mâna și a atins cu grijă una dintre muchiile aparatului. Cablurile groase erau înfășurate pe mijloc, iar aparatul stătea în echilibru pe ele, ca un balansoar.

Eu am aruncat haina aici?

Nu reușea să-și amintească, dar firește că era singura explicație posibilă. Înainte să deschidă cutiile, își scosese pardesiul și-l aruncase la întâmplare, peste aparat. Atâta tot.

S-a uitat fix la aparat aproape un minut. Toate gândurile negre și grijile despre paginile lipsă s-au șters treptat din mintea ei. În locul lor au apărut semne de întrebare.

Nu uitase nici o clipă ce o întrebase Kazuyuki Asakawa a doua zi după moartea lui Ryuji: „Nu ți-a spus nimic în ultimele lui clipe? Nu ți-a transmis

ultima lui dorință? N-a pomenit nimic despre o casetă video?"

A desfășurat încet cablurile. Cu ștecărul în mână, s-a uitat prin cameră după o priză. Sub birou era un prelungitor. A băgat ștecărul în el. Pe afișajul aparatului au clipit patru zerouri, pulsând ca inima unui mort readus la viață. Și-a mișcat mâna de câteva ori prin fața butoanelor, cu degetul arătător întins. Nu reușea să se hotărască. O voce interioară îi șoptea să nu facă nimic. A apăsat totuși pe *eject*. Un motoraș a bâzâit, ușița s-a deschis și a apărut o casetă. Pe latura ei exterioară era lipită o etichetă, pe care scria:

Liza Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr. / 1989

Așa cum ieșise din aparat, caseta părea o limbă mare. Aparatul însuși parcă era un copil obraznic care îi făcea cu ochiul și se strâmba la ea.

Mai Takano a apucat strâns limba aceea neagră și a tras-o afară.

10

Când aproape ajunsese la spital, taxiul în care se afla Ando a fost depășit de o ambulanță cu sirena urlând. Erau pe o stradă îngustă, cu sens unic și plină de magazine, iar șoferul a fost obligat să strecoare mașina între două dube de aprovizionare parcate lângă bordură. Cum nu părea prea ușor s-o scoată de acolo, Ando s-a hotărât pe loc să coboare și să meargă pe jos. Clădirea cu unsprezece etaje a spitalului domina strada, la doar doi pași de acolo. I-ar fi luat mult mai puțin timp să meargă pe jos.

În timp ce mergea pe aleea ce ducea la intrarea principală, a văzut ambulanța care tocmai trecuse pe lângă taxi parcând în spațiul dintre aripa veche și cea nouă. Salvarea străbătuse atât de încet străduțele înguste, încât ajunsese în același timp cu el, care mersese pe jos.

Sirena a tăcut, dar girofarul a rămas aprins, aruncând pete de lumină roșie pe zidurile spitalului. Zgomotul a fost absorbit de cerul albastru, perfect senin, iar liniștea a format o zonă circulară în jurul ambulanței, ca un halou de lumină în jurul unei

lămpi. Ca să intre, trebuia să treacă pe lângă mașină. Luminile roșii au încetat în cele din urmă să se rotească și ultimele ecouri ale sirenei s-au pierdut în văzduh. Aerul era greu de așteptare. Ușile din spate ale mașinii se puteau deschide dintr-o clipă în alta, scuipând afară echipa de infirmieri și targa – dar nu s-a întâmplat nimic. Ando a rămas pe loc. Au trecut zece secunde, douăzeci, dar ușile nu s-au deschis. Tăcerea era palpabilă. Treizeci de secunde. Aerul parcă înghețase. N-a apărut nimeni.

Ando s-a smuls din transă, reluându-și drumul spre intrare. Deodată, ușile ambulanței s-au căscat larg. Un infirmier a sărit afară și i-a ajutat pe colegii lui din mașină să coboare o targă. Lui Ando puțin îi păsa de motivul care-i împiedicase să scoată bolnavul imediat după oprire: indivizii erau prea leniți. Acum țineau targa înclinată și fața lui a fost pentru o clipă la același nivel cu a bolnavului, acoperită cu o mască de oxigen. Privirile lor s-au întâlnit. Omul s-a răsucit brusc spre Ando, dar s-a oprit la fel de brusc. Ochii lui erau lipsiți de viață. Salvarea îl luase când era deja într-o stare foarte gravă, iar în clipa când se răsucise spre el își dăduse sufletul. De-a lungul anilor Ando văzuse nenumărați morți, dar nu se întâlnise niciodată cu moartea așa, din întâmplare. Luând-o drept un semn rău prevestitor, și-a ferit privirea. În fond, se comporta la fel ca Miyashita cu astrologia lui. Mai întâi șarpele de pe malul canalului, apoi întâlnirea asta întâmplătoare cu moartea. În ultima vreme, căutase un sens într-o mulțime de evenimente neînsemnate. Îi lua mereu în râs pe colegii care credeau în prevestiri și noroc, dar acum, iată, devenise unul dintre ei.

Shinagawa Saisei era un spital de medicină generală administrat de Universitatea Shuwa, iar cel cu care urma să vorbească, doctorul Wada, era

de fapt cadru universitar. Se pare că superiorul lui ierarhic, Kurahashi, îl contactase deja. Nici n-a apucat bine Ando să spună care era motivul vizitei că a și fost condus într-o cameră din aripa de vest, la etajul al șaptelea.

Ando s-a uitat la Asakawa, care zăcea apatic pe pat, și și-a amintit pe loc ochii bolnavului din ambulanță. Ochii lui Asakawa aveau același aspect: erau ochii unui mort.

Ziaristul stătea perfect nemișcat, cu fața în sus și cu două perfuzii înfipte în brațe. Ando habar n-avea cum arăta omul înainte să fie adus aici, însă bănuia că nefericitul ajunsese la jumătate din greutatea lui normală. Avea obrajii supți și barba aproape albă.

S-a oprit la capul patului și a spus cu blândețe:

— Domnule Asakawa...

Nici un răspuns. S-a gândit să-i pună mâna pe umăr, dar a ezitat și s-a întors să ceară permisiunea doctorului Wada. Doctorul i-a făcut semn că nu era nici o problemă, așa că și-a lăsat mâna pe umărul lui Asakawa. A simțit prin halat că pielea bolnavului își pierduse elasticitatea. A simțit și suprafața dură a omoplatului, și și-a retras mâna fără să vrea. Nici o reacție.

Îndepărtându-se de pat, Ando s-a întors cu fața la Wada și l-a întrebat:

— A fost tot timpul în starea asta?

— Da, i-a răspuns sec doctorul.

Asakawa fusese adus direct de la locul accidentului, la 21 octombrie, ceea ce însemna că timp de cincisprezece zile nu vorbise, nu strigase, nu zâmbise, nu se înfuriase, nu mâncase, nu urinase și nu-și golise intestinele în mod conștient.

— Care credeți că e cauza, doctore? a întrebat Ando pe un ton de o politețe cam exagerată.

— La început, am presupus că a suferit un traumatism cerebral, dar analizele n-au arătat nimic suspect. Bănuim că e vorba de o cauză psihică.

— Stare de șoc?

— Foarte probabil.

Pesemne că șocul provocat de pierderea simultană a soției și fiicei sale zdrobise mintea lui Asakawa. Dar Ando a început să se întrebe dacă asta era într-adevăr singura cauză. Avea în minte o imagine surprinzător de limpede a clipei accidentului, poate din cauză că văzuse fotografiile făcute la fața locului. Și de fiecare dată când rememora scena, privirea lui era atrasă de scaunul din dreapta șoferului și de videorecorderul rămas acolo. În imaginația lui, aparatul căpătase dimensiuni impunătoare. De ce luase ziaristul în mașină un video? Unde se ducea cu el? Dacă omul ar fi putut să-i explice...

Ando a tras un taburet lângă căpătâiul patului și s-a așezat. S-a uitat o vreme la profilul lui Asakawa, încercând să ghicească în ce tărâm al viselor se rătăcise bietul om. În care lume e mai bine să trăiești, s-a întrebat el, în cea reală sau în cea iluzorie? Probabil că, în lumea viselor, soția și fetița lui Asakawa erau nevătămate. În chiar clipa asta bărbatul își ținea poate fiica pe genunchi și se juca cu ea.

— Domnule Asakawa, a repetat Ando, cu toată compasiunea pe care putea s-o adune un om care suferise aceeași pierdere.

Din moment ce Asakawa fusese coleg de liceu cu Ryuji, era cu doi ani mai mic decât Ando. Oricine l-ar fi privit acum nu i-ar fi dat mai puțin de șaizeci de ani. Ce provocase o asemenea schimbare? Tristețea accelerează îmbătrânirea. De pildă, Ando era conștient că el însuși îmbătrânise rapid în ultimul an. Înainte i se spunea adesea că nu-și arată vârsta,

dar în ultima vreme oamenii îl credeau mai bătrân decât era de fapt.

— Domnule Asakawa, a zis el din nou.

Wada n-a mai suportat:

— Nu cred că vă aude.

Era adevărat. Ar fi putut să-l strige la nesfârșit, n-ar fi obținut nici o reacție. A renunțat și s-a ridicat în picioare.

— O să-și revină?

— Cerul știe, a zis Wada ridicându-și brațele.

Starea pacienților cu simptomele lui Asakawa se putea îmbunătăți sau înrăutăți fără nici un semn prevestitor. Medicina nu era în stare să prevadă evoluția unor cazuri de genul acesta.

— Vă rog să mă anunțați dacă survine vreo schimbare.

— Desigur.

N-avea nici un rost să mai zăbovească acolo. Au ieșit împreună din rezervă. În pragul ușii, Ando s-a oprit și i-a aruncat o ultimă privire lui Asakawa. N-a observat nici cea mai mică schimbare. Ziaristul se uita fix la tavan.

11

Mai a înclinat spătarul cât a putut de mult, apoi s-a întins pe spate și a rămas așa, uitându-se la tavan. Făcea asta de fiecare dată când ajungea într-un impas. Așa cum stătea acum, cu spatele arcuit și cu capul în jos, putea să citească titlurile cărților de pe rafturile din spatele ei. Fără să-i pese că părul ei, încă ud, atârna pe covor, a închis ochii și a rămas o vreme în poziția aceea incomodă.

Garsoniera ei, inclusiv baia și chicineta, avea mai puțin de douăzeci de metri pătrați. Un perete întreg era acoperit de bibliotecă, iar spațiul rămas era insuficient pentru un pat și un birou. Seara, ca să-și poată întinde salteaua, împingea într-un colț măsuța joasă pe care o folosea în loc de birou. Fusese obligată să renunțe la spațiu, altfel nu și-ar fi putut permite o locuință lângă campusul universitar doar din banii pe care-i primea de acasă și din ce câștiga cu meditațiile. Cele trei condiții esențiale pe care și le impusese erau să fie aproape de universitate, să aibă propria ei baie și să fie cât de cât liniștită. Chiria consuma aproape jumătate din venitul ei lunar, dar, chiar și așa, era mulțumită de soluția

asta. Știa foarte bine că, dacă s-ar fi mutat ceva mai departe, ar fi avut mai mult spațiu, dar nu avea intenția să plece de-acolo. De fapt, i se părea foarte comod să stea la măsuța ei, în mijlocul camerei, și să poată lua orice obiect doar întinzând brațul.

Cu ochii închiși, pe pipăite, a găsit CD player-ul și l-a pornit. Îi plăcea melodia aceea. Bătea cu palmele pe coapse ritmul muzicii. În gimnaziu și în liceu făcuse parte din echipa de atletism, era bună la sprint, și picioarele îi erau încă puternice. Și-a reglat respirația până când pieptul a început să se ridice și să se lase în ritmul muzicii, sub bluza de pijama înflorată. Își dilata nările în același ritm, rugându-se pentru o inspirație bruscă. Gândul că trebuia să încheie manuscrisul chiar în noaptea aceea o împiedica să se concentreze.

Își dăduse întâlnire cu Kimura, editorul lui Ryuji, a doua zi după-amiază. Tot atunci trebuia să-i predea o copie corectată a ultimei părți a lucrării, iar ea încă nu avea idee cum să o termine. Nu găsise paginile lipsă în casa părinților lui Ryuji și nu mai avea timp să le caute în altă parte. Începuse chiar să se întrebe dacă într-adevăr lipsea ceva din lucrare. Poate că Ryuji avusese intenția să completeze manuscrisul mai târziu, însă murise înainte să poată face asta. Dacă acesta era adevărul, trebuia să-și adune puterile și să se concentreze asupra unei încheieri demne de restul lucrării.

Dar trecuse foarte mult timp și ea nu-și găsea cuvintele. Nu scrisese nici măcar un rând. Făcuse un duș ca să-și limpezească mintea, și totuși stiloul nu reușea să producă nici un rând. De fapt scrisese câte ceva, dar de fiecare dată mototolise foaia și o aruncase la coș.

Deodată a avut o revelație. A deschis ochii. *Nu ajungi nicăieri pentru că încerci să adaugi ceva.*

Se chinuise atâta timp pentru că încercase să umple cu propriile ei cuvinte golul de la sfârșitul cărții, dar era de așteptat că nu va reuși să ghicească unde ar fi adăugat Ryuji un rând sau o idee. Sărea de la o idee la alta chiar și în zilele lui cele mai bune. Prin urmare, tot ce putea să facă era să elimine pasajele dinainte și de după partea lipsă, pentru a încheia lucrarea.

S-a ridicat și a fixat spătarul scaunului în poziție aproape verticală. Cât de proastă fusese. E mult mai ușor să ștergi decât să adaugi. Probabil că însuși Ryuji ar fi ales aceeași soluție, chiar dacă asta ar fi însemnat să renunțe la unele dintre ideile sale. Dar era de departe mai bine așa decât să riște să-i distorsioneze ideile până ar fi ajuns de nerecunoscut.

Acum, după ce găsise soluția, Mai se simțea mai relaxată. Ca și cum ar fi vrut s-o împiedice să se liniștească, caseta video i-a atras iar atenția. O luase de la părinții lui Ryuji fără să le spună. Încă de când o găsise acolo ardea de curiozitate să afle ce era pe bandă. Dar, în ciuda faptului că în cameră era un video, nu găsise nici un televizor. Nu putea să vadă înregistrarea decât dacă lua caseta acasă. La început intenționase să le ceară permisiunea s-o împrumute, dar când, în cele din urmă, se hotărâse să plece, toate formulele pe care și le pregătise în minte dispăruseră brusc. Nu mai știa cum să abordeze subiectul.

Scuzați-mă, dar caseta asta video mă interesează foarte mult. Vă supărați dacă o împrumut puțin?

Ce formulă vagă. Apropo, ce înseamnă „te interesează"? Dacă i-ar fi cerut explicații, n-ar fi știut ce să le spună. Așa că, până la urmă, plecase cu caseta în geantă.

Liza Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr. / 1989. Probabil că înregistrase muzică, pur și simplu.

Caseta însăși era absolut banală. Și totuși ea o luase. Nici măcar nu-și amintea când o scosese din geantă. Și uite-o, așezată pe combina ei TV-video cu ecran de paisprezece țoli, parcă invitând-o. Până și în camera lui Ryuji, când se afla în video, în cutia aceea mecanică, caseta o atrăsese într-un anumit fel. Acum, scoasă din cutia ei, expusă privirii, i se părea că are puterea s-o absoarbă, ca o gaură neagră.

Titlul nu prea se potrivea cu gusturile muzicale ale lui Ryuji. De fapt, din câte știa, Ryuji nu asculta muzică aproape deloc. Când asculta totuși, prefera piese clasice mai ușoare. În orice caz, scrisul de pe etichetă demonstra limpede că nu fusese caseta lui Ryuji. Altcineva făcuse înregistrarea. Într-un fel sau altul, caseta ajunsese în apartamentul lui Ryuji din Nakano Est. Acum se afla în garsoniera lui Mai.

Fără să se ridice de pe scaun, Mai a întins mâna și a introdus caseta în combină. Aparatul s-a aprins automat. A selectat canalul video și a apăsat pe *Play*.

Când rolele au început să se învârtească, s-a auzit un zgomot ușor și Mai a apăsat repede pe *Pause*. Și dacă pe casetă era o înregistrare pe care n-ar fi trebuit s-o vadă nimeni? A ezitat. Știa bine că, odată ce ai văzut anumite imagini, îți rămân întipărite în memorie și nu mai ai cum să le ștergi de-acolo, nu te mai poți întoarce la starea de puritate inițială. Poate că ar trebui să se oprească totuși, înainte de a fi prea târziu. Dar dubiile n-au reușit până la urmă să-i alunge curiozitatea și a apăsat iar pe butonul de pauză.

S-a auzit un fâșâit electrostatic și imaginea de pe ecran a tremurat. O secundă mai târziu, ecranul s-a făcut negru ca smoala, ca și cum televizorul s-ar fi umplut cu tuș. Acum nu mai putea da înapoi. S-a pregătit sufletește. Scenele pe care le-a văzut apoi

nu aveau nici o legătură cu titlul casetei și n-a reușit să le înțeleagă semnificația.

Imediat după ce caseta s-a terminat, lui Mai i s-a făcut rău și a alergat la baie. Pe la mijlocul înregistrării avusese intenția să renunțe, dar puterea imaginilor era irezistibilă. Privise până la sfârșit. Ba nu, era mai potrivit să spună că fusese obligată să privească. Pur și simplu nu reușise să apese pe *Stop*.

Era lac de sudoare și tremura. A simțit cum ceva își croia drum din stomacul ei, în sus, pe gât. Era mai degrabă dezgustată decât înfricoșată – ceva se cuibărise în ea, se cuibărise adânc. Știa că trebuie să scape de acel ceva. Și-a băgat două degete în gură, dar n-a izbutit să vomite mare lucru. Când a simțit gustul amar al fierii s-a înecat și lacrimile i-au țâșnit din ochi. Uitându-se de jur-împrejur cu o privire inexpresivă și neajutorată, a căzut în genunchi. O vreme a ascultat cum acel ceva dinăuntrul ei o distrugea, apoi conștiința i s-a retras departe, foarte departe.

Partea a doua
DISPARIȚIA

1

Trecuseră cincisprezece minute de la ora stabilită pentru întâlnire și Ando începea să fie neliniștit. Și-a scos agenda și a verificat din nou data și locul.

Datele erau corecte: vineri, 9 noiembrie, ora 6 după-amiază, în fața statuii Moai de la ieșirea dinspre vest a stației Shibuya. *Cina cu Mai.* Nu greșise.

Ando s-a aruncat în șuvoiul de trecători și a făcut repede turul complet al zonei. De fiecare dată când vedea o femeie cam de aceeași vârstă cu Mai, se uita la fața ei, dar mereu era altcineva. Trecuse deja o jumătate de oră. Gândindu-se că poate fata uitase, Ando a sunat-o de la un telefon public. A lăsat telefonul să sune de șase sau șapte ori, imaginându-și cum ricoșau ecourile soneriei în pereții garsonierei strâmte.

E într-adevăr minusculă, spusese ea. *Mai puțin de cinci rogojini.*

Telefonul a sunat a zecea oară. În mod sigur nu era acasă. Și-a îndepărtat receptorul de ureche. Fără îndoială că întârziase din cauză că i se întâmplase

ceva. Probabil că era pe drum acum. Cel puțin asta spera când a închis telefonul.

Fără să vrea, se uita mereu la ceas. Trecuse aproape o oră.

La șapte renunț.

Se scursese atât de mult timp de la ultima lui întâlnire cu o femeie, încât nici măcar nu mai știa dacă era cazul să aștepte în continuare. Dacă se gândea mai bine, nu fusese niciodată lăsat să aștepte. Soția lui era foarte punctuală la întâlniri. El mai întârzia uneori, dar ea niciodată.

O vreme a încercat să-și amintească toate ocaziile când el îi așteptase pe alții și, fără să-și dea seama, ora șapte a venit și a trecut. Dar Ando nu reușea să se hotărască să plece. Atâta vreme cât mai avea o urmă de speranță, nu putea să renunțe. Își tot repeta în gând: „Încă cinci minute..." Toată săptămâna se gândise la întâlnirea asta. Nu putea să abandoneze tocmai acum.

În cele din urmă, Ando a așteptat în fața stației Shibuya o oră și treizeci și trei de minute, dar Mai n-a venit.

A intrat în holul hotelului și s-a dus direct la recepție, să întrebe unde avea loc petrecerea de rămas-bun. Despărțirea de Funakoshi. Acum, după ce Mai îi făcuse figura, nu mai avea nici un motiv să nu meargă la petrecere. În plus, după ce așteptase atâta timp în aerul rece al serii și în mijlocul unei mulțimi de tineri, pur și simplu nu suporta gândul de a se întoarce în apartamentul lui gol. Căutând o idee pentru a-și salva seara, îi venise inspirația să se ducă totuși la petrecere. Nu i-ar fi stricat să stea la taclale cu vechii lui prieteni, mai ales că trecuse mult timp de când nu mai făcuse asta.

Etapa oficială a adunării tocmai se încheiase, iar invitații se separaseră în grupuri de trei-patru inși pentru a lua cu asalt barurile. Așa se întâmpla de fiecare dată. Profesorii plecau acasă după festivitatea oficială, lăsându-i pe universitarii tineri să vorbească liber în timpul partidei de excese de după. Ando nimerise la țanc, ajunsese exact la timp pentru a se alătura unuia dintre grupuri.

Miyashita a fost primul care l-a văzut. A venit repede la el și i-a pus o mână pe umăr.

— Credeam că ai o întâlnire...

— A, mi-a tras clapa, a zis Ando, încercând să pară cât mai nepăsător.

— Îmi pare rău. Hai, vino aici o clipă.

Miyashita l-a apucat de mânecă și l-a condus într-un colțișor liber de lângă ușă. Nu părea prea interesat să aprofundeze pățania lui Ando.

— Ce s-a întâmplat?

Ceva nu era în regulă.

Înainte ca Miyashita să apuce să-i răspundă, profesorul Yasukawa de la Medicină Internă a trecut pe lângă ei. Miyashita i-a șoptit lui Ando:

— Vii cu noi la băut, nu-i așa?

— De-asta am venit aici.

— Perfect. Îți spun mai târziu.

Apoi Miyashita a plecat să-l lingușească pe Yasukawa. În calitatea lui de organizator, i-a mulțumit profesorului pentru prezența lui acolo. Era numai zâmbete și glume, iar fața lui rubicondă strălucea ca o lună plină. Ando n-a avut încotro și a trebuit să admire măiestria cu care prietenul lui reușea să intre în grațiile tuturor profesorilor universitari. Oricine altcineva în locul lui s-ar fi comportat la fel, ar fi fost imediat etichetat drept servil, dar Miyashita știa cum s-o scoată la capăt.

Ando a rămas lângă ușă, așteptând ca Miyashita să-și încheie discuția cu Yasukawa. Între timp, mai mulți cunoscuți au trecut pe lângă el, dar nici unul nu i-a oferit mai mult decât un salut. Nimeni nu avea chef să se oprească și să stea de vorbă cu el.

Cercul lui de prieteni se micșorase considerabil de când își pierduse fiul. Cu toate acestea, nu le purta nici o urmă de ranchiună celor care se îndepărtaseră de el. Știa că vina îi aparține doar lui. Imediat după tragicul eveniment, toți se înghesuiseră în jurul lui, oferindu-i ajutor și consolare, dar Ando nu fusese în stare să le răspundă așa cum ar fi trebuit. Dimpotrivă, își târa după el nenorocirea peste tot și era posomorât în compania prietenilor. „Nu mai fi trist", îi spuneau, dar cum putea să nu fie? Îl părăsiseră treptat, unul câte unul. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, doar Miyashita mai rămăsese lângă el. Miyashita avea totdeauna o glumă în tolbă, indiferent cât de melancolic era Ando. Știa cum să găsească un motiv de veselie în orice nenorocire, indiferent a cui. Singurele momente când Ando reușea să se scuture cât de cât de tristețe erau cele petrecute în compania lui Miyashita. De-acum, Ando știa ce îl deosebește pe Miyashita de ceilalți prieteni ai lui: în vreme ce toți încercau să-l *înveselească*, Miyashita venea la el să se *distreze*. Nu există cuvinte mai lipsite de sens decât „nu mai fi trist". Singura cale de a înveseli un om este să-l ajuți să uite, iar îndemnul „nu mai fi trist" are exact efectul contrar, aducându-i aminte persoanei respective din ce cauză este de fapt tristă.

Ando știa foarte bine că în ultimul an nu arborase niciodată o expresie senină. Încercase să-și imagineze, obiectiv, cum arăta el din punctul de vedere al lui Mai. Foarte sumbru, fără îndoială. Nu

era de mirare că fata n-avea nici un chef să ia masa cu el. Ar fi adâncit-o și mai mult în depresie.

În schimb, aceste gânduri l-au deprimat pe el. Cu un an și jumătate în urmă era plin de încredere. Viitorul se întindea înaintea lui, larg deschis și doldora de promisiuni. Avea o soție care îl iubea și un copil frumos, un apartament elegant în Aoyama Sud, un BMW cu scaune îmbrăcate în piele și perspectiva de a ocupa curând funcția de administrator-șef. Își dăduse seama prea târziu că toate posesiunile erau trecute pe numele soției sau al tatălui ei, și fusese de-ajuns o simplă întorsătură a destinului ca să rămână cu mâinile goale.

Miyashita încă mai discuta cu profesorul Yasukawa. În lipsă de ceva mai bun de făcut, Ando se uita fără prea mare atenție prin sală. A văzut trei telefoane publice. A scos din portofel cartela telefonică și s-a îndreptat spre ele, cu intenția să-i telefoneze încă o dată lui Mai. Ținând receptorul între bărbie și umăr, s-a întors să se mai uite o dată la Miyashita. Dacă se rătăcea de prietenul lui și nu mai ajungea la ședința de alcoolizare, bătuse degeaba drumul până acolo. Miyashita era vioara întâi aici. Atâta vreme cât Ando se ținea de el, nu era în pericol să rămână singur.

A lăsat telefonul să sune de opt ori, apoi a închis și s-a uitat într-o doară la ceas. Aproape nouă. Trecuseră trei ore de când trebuiau să se întâlnească și Mai încă nu se întorsese acasă.

Mă întreb unde s-a dus. Începuse să fie foarte îngrijorat.

Miyashita tocmai se înclina adânc în fața lui Yasukawa. Discuția lor părea să se fi încheiat. După ce prietenul lui s-a îndepărtat de profesor, Ando a pornit spre el.

— Hei, îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

Tonul lui era extrem de amical, opusul celui pe care-l folosise când vorbise cu Yasukawa.

— Nu-i nimic.

Miyashita a scos un bilețel din buzunar și i l-a întins lui Ando.

— Aici mergem. Cred că știi locul, e în Sectorul trei. Vrei să-mi faci o favoare și s-o iei înainte? Trebuie să închei socoteala aici.

I-a făcut un semn de rămas-bun cu mâna și s-a întors să plece, dar Ando l-a apucat de cot.

— Stai o clipă.

— Da?

— Ce-ai vrut să-mi spui?

Aluzia lui Miyashita de mai devreme îl sâcâise fără încetare.

Miyashita și-a lins buzele. Mâncaseră friptură de vită și voia să se bucure și de ultimele picături de grăsime. Când a deschis gura să vorbească, buzele lui roșii străluceau.

— Am găsit ceva.

— Ce?

— Un virus.

— Un virus?

— Am primit un telefon azi după-amiază de la Universitatea Yokodai. Îți aduci aminte de puștii cărora li s-a făcut autopsia acolo?

— Cei care au făcut infarct în mașină în același timp?

— Da. Ei bine, chestia e că au găsit un virus în țesuturile atacate. La amândoi.

— Ce fel de virus?

Miyashita s-a încruntat și a pufnit.

— N-o să-ți vină să crezi, dar seamănă ca două picături de apă cu virusul variolei.

Ando a rămas mut de uimire.

— Seko a nimerit la fix diagnosticul. N-a trebuit să facă altceva decât să examineze ulcerațiile faringelui, și gata variola.

— De necrezut, a mormăit Ando.

— Ai dreptate. Dar am o presimțire că o să găsim același virus și în probele lui Ryuji. Atunci n-o să mai ai încotro și o să fii obligat să mă crezi.

Fața lui Miyashita era și mai roșie decât în mod obișnuit, poate din cauză că băuse. Părea aproape bucuros. Poate că, din punctul de vedere al unui medic, descoperirea unui virus necunoscut era mai degrabă un prilej de sărbătoare decât de îngrijorare.

Dar nu și din punctul de vedere al lui Ando. Mintea lui făcuse deja un salt înainte și se concentrase asupra lui Mai. Faptul că nu răspundea la telefon îl îngrijora foarte tare. Dispariția ei și descoperirea virusului care semăna cu virusul variolei păreau să aibă o legătură oarecare. Presimțea că toate astea nu vor duce la nimic bun.

Poate că ceea ce i s-a întâmplat lui Ryuji i se întâmplă acum și lui Mai. Poate s-a întâmplat deja.

Sala de întruniri a hotelului răsuna de hărmălaia bărbaților cu chef. Undeva, în haosul sonor, s-a auzit râsul unui copil. *Un copil aici, la ora asta?* s-a întrebat Ando, uitându-se în jur. Dar nu l-a văzut.

2

Miercuri, 14 noiembrie.

Ando s-a dus în campusul principal, la Facultatea de Filozofie, pentru a-i întreba pe profesorii lui Mai dacă fata fusese la ore în ultima vreme. Toți i-au spus același lucru: n-o mai văzuseră de o săptămână. Cum era una dintre puținele studente din facultate, ieșea în evidență ca o floare pe pajiște. Când nu venea la cursuri, toată lumea îi remarca absența.

Încă de vinerea trecută, Ando o sunase de două-trei ori pe zi, dar nimeni nu ridicase receptorul. Îi venea greu să creadă că rămăsese la vreun prieten atâta timp, iar rezultatul escapadei lui la facultate îi confirmase temerile.

La un moment dat i-a trecut prin minte că fata plecase acasă, așa că s-a dus la secretariat. I-a explicat funcționarei situația și i s-a permis să arunce o privire în fișa lui Mai. A descoperit că orașul natal al fetei se numea Toyoda și se afla în regiunea Iwata din Prefectura Shizuoka. Era la două-trei ore distanță de Tokio cu trenul de mare viteză. Ando

și-a notat mai întâi în agendă numărul de telefon, apoi și adresa, pentru orice eventualitate.

În aceeași seară, imediat după ce s-a întors acasă, a pus mâna pe telefon. I-a răspuns mama lui Mai. După ce i-a explicat cine era și ce dorea, a auzit la celălalt capăt al firului o exclamație înăbușită. Femeia intrase în panică, doar vorbea cu cineva de la Facultatea de Medicină a universității unde învăța fiica ei. Și un telefon de la facultatea fetei ar fi fost alarmant, dar unul de la un medic nu putea avea alt motiv decât că Mai se îmbolnăvise grav. Probabil că se pregătea sufletește pentru vestea cea rea. Toți studenții aveau dreptul la controale medicale gratuite la spitalul universității, așa că Mai n-ar fi avut de ce s-o anunțe pe mama ei că vrea să-și facă un control.

Dar femeia nu reușea să înțeleagă de ce îi telefonase Ando. Vorbea cu fiica ei cel puțin de două-trei ori pe lună. E drept, nu mai avea vești de la Mai cam de trei săptămâni. Când îi telefonase săptămâna trecută, se întâmplase ca ea să nu fie acasă. Dar nu putea pricepe de ce un doctor de la universitate ar fi luat legătura cu părinții ei din cauză că nu o mai văzuse pe fată de o săptămână. Ando a reușit fără prea mare greutate să distingă suspiciunea din glasul femeii, care îi cântărea fiecare cuvânt.

— Spuneți că fiica dumneavoastră nu era acasă când i-ați telefonat săptămâna trecută.

Ando s-a încruntat. Spera să afle că acum o săptămână fata plecase pur și simplu acasă. Se pregătise pentru un moment ușor penibil, dar acum optimismul lui, și așa moderat, dispăruse cu desăvârșire. Mai nu era acasă nici când mama ei o sunase cu două săptămâni în urmă.

— Sunt sigură că nu e nimic serios, domnule doctor. Și anul trecut s-a întâmplat la un moment dat să nu reușim să vorbim la telefon cu ea. Au trecut aproape două luni până când am găsit-o.

Ando era nervos. Oricât de tare s-ar fi străduit, tot nu era în stare să găsească o explicație. Nu mai departe de ieri găsiseră în biopsiile lui Ryuji același virus care fusese descoperit în sângele celor doi copii care muriseră în Yokohama. Dar nu reușiseră să stabilească nici cum se transmite virusul de la o persoană la alta, nici cum ajunge dintr-un loc în altul. În funcție de ceea ce aveau să afle, poate că era mai bine ca adevărul să nu ajungă în ziare. Nu putea să-i spună nici mamei lui Mai ce se întâmplase în realitate.

— Scuzați-mă că vă întreb, dar fiica dumneavoastră are obiceiul să-și petreacă nopțile în altă parte?

— Nu, în mod sigur nu, i-a răspuns ferm femeia.

— Vă mai amintiți în ce zi i-ați telefonat săptămâna trecută?

Femeia s-a gândit câteva clipe, apoi i-a spus:

— Marți.

Vasăzică încă de marți nu răspundea la telefon. Și azi era miercuri. Mai mult de o săptămână.

— E posibil să fi plecat într-o excursie?

— Nu, nu cred.

Ando s-a întrebat cum putea fi atât de sigură.

— De ce nu?

— S-a angajat preparator cu jumătate de normă ca să-și acopere cheltuielile zilnice. Ne-a spus că nu vrea să fie o povară pentru noi. Sunt convinsă că nu are destui bani să plece undeva.

Deodată, Ando a fost absolut sigur că Mai avea mari necazuri. Vinerea trecută, fata nu apăruse la întâlnire. El nu era nici pe departe un tip dificil. Dacă

nu voia să vină la întâlnire, ar fi fost de-ajuns să-i dea un telefon cu o zi înainte și să-i spună asta. Dar nu-l sunase. Iar acum era aproape sigur că știe de ce. *Nu putea* să ia legătura cu el. Și-a amintit fotografiile cadavrului lui Ryuji. Oricât de tare încerca, nu reușea să-și șteargă din minte imaginea trupului cu membrele întinse, așa cum îl surprinsese moartea. Era gravată adânc în memoria lui.

— Credeți că ați putea veni mâine până la Tokio?

În timp ce rostea aceste cuvinte, Ando s-a înclinat, deși era perfect conștient că vorbește cu ea la telefon.

— Nu, nu pot să vin. Dacă m-ați fi anunțat mai din timp...

Femeia a oftat, apoi a tăcut. Ando și-a dat seama că nu se putea aștepta de la ea să înțeleagă urgența reală a situației atâta vreme cât nu-i dădea toate informațiile. Pe de altă parte, nu părea să fie prea îngrijorată de această poveste. Ando ar fi vrut să-i spună cât de ușor pierzi pe cineva drag. Cum în clipa asta îi auzi glasul, apoi te întorci și vezi că a dispărut.

Doamna Takano a rupt în cele din urmă tăcerea stânjenitoare:

— Dacă vin la Tokio, ce ați vrea să fac? Să dau o declarație că a dispărut?

— Aș vrea să aruncați o privire prin camera ei. O să vin cu dumneavoastră. Vom vedea apoi ce facem mai departe.

Dar nu credea sincer că vor ajunge să-i declare dispariția. Din păcate, nu era genul acela de caz.

— Nu știu... Chiar trebuie să vin?

Nu reușea să se hotărască. Ce putea fi atât de important încât s-o împiedice să vină și – poate – s-o găsească pe fiica ei moartă? Ando nu mai avea cum s-o menajeze.

— Bine, atunci. Am să mă duc singur până acolo, mâine. Am înțeles că locuiește într-o garsonieră. Știți cumva dacă blocul are un administrator?

— Da, are. L-am cunoscut când am ajutat-o să se mute.

— Bine, atunci. Îmi pare rău că vă deranjez în continuare, dar ați putea să-i dați un telefon și să-i spuneți că Mitsuo Ando va veni mâine după-amiază, între două și trei, și că ar vrea să arunce o privire în garsonieră? În prezența lui, bineînțeles.

— Păi...

— Vă rog. Nu cred că mi-ar da cheia dacă m-aș duce acolo neanunțat.

— Bine. O să-l sun și o să aranjez cu el.

— *Mulțumesc*. Vă anunț dacă aflu ceva nou.

Era gata să închidă, dar mama fetei l-a oprit:

— Stați puțin! Ando a așteptat. Salutați-o pe Mai din partea mea dacă vă întâlniți cu ea.

Nu înțelege. Când a pus receptorul în furcă, n-ar fi putut să spună care îi erau sentimentele.

3

Garsoniera lui Mai se afla doar la câteva stații de metrou depărtare și nici nu trebuia să schimbe trenul. A ieșit de pe peron, apoi din stație și a început să caute blocul, cu o hartă într-o mână și agenda în cealaltă.

A văzut în fața lui, pe trotuar, o fetiță îmbrăcată cu un kimono portocaliu, însoțită de părinții ei. Și-a amintit că azi era festivalul tradițional Shichi Go San, 7-5-3, o sărbătoare pentru băieții între trei și cinci ani și fetele între trei și șapte. Când a ajuns din urmă și a depășit grupul care mergea înaintea lui, s-a uitat o clipă la fața fetiței. Părea prea mare pentru un copil de șapte ani, avea trăsături excesiv de bine conturate. Dar costumul ei festiv strălucea vesel în lumina blândă a după-amiezii. I s-a părut incredibil de drăguță, așa cum se clătina pe stradă în sandalele de lac cu care nu era obișnuită, agățată de mâna mamei sale. Chiar și după ce a trecut, Ando a continuat să arunce din când în când o privire peste umăr, gândindu-se că în cincisprezece ani fetița va fi la fel de frumoasă ca Mai.

În cele din urmă a găsit blocul cu șapte etaje vizavi de o galerie comercială. Adresa se potrivea cu cea pe care și-o notase în agendă. Fațada era drăguță, dar și-a dat seama de la prima privire că apartamentele erau foarte mici. Antreprenorul reușea să mențină chiria la un nivel acceptabil doar înghesuind cât mai mulți oameni în clădire.

A intrat, s-a dus la ghișeul administratorului și a apăsat pe butonul soneriei. A văzut pe geam un bărbat ieșind dintr-o cameră din spate. Era destul de bătrân. A deschis ușița ghișeului și Ando i-a spus cine este.

— A, da. Mama domnișoarei Takano m-a anunțat că o să veniți.

A ieșit din birou, fluturând o legătură voluminoasă de chei.

— Vă rămân îndatorat, a zis Ando.

— Nu, *eu* trebuie să vă mulțumesc. Mi-e teamă că în ultima vreme fata asta a avut necazuri.

Ando nu avea cum să ghicească ce-i spusese doamna Takano administratorului, așa că n-a știut ce să-i răspundă.

— S-ar putea, a zis el și l-a urmat.

În drumul către lift au trecut pe lângă cutiile poștale. Într-una se vedeau câteva ziare. Bănuind că era cutia lui Mai, Ando s-a apropiat și s-a uitat mai atent. Așa cum își închipuise, pe ușiță scria „Takano". Erau patru rânduri de cutii poștale, iar a ei era pe rândul de sus.

— E a domnișoarei Takano. Rareori ajunge așa.

Ando a tras ziarele din cutie ca să verifice datele. Cel mai vechi era o ediție de dimineață de joi, 8 noiembrie. De atunci trecuseră șapte zile. În concluzie, Mai își ridicase ultima dată corespondența acum o săptămână. Poate că dormise în altă parte, deși era greu de crezut. Nu, era sus, în garsonieră.

Pur și simplu nu reușise să coboare până la parter. Toate indiciile confirmau această ipoteză.

Administratorul i-a întrerupt șirul gândurilor:

— Bun, sunteți pregătit?

Tonul lui lăsa să se înțeleagă că nu s-ar fi mirat dacă Ando ar fi dat înapoi.

— Da, haideți să mergem.

Adunându-și toate rezervele de curaj, Ando l-a urmat pe bărbat în lift.

Garsoniera lui Mai era la etajul trei și avea numărul 303. Administratorul a scos din buzunar legătura de chei, a ales una și a băgat-o în broască.

Ando a făcut fără să vrea un pas înapoi. *Ar fi trebuit să iau o pereche de mănuși chirurgicale.* Virusul care provocase moartea lui Ryuji probabil nu se răspândea pe cale aeriană. Bănuia că era ceva asemănător cu virusul SIDA, destul de greu transmisibil. Totuși, un risc exista și ar fi trebuit să-și ia măsuri de precauție. E drept, nu se agăța cu disperare de viață, dar nici nu voia să moară acum. Cel puțin nu înainte de a descifra misterul.

Ecourile clinchetului metalic al broaștei au ricoșat între pereții coridorului. Ando a mai făcut un pas în spate, dar s-a concentrat asupra simțului olfactiv, încercând să-și dea seama ce se afla în spatele ușii. Cunoștea prea bine duhoarea morții. Era jumătatea lui noiembrie și toamna fusese destul de secetoasă, dar un cadavru în descompunere ar fi mirosit puternic. S-a pregătit sufletește, până când a fost sigur că era capabil să suporte șocul, să suporte indiferent ce ar fi descoperit înăuntru – chiar și ce se aștepta să găsească.

Ușa s-a deschis câțiva centimetri. Din garsonieră a ieșit un curent de aer care s-a destrămat pe coridor. Probabil că fereastra era deschisă. Ando primise adierea drept în față și acum respira cu

grijă, numai pe nas. Nu simțea mirosul inconfundabil al morții. A inspirat și a expirat de câteva ori. Nici urmă de miros de putreziciune. Sentimentul de ușurare a fost atât de puternic, încât s-a clătinat pe picioare și s-a sprijinit cu o mână de perete pentru a-și păstra echilibrul.

— După dumneavoastră, l-a invitat administratorul, care se oprise în pragul ușii.

Din punctul acela putea să vadă toată garsoniera. Nici măcar nu trebuia să se uite „în jur". Fata nu era acolo, prin urmare presentimentul lui se dovedise fals. S-a relaxat și a oftat adânc.

Și-a scos pantofii, a trecut pe lângă administrator și a intrat în cameră.

— Unde s-o fi dus? a mormăit bărbatul în spatele lui.

L-a învăluit o melancolie adâncă, stranie. Ar fi trebuit să se simtă ușurat că nu găsise ce se aștepta să găsească, dar inima lui continua să bată nebunește. În cameră era o atmosferă ciudată, și nu reușea să-și dea seama de ce.

N-a mai fost aici de o săptămână. Era singura concluzie rațională. *Unde o fi acum?* Trebuia să afle dacă răspunsul la această nouă întrebare, inevitabilă, îl aștepta undeva în cameră.

Baia, miniaturală, era chiar lângă intrare. A întredeschis ușa și s-a asigurat că nu era nimeni înăuntru, apoi s-a întors să studieze camera mare.

Se vedea bine că fata încerca să utilizeze cât mai eficient spațiul limitat. Într-un colț stătea împăturit cu grijă un futon. Nu era suficient loc pentru un pat, nici măcar pentru un dulap, în adevăratul înțeles al cuvântului, în care să fi pus salteaua. Pe post de birou folosea o măsuță joasă, sub care fixase un radiator electric. Pe măsuță erau răsfirate pagini de manuscris. O foaie de hârtie împăturită servea

drept suport pentru cana cu cafea și o cutie cu lapte. Biblioteca acoperea un perete întreg, iar între cărți era înghesuită o combină TV-video. Toate celelalte aparate erau aranjate în așa fel încât lăsau impresia că fuseseră concepute special pentru spațiul acela strâmt, ceea ce dovedea cu câtă grijă alesese Mai lucrurile pe care le cumpărase pentru garsoniera ei minusculă.

În fața mesei se afla un scăunaș cam șubred, cu spătar reglabil, acoperit cu o pânză pe care erau imprimați pinguini. Pijamaua, împăturită cu mare grijă, era așezată pe scaun. Lângă ea, un sutien și un dres.

Poate că mă simt așa din cauză că sunt în casa unei femei tinere? Ando încerca să-și dea seama de ce era neliniștit. Simțea o greutate în piept și pulsul i se accelerase. Văzând lenjeria intimă, se întrebase o clipă dacă nu cumva se excita ca un adolescent.

— Ce credeți, domnule doctor?

Administratorul rămăsese la ușă. Nu făcuse nici un pas înăuntru, nici măcar nu-și scosese pantofii. Cum era evident că fata nu se afla acolo, ajunsese la concluzia că își terminaseră treaba și era timpul să plece.

În loc să-i răspundă, Ando a intrat în chicinetă. Pe jos era parchet, dar dintr-un motiv sau altul i se părea că pășește pe un covor gros. S-a uitat în sus: un neon de zece wați rămăsese aprins. Nu îl observase imediat, pentru că interiorul era scăldat în lumina soarelui de după-amiază. În chiuvetă erau două pahare. A răsucit robinetul și, după un timp, apa s-a încălzit. A tras de firul care atârna sub neon și a ieșit din bucătărioară. Când lumina s-a stins, s-a înfiorat din cap până-n picioare.

Nimic din ce văzuse până atunci nu-i oferise vreun indiciu despre soarta lui Mai.

— Vreți să mergem? a zis, fără să se uite la administrator. Și-a pus pantofii și a ieșit din garsonieră. A auzit cheia răsucindu-se în broască în spatele lui. Și-a încheiat șireturile, s-a ridicat și a pornit spre lift fără să-l mai aștepte pe bărbat.

Stând în fața liftului, și-a amintit brusc o autopsie pe care o făcuse vara trecută. O femeie tânără care fusese strangulată în drum spre casă. Murise de unsprezece ore, dar după ce o tăiase constatase uimit că organele ei aveau temperatura aproape normală. Când un om moare, temperatura corpului său scade în medie cu un grad pe oră. Bineînțeles, e doar o medie care depinde de o multitudine de factori, de exemplu temperatura mediului ambiant și locația. Chiar așa fiind, se întâmpla extrem de rar ca trupul să rămână cald la unsprezece ore după moarte.

Liftul ajunsese la trei și ușile au început să se deschidă.

— Stați o clipă, a zis Ando.

Nu voia să plece atâta vreme cât încă mai avea dubii. Neliniștea, când intrase în garsoniera lui Mai. Senzația ciudată că podeaua de lemn se lăsa sub greutatea lui, ca și cum ar fi călcat pe asfalt topit.

Atmosfera stranie din camera aceea putea fi descrisă într-un singur fel: parcă deschisese cadavrul femeii care murise de unsprezece ore și constatase că încă mai era cald.

Ușile ascensorului s-au deschis complet, dar Ando a rămas pe loc. Nici administratorul nu putea să se urce în lift, pentru că el îi bloca accesul.

— Nu vreți să mergem?

Ando i-a răspuns cu altă întrebare:

— Sunteți sigur că n-a fost aici în ultima săptămână?

Ușile s-au închis și liftul a început să coboare.

— Dacă ar fi fost, atunci n-am fi venit aici, nu-i așa?

Omul n-o văzuse. Lipsise și de la cursuri, în ciuda faptului că până atunci avusese o frecvență de aproape sută la sută. Nu-i răspunsese la telefon, deși o sunase de nenumărate ori. Cutia ei poștală era plină cu ziarele din ultima săptămână. Era clar că lipsea de joia trecută. Și totuși, ceva nu era în regulă cu garsoniera ei... Nu aveai *senzația* că e o casă în care n-a mai călcat nimeni de o săptămână încoace. Interiorul era cald, dar asta nu avea nici o legătură cu temperatura. Plutea ceva în aer care te îndemna să crezi că acolo se aflase cineva cu o clipă mai devreme.

— Vreau să mă mai uit o dată, a zis Ando, întorcându-se cu fața la administrator.

Bărbatul a fost mai întâi surprins, apoi tulburat și apoi, o clipă, înspăimântat. Expresia lui nu i-a scăpat lui Ando.

Bătrânul se teme de ceva.

Administratorul i-a întins inelul cu chei și i-a spus:

— Lăsați-le în biroul meu când terminați.

S-a uitat la Ando ca și cum ar fi vrut să adauge: *Dacă vreți să vă duceți iar acolo, sunteți invitatul meu, dar nu contați pe mine.*

Ando ar fi vrut să-l întrebe ce părere are despre garsoniera fetei, dar probabil că omul n-ar fi știut ce să-i răspundă, chiar dacă ar fi insistat. Senzația aceea nu putea fi prea ușor exprimată în cuvinte. Nici el nu era sigur că ar fi fost în stare să explice ce simțise înăuntru.

— Mulțumesc, așa o să fac, a spus, luând cheile și răsucindu-se pe călcâie. Îi era teamă că și-ar pierde curajul dacă ar ezita chiar numai o clipă. În orice

caz, era hotărât să plece de-acolo imediat după ce va pricepe de ce i se părea totul atât de ciudat.

A deschis ușa. Îi părea rău că nu o lăsase deschisă când intrase prima dată, dar se închisese singură când luase mâna de pe clanță. În clipa următoare curentul de aer dispăruse.

S-a descălțat iar și s-a dus la fereastră. A închis-o și a tras până la capăt perdeaua de dantelă. Trecuse de trei după-amiaza și fereastra dădea spre sud. Razele soarelui băteau direct înăuntru. Învăluit în lumină, Ando s-a întors și a studiat iar camera. Decorul nu era în nici un caz tipic feminin, deși în mod sigur nu era nici masculin. Dacă n-ar fi văzut imprimeul cu pinguini, n-ar fi putut să ghicească sexul locatarului.

S-a așezat pe jos și a luat de pe scăunel lenjeria lui Mai. A ridicat sutienul și dresul aproape de nas și le-a mirosit. A întins brațul, apoi le-a apropiat din nou. Miroseau a lapte. Scutecele lui Takanori miroseau așa.

A pus lenjeria la loc și s-a răsucit până când a văzut combina TV. În partea ei de jos strălucea un punct roșu: videorecorderul era aprins. A apăsat pe *eject* și a apărut o casetă. Pe cotor era lipită o etichetă cu titlul: *Liza Minelli, Frank Sinatra, Sammy Davis Jr. / 1989.*

Titlul era scris cu litere groase, cam neregulate, cu o cariocă neagră. Nu părea scrisul unei femei. A luat caseta și a examinat-o. Banda fusese rulată la loc. După ce a întors-o pe toate fețele, a pus-o la loc în combină. Nu uitase că incidentele aveau o oarecare legătură cu o casetă video. Povestea despre Asakawa pe care o auzise de la Mai, faptul că în clipa accidentului ziaristul avea în mașină un videorecorder.

Ando a apăsat pe *play*.

Timp de două sau trei secunde, ecranul a fost parcă inundat de o cerneală amestecată cu un lichid mai vâscos. Apoi, în centrul vârtejului negru a apărut un punct strălucitor. Punctul a clipit, mișcându-se într-o parte și-n alta, și a început să crească. O fracțiune de secundă, dar foarte distinct, Ando a avut o senzație neplăcută. Apoi, chiar când punctul începuse să se transforme în altceva, a început o reclamă. Și-a amintit că o mai văzuse de câteva ori. Contrastul dintre bezna de mai devreme și banalitatea luminoasă de acum era uluitor. A simțit că mușchii umerilor i se relaxează.

A urmat altă reclamă, și încă una. A derulat banda înainte și a văzut numai reclame. Apoi prognoza meteo. O femeie zâmbitoare arăta ceva pe o hartă meteorologică. A apăsat iar pe *fast-forward* și a ajuns la ceea ce părea să fie un talk-show matinal. Scena s-a schimbat iar: un reporter care se uita drept în obiectivul camerei de luat vederi vorbea în microfon despre o vedetă care tocmai divorțase. A continuat să apese pe *fast-forward*, dar n-a găsit nimic care să corespundă titlului de pe etichetă. Probabil că înregistrarea inițială fusese ștearsă.

În timp ce se uita la programele de televiziune, Ando începuse să se relaxeze. Bineînțeles, nu se aștepta să vadă cântăreți americani, ci altceva, mult mai înspăimântător. Totuși, cu excepția primelor câteva secunde, nimic nu dovedea că temerea lui fusese întemeiată: pe casetă erau înregistrate fragmente din cele mai banale programe de televiziune. Talk-show-ul s-a terminat și a urmat un film vechi cu samurai. Ando a oprit aparatul și a rulat banda înapoi. Voia să mai vadă o dată partea cu prognoza meteo.

A găsit primul cadru și a apăsat pe *play*. Femeia tocmai spunea: „Iar acum să vedem cum va fi vremea marți, 13 noiembrie".

A apăsat pe *pause* și imaginea a înghețat.

Treisprezece noiembrie?

Azi era 15, ceea ce însemna că înregistrarea fusese făcută alaltăieri. Dar cine apăsase pe *record*?

A fost Mai aici acum două zile, de dimineață?

Atunci care era explicația pentru cutia poștală plină de ziare? Uitase pur și simplu să le ia?

Sau poate... A deschis panoul frontal de comandă al videorecorderului și a încercat să-și dea seama dacă aparatul fusese programat. Poate că acum o săptămână, înainte să plece, Mai programase aparatul să înregistreze o emisiune în dimineața zilei de 13.

În aceeași clipă a auzit ceva. Părea să fie zgomotul slab al unei picături de apă care cade. Fără să se ridice, Ando s-a răsucit până a putut să vadă chiuveta din chicinetă. Dar robinetul nu curgea. S-a ridicat în picioare și a aruncat o privire în baie.

Ușa era întredeschisă, exact așa cum fusese și ultima dată când o verificase. A aprins lumina și a încercat să deschidă ușa. Se deschidea doar pe jumătate, o bloca toaleta. S-a aplecat prin deschizătura îngustă și a văzut o cadă exact atât de mare cât să poată sta cineva în ea cu genunchii la gură. O perdea de plastic atârna în ea. A tras perdeaua și s-a uitat în cadă. Picăturile cădeau din tavan. Pe fundul căzii se adunase apă. În timp ce se uita a căzut altă picătură, făcând cerculețe la suprafață. Apa era adâncă de vreo zece centimetri, iar la un capăt al căzii se formase un mic vârtej. Pe apă pluteau fire de păr. Câteva s-au încurcat în timp ce se învârteau deasupra scurgerii.

Ando s-a strecurat în baie și s-a aplecat până când a ajuns cu capul în cadă. Scurgerea era o gaură neagră și rotundă, adică dopul fusese scos. N-a înțeles imediat semnificația acestui fapt. Conducta era înfundată cu săpun, cu păr sau altceva, și apa nu se mai scurgea cum trebuie. Dar, privind mai atent, a văzut că nivelul scădea totuși, dar foarte încet.

În cele din urmă, și-a dat seama că trebuia să se întrebe cine scosese dopul căzii.

În nici un caz administratorul. Nu călcase în cameră. Nici măcar nu-și scosese pantofii.

Atunci cine?

Ando a mai făcut un pas înainte și s-a ghemuit. A întins mâna, ezitant, și a atins suprafața apei. Era călduță. Câteva fire de păr i s-au înfășurat în jurul degetelor. Se simțea ca atunci... ca atunci când își băga mâinile într-un cadavru vechi de unsprezece ore și constata că temperatura nu-i scăzuse prea mult. După toate probabilitățile, apartamentul rămăsese gol o săptămână. Dar, cu nici o oră în urmă, cineva umpluse cada cu apă fierbinte și, nu de mult, scosese dopul. Fereastra era deschisă pentru ca baia să se aerisească.

Și-a tras repede mâna și și-a șters-o de pantaloni.

A observat o pată maronie de cealaltă parte a closetului, chiar sub sulul de hârtie igienică. Nu erau materii fecale, părea mai degrabă vomă. Materia, acoperită cu o peliculă subțire, îi amintea de aspectul hranei nedigerate. Un obiect roșiatic, de formă cubică... poate o bucățică de morcov?

Ea a vomitat aici?

Ando se sprijinea pe un picior, dar ca să poată examina mai bine locul trebuia să se aplece mult. S-a aplecat, însă și-a pierdut echilibrul.

A căzut și s-a trezit cu fața lipită de marginea closetului. Porțelanul de culoare crem era rece, și Ando și-a imaginat fără să vrea expresia pe care o avea în clipa aceea.

I s-a părut că aude un chicotit în spatele lui.

Și-a înăbușit un strigăt și a rămas încremenit în poziția aceea caraghioasă.

Nu fusese doar o închipuire. Auzise distinct râsul, în spatele lui, într-un punct destul de apropiat de podea. Mai bine zis, ca și cum pornise *din* podea, ca o plantă care crește din pământ și, în loc să înflorească, izbucnește în râs. Și-a încordat mușchii și și-a ținut răsuflarea.

He, he. Da! Același râs. Nu avea halucinații. Era absolut sigur că în spatele lui se află cineva. Dar nu putea să miște un deget, cu atât mai puțin să se întoarcă și să se uite. Nu reușea să se hotărască ce să facă. Cu fața încă lipită de porțelanul rece, a reușit în cele din urmă să deschidă gura, dar n-a ieșit decât o întrebare stupidă: „Dumneavoastră sunteți, domnule administrator?" Nu putea să-și stăpânească tremurul din glas. I s-a părut că simte un curent ușor de aer pe piciorul care-i rămăsese afară din baie. Acolo se mișca ceva. Acum. Acel ceva îi atingea porțiunea de piele dezgolită dintre manșeta pantalonului și partea de sus a ciorapului, care-i căzuse până la gleznă. L-a atins în trecere, apoi s-a îndepărtat, lăsând în urmă doar amintirea atingerii ușoare. Jumătatea inferioară a corpului său s-a înfiorat și Ando a țipat. A încercat să-și spună că nu era nimic neobișnuit, că o pisică rămasă prizonieră în cameră îi linsese piciorul. Doar atât. Dar n-a mers. Toate cele cinci simțuri îi spuneau că fusese altceva. Ceva necunoscut care se ascundea în spatele său.

Fața lui era sub marginea căzii, așa că nu putea vedea înăuntru, dar auzea zgomotul apei care se scurgea pe conductă și un sunet slab de sucțiune în timp ce apa trecea prin gaura de scurgere, ducând cu ea părul risipit prin cadă. Dar sunetul a fost acoperit de scârțâitul parchetului. Scârțâitul se depărta de el.

N-a mai reușit să se stăpânească. Și-a ridicat glasul și a țipat. A lovit de mai multe ori ușa băii cu genunchiul și chiar a tras apa la closet. Hărmălaia pe care o provocase i-a dat în cele din urmă curaj să se ridice în picioare. Sprijinindu-se în mâini pentru a-și menține echilibrul, s-a ridicat până când a ajuns aproape drept, apoi s-a oprit să verifice dacă se mai auzea vreun zgomot în spatele lui. A încercat disperat să găsească o cale de a ieși din cameră fără să fie obligat să se întoarcă. I se ridicase părul de pe ceafă și mii de păianjeni îi alergau pe spate.

S-a dat înapoi centimetru cu centimetru, pipăind cu călcâiele ca să fie sigur că nu era nimic acolo, apoi s-a răsucit brusc, a apucat clanța și s-a năpustit pe coridor. S-a lovit cu umărul de perete, dar a simțit durerea abia după ce ușa s-a închis complet.

Respirând întretăiat, a pornit spre lift. Cheile pe care i le dăduse administratorul zdrăngăneau în buzunar. Slavă Cerului că nu le lăsase înăuntru. Era absolut sigur că nu ar mai fi fost în stare vreodată să intre acolo. Și era convins că înăuntru se afla ceva, chiar dacă își amintea perfect fiecare detaliu din camera aceea și știa că nu exista nici un colțișor în care s-ar fi putut ascunde ceva. Futonul era strâns și rulat cu grijă. Dulapul încastrat în perete nu era nici destul de lat, nici destul de adânc. Nu exista nici un loc unde s-ar fi putut ascunde o ființă vie. Poate doar una foarte mică.

Un țânțar întârziat i-a bâzâit pe la ureche. A încercat să-l alunge, dar se tot întorcea. A tușit slab și și-a îndesat mâinile în buzunare. Deodată i s-a făcut frig. Aștepta liftul de o veșnicie. În cele din urmă și-a ridicat nerăbdător privirea și a văzut că ascensorul se afla tot la parter. Uitase să apese pe buton. A apăsat de două sau de trei ori la rând, ca să fie sigur, apoi și-a băgat iar mâinile în buzunare.

4

— Hei, ce s-a întâmplat?

Ando și-a dat seama că mintea lui o luase razna abia când a auzit glasul lui Miyashita. Senzațiile de acum două ore se transformaseră într-un val seismic amenințător, gata-gata să-i scoată conștiința din rădăcini. S-a împotrivit din răsputeri și efortul i-a fost răsplătit cu un fior. Monologul frenetic al lui Miyashita ajungea la creierul lui cu intermitențe.

— Mă asculți măcar? Miyashita părea enervat.

— Da, te ascult, i-a răspuns Ando, dar expresia lui dovedea că era cu gândul aiurea.

— Dacă te roade ceva, poate ar fi cazul să-mi spui ce anume.

Miyashita a tras un taburet de sub masă, și-a trântit picioarele pe el și s-a lăsat pe spate. Era un simplu musafir în biroul lui Ando, dar se purta de parcă ar fi fost stăpânul locului.

În clipa aceea, Ando și colegul lui erau singuri în laboratorul de Medicină Legală. Încă nu se făcuse șase, dar afară era deja întuneric. După experiența tulburătoare din garsoniera lui Mai, Ando venise

direct la birou ca să stea de vorbă cu Miyashita. Drept urmare, nu avusese răgaz să-și recapete echilibrul. Iar Miyashita nu turuia decât despre virus.

— Nu, nu mă roade nimic.

Nu avea de gând să-i spună lui Miyashita ce pățise acasă la Mai. În primul rând, nu ar fi găsit cuvintele potrivite pentru a-i descrie ce se întâmplase acolo. Nu-i venea în minte nici o comparație elocventă. Poate doar senzația pe care o ai uneori noaptea, când te duci la baie, și știi că în spatele tău pândește cineva. Sau că, odată ce le-ai simțit prezența, monștrii din imaginația ta cresc fără încetare, până când îți iei inima în dinți și te întorci, iar iluzia se spulberă. Dar Ando nu trăise o asemenea experiență banală. Când își pierduse echilibrul în baia din garsonieră și rămăsese nemișcat, cu obrazul lipit de closet, în spatele lui *se afla* ceva. În mod sigur. Nu fusese rodul imaginației sale. Ceva emisese sunetul acela ca un râs ascuțit. Ceva care-l înspăimântase atât de tare – tocmai pe el, care în mod obișnuit nu era un laș –, încât nici măcar nu fusese în stare să se întoarcă.

— Ești cam palid, totuși. Vreau să zic, mai palid decât în mod normal, a spus Miyashita, ștergându-și ochelarii cu halatul.

— În ultima vreme n-am dormit prea bine, asta-i tot.

Și nu mințea. De câtva timp încoace se trezea în toiul nopții și reușea cu greu să adoarmă la loc.

— Bine, n-are importanță, dar nu-mi mai pune întruna aceleași întrebări. Nimănui nu-i place să fie întrerupt.

— Scuză-mă.

— Bun, pot să continui?

— Te rog.

— Îți spuneam de virusul găsit în cadavrele de la Yokohama...

— Cel care seamănă cu virusul variolei, a precizat Ando.

— Exact.

— Adică are caracteristici exterioare asemănătoare cu virusul variolei?

Miyashita a izbit cu pumnul în masă și i-a aruncat lui Ando o privire exasperată.

— Uite că nu m-ai ascultat. Doar ți-am spus: au făcut o separare de ADN ca să-i analizeze bazele, apoi au introdus rezultatele în calculator. S-a dovedit că se apropie mult de informațiile despre variolă din baza de date.

— Dar nu e identic?

— Nu. Vorbim despre o suprapunere de șaptezeci la sută.

— Și restul de treizeci la sută?

— Pregătește-te să auzi una bună: e identic cu secvența de bază a genei care codifică enzimele.

— Enzimele? Ale cărei specii?

— *Homo sapiens*.

— Glumești.

— Da, sunt de acord că pare incredibil, dar ăsta-i adevărul. Și mai există un specimen din același virus care conține genele proteinelor umane. Cu alte cuvinte, acest nou virus e alcătuit din gene de variolă și gene umane.

Virusul variolei este un virus ADN. Dacă ar fi un retrovirus, nu s-ar mira nimeni că înglobează gene umane. Un asemenea virus ar avea enzime de transcripție inversă. Dar, din moment ce virușii ADN nu le au, cum ajunsese acesta să ia gene umane și să le încorporeze? Ando nu reușea să găsească nici o explicație plauzibilă. Iar dacă un virus conține enzime și altul proteine, înseamnă că amândoi

au gene umane, dar în componente separate. Ca și cum ai desface corpul omenesc în sute de mii de fragmente și ai distribui fiecare părticică unui virus, pentru a fi păstrată în condiții de siguranță.

— Virusul din cadavrul lui Ryuji e același?

— În sfârșit am ajuns și la asta. Chiar ieri am găsit un virus aproape identic într-o probă congelată din sângele lui Ryuji.

— Altă combinație variolă-om?

— Am spus „aproape".

— A, bine.

— E aproape identic, dar, într-un anumit segment, există o repetare a aceleiași secvențe de bază.

Ando a așteptat ca Miyashita să continue, ceea ce s-a și întâmplat:

— Indiferent unde l-am secționat, de fiecare dată am obținut repetiția acelorași patruzeci și ceva de baze.

Ando habar n-avea cum să interpreteze această informație.

— Mă urmărești? În schimb, n-au găsit așa ceva în probele luate din cadavrele de la Yokohama.

— Vrei să spui că virusul din ele este ușor diferit de cel care l-a ucis pe Ryuji?

— Exact. Virușii par la fel, dar sunt oarecum diferiți. Bineînțeles, abia după ce primim rezultatele de laborator de la celelalte universități vom putea spune mai multe.

În clipa următoare a sunat telefonul, care se afla pe alt birou. Miyashita a mormăit o înjurătură.

— Acum ce mai e?

— Scuză-mă o clipă, te rog. Ando s-a aplecat și a ridicat receptorul. Alo?

— Bună ziua, sunt Yoshino de la *Daily News*. Îl caut pe doctorul Ando.

— La telefon.

Dar Yoshino nu s-a mulțumit cu atât:

— Sunteți doctorul Ando, lector în Medicină Legală?

— Da, da.

— Am înțeles că pe douăzeci luna trecută ați făcut la Institutul de Medicină Legală din Tokio autopsia unui anume Ryuji Takayama. Așa este?

— Da, eu am condus autopsia.

— Înțeleg. Cu permisiunea dumneavoastră, aș vrea să vă pun câteva întrebări despre asta. Ați fi de acord să ne întâlnim?

— Hm.

În timp ce Ando se gândea ce să-i spună, Miyashita s-a aplecat spre el și i-a șoptit la ureche:

— Cine e?

Înainte să-i răspundă, Ando a acoperit receptorul cu mâna.

— Un ziarist de la *Daily News*. Apoi a descoperit repede receptorul și a întrebat: Despre ce e vorba?

— Aș vrea să aflu părerea dumneavoastră despre o serie de incidente.

Modul în care se exprimase jurnalistul l-a luat pe Ando prin surprindere. Oare presa deja mirosise ceva? Era prea devreme pentru asta. Până și laboratoarele universitare în care se făcuseră autopsiile abia începeau să descopere o legătură între cazurile de deces din ultimele două săptămâni.

— La ce incidente vă referiți? Ando se hotărâse să facă pe neștiutorul ca să afle cât de mult știa Yoshino.

— Mă refer la moartea misterioasă a lui Ryuji Takayama, Tomoko Oishi, Haruko Tsuji, Shuichi Iwata și Takehiko Nomi. Plus Shizu Asakawa și fiica ei.

Ando avea senzația că-l lovise cineva cu o bâtă în creștetul capului. Cum naiba transpiraseră informațiile? Nu știa ce să-i răspundă ziaristului.

— Ce ziceți, domnule doctor? Credeți că aveți timp să ne întâlnim?

Ando își chinuia mintea. Informațiile curg totdeauna la vale, dacă se poate spune așa, de la cei care au mai multe la cei care au mai puține. Dacă ziaristul avea mai multe informații decât el, atunci era cazul să încerce să le obțină. Nu era obligat să-și arate toate cărțile. Trebuia numai să afle ce voia, dar fără să-și dezvăluie secretele.

— Bine, să ne întâlnim.

— Unde ar fi mai convenabil pentru dumneavoastră?

Ando și-a luat agenda și și-a verificat programul pe zilele următoare.

— Presupun că doriți să ne vedem cât mai repede. Mâine e bine? Am două ore libere imediat după prânz.

A urmat o pauză, cât timp Yoshino și-a verificat și el agenda.

— Da, e perfect. O să vin la dumneavoastră la douăsprezece fix.

Au închis telefoanele în același timp.

— Ce-a fost asta? a întrebat Miyashita trăgându-l pe Ando de mânecă.

— Un reporter de la un ziar.

— Ce vrea?

— Să se întâlnească cu mine.

— De ce?

— A zis că vrea să-mi pună câteva întrebări.

— Hm.

Miyashita a oftat și a căzut pe gânduri.

— Mi-a lăsat impresia că știe tot.

— Și ce înseamnă asta? Că a trăncănit cineva?

— Cred că va trebui să-l întreb asta mâine, când ne întâlnim.

— Bine, dar să nu-i spui nimic.

— Știu.

— Mai ales că e vorba despre un virus.

— Asta dacă nu știe deja.

Deodată, Ando și-a amintit că Asakawa lucrase și el la trustul de presă care publica ziarul *Daily News*. Dacă el și Yoshino se cunoșteau, probabil că Yoshino știa destul de multe. Poate că mâine va obține informații interesante. Deja nu mai reușea să-și țină în frâu curiozitatea.

5

Yoshino tot întindea mâna după paharul cu apă. Părea că vrea să-l apuce, dar în loc să-l ridice de pe masă, se uita la ceas. Părea îngrijorat. Poate mai avea o întâlnire, imediat după asta.

— Scuzați-mă o clipă, vă rog.

Yoshino s-a înclinat și s-a ridicat de pe scaun. Făcând slalom printre mesele de pe terasa cafenelei, s-a oprit la telefonul public de lângă bar. În timp ce ziaristul se uita în agendă și începea să apese tastele telefonului, Ando a reușit în sfârșit să se liniștească. S-a lăsat pe spate și s-a sprijinit de spătarul scaunului.

Cu un ceas în urmă, la douăsprezece fix, Yoshino își făcuse apariția în biroul lui de la universitate. Ando îl dusese la o cafenea din dreptul stației de metrou. Cartea de vizită a lui Yoshino se afla și acum în fața lui, pe masă.

Kenzo Yoshino. Daily News, Yokosuka.

Îi venea greu să creadă ce-i spusese Yoshino. Amețeala nu-i trecuse nici acum. Yoshino intrase în cafenea, se așezase și se lansase într-un monolog care

sădise adânc în mintea lui Ando semințele îndoielii. Iar acum plecase să telefoneze cine știe cui.

Potrivit lui Yoshino, toată povestea începuse în noaptea de 29 august, într-un complex de cabane al companiei turistice Pacific Land din Hakone, undeva în nordul peninsulei Izu. Patru tineri, doi băieți și două fete care petrecuseră o noapte în cabana B-4, găsiseră o casetă video pe care o femeie înregistrase ceva – prin telepatie. Toți cei care văzuseră înregistrarea muriseră la exact o săptămână după vizionare. *Ce naiba!*

Degeaba învârtise Ando în minte de nenumărate ori povestea asta, tot i se părea o aberație. „E probabil ceva asemănător cu psihofotografia", îi spusese Yoshino, ca și cum asta ar fi fost o explicație. Proiectarea mentală a unor imagini pe bandă magnetică? Oricum ai fi luat-o, era pur și simplu imposibil. Și totuși... Să presupunem că el, Ando, ar spune cuiva că găsise două numere pe o bucățică de hârtie care apăruse din cadavrul lui Ryuji. Sau ar descrie întâmplările stranii din garsoniera lui Mai. Astea n-ar fi tot aberații? E imposibil să percepi în același fel o experiență pe care ai trăit-o direct și una pe care ți-a povestit-o cineva. Cea de-a doua nu va fi niciodată la fel de reală ca prima. Dar Yoshino fusese direct implicat, iar ceea ce-i spusese avea într-o oarecare măsură girul experiențelor pe care le trăise chiar Ando. Povestea lui Yoshino nu era chiar atât de lipsită de credibilitate.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, a zis Yoshino, așezându-se din nou pe scaun.

A scris repede ceva în agendă, apoi și-a împuns obrazul neras cu vârful pixului. Își lăsase o barbă aspră, lungă și deasă, ca și cum ar fi încercat să compenseze astfel începutul de chelie din creștetul capului.

— Bun, unde rămăseserăm?

S-a aplecat în față, apropiindu-și de Ando fața acoperită de barba sălbatică. Când vorbea, avea o anumită carismă.

— Îmi spuneați cum a ajuns Ryuji să fie implicat în treaba asta.

— A, da. Dar acum, dacă nu vă supărați, v-aș întreba în ce relații erați cu răposatul profesor.

— Am fost colegi de facultate.

— În regulă, așa știam și eu.

Ando a interpretat remarca lui Yoshino ca pe o dovadă că ziaristul îl verificase înainte de întâlnire.

— Pentru că tot a venit vorba, domnule Yoshino, ați văzut și dumneavoastră înregistrarea?

— Probabil că glumiți, zise Yoshino, făcând ochii mari. Dacă aș fi văzut-o, v-ați fi întâlnit cu mine pe masa de autopsie. Nu, n-am avut curaj.

Yoshino a chicotit.

Bineînțeles, Ando bănuia de câtva timp încoace că misterioasa casetă video era implicată într-un fel sau altul în incidente. Dar nici în cele mai fanteziste închipuiri ale sale n-ar fi suspectat existența unei înregistrări video care îi ucide, după exact o săptămână, pe toți cei care o văd. Încă nu putea crede așa ceva. Și cum ar fi putut? Nu era capabil să accepte această explicație înainte să vadă el însuși caseta. Chiar așa fiind, probabil că nu ar accepta cu adevărat realitatea decât o săptămână mai târziu, când s-ar afla în pragul morții.

Yoshino își sorbea pe îndelete cafeaua, care între timp se răcise. Pesemne că își schimbase programul, pentru că gesturile lui nu mai erau febrile.

— Atunci de ce n-a murit și Asakawa? A văzut și el înregistrarea, nu-i așa?

În glasul lui Ando se strecurase un accent de batjocură. Asakawa era în comă, dar în viață. Asta nu prea se potrivea cu povestea lui Yoshino.

— Da, aici ați pus punctul pe i. Exact asta mă deranjează și pe mine, a zis Yoshino, aplecându-se iar în față. Presupun că cel mai bun lucru pe care l-aș putea face ar fi să-l întreb chiar pe el, dar am încercat și n-am obținut nimic.

Yoshino se dusese la spitalul din Shinagawa, dar nici el nu reușise să comunice cu Asakawa. Apoi ziaristul a tresărit, de parcă îi venise o idee.

— Poate că... a început el, dar s-a oprit imediat, uimit.

— Poate că...?

— Cred că știți despre ce vorbesc. Dacă am reușit să facem rost de ea...

— Ce anume?

— Asakawa lucrează la săptămânalul nostru de știri.

Ando nu pricepea încotro bătea Yoshino.

— Știu.

— Bun, la un moment dat mi-a spus că pregătea un dosar amănunțit despre toată chestia asta. La început a fost vorba doar de curiozitate și de bănuiala că totul s-ar putea transforma într-o poveste pentru prima pagină. A făcut echipă cu Takayama și s-au dus amândoi la Atami, apoi pe insula Oshima, în speranța că vor găsi un indiciu care să lămurească misterul casetei. Și cred că au descoperit ceva. Aș pune pariu pe orice că a scris tot și că există undeva o dischetă cu povestea asta.

Yoshino și-a întors capul și Ando s-a trezit că-i privește profilul.

— Aha, am înțeles.

Yoshino s-a întors iar către Ando, dar acum trăsăturile lui exprimau amărăciune.

— Din păcate nu știu unde ar putea fi. N-am găsit-o în apartamentul lui Asakawa.

După ce a rostit ultimele cuvinte, privirea lui s-a pierdut în gol.

Asakawa zăcea într-un spital, soția și fetița lui muriseră. În apartamentul lui nu mai locuia nimeni. Ce voia Yoshino să spună, spărsese oare ușa și scotocise prin casă?

— În apartamentul lui?

— Da, mă rog, administratorul blocului e un bătrânel ușor de dus de nas. A fost de-ajuns să inventez pretextul potrivit: a descuiat cu cheia lui și m-a lăsat înăuntru.

Îngrijorat de absența lui Mai, Ando făcuse același lucru cu o zi înainte, așa că nu avea nici un drept să critice comportamentul lui Yoshino. Poate că motivele lor erau diferite, dar, în ultimă instanță, amândoi făcuseră același lucru: scotociseră casa în absența proprietarului.

În orice caz, Yoshino nu părea deloc rușinat, ci doar enervat.

— Am căutat în fiecare colțișor. N-am găsit nimic, nici calculatorul, nici discheta.

Un picior îi tresălta involuntar și energic, dovadă a stării lui de nervozitate. Și-a dat seama și și-a pus mâna pe genunchi, aruncându-i lui Ando un zâmbet jenat.

Ando a revăzut în minte fotografiile făcute la locul accidentului lui Asakawa. Își amintise că una arăta interiorul mașinii văzut de la fereastra șoferului. Aparatul pe care îl identificase drept un videorecorder se afla pe locul pasagerului, ascuns sub spătarul scaunului, mult aplecat în față. Pe jos, tot în partea pasagerului, se vedea ceva ce părea un laptop. Cele două obiecte negre îi produseseră lui Ando o impresie puternică. Și uite că acum îi dădeau o idee. Și-a întors capul, prefăcându-se că se uită la mulțimea care se scurgea afară din stație ca o maree umană, dar în realitate încercând disperat să gândească limpede.

Ando și-a dat seama că știa unde să găsească materialul care i-ar fi explicat tot misterul. Degeaba căutase Yoshino cu cea mai mare atenție în apartamentul lui Asakawa, calculatorul și discheta n-aveau cum să fie acolo. Yoshino nu știa că Asakawa le luase cu el în ultima lui călătorie, habar n-avea că se aflau în mașină în clipa accidentului.

Acum era destul de sigur că va reuși să pună mâna pe discheta în cauză, dar nu avea de gând să-i împărtășească lui Yoshino această informație. Abia după ce va citi raportul lui Asakawa se va hotărî dacă era cazul să dezvăluie ceva presei sau nu. În clipa asta nu știa cu certitudine decât un singur lucru, și anume că în toate cele șapte cadavre fusese găsit un virus asemănător cu virusul variolei. Însă nu erau pregătiți încă să anunțe public descoperirea. De fapt, abia începeau să adune o echipă de cercetare formată în special din oameni de la Shuwa și Yokodai. Dacă ar implica mass-media în stadiul de față, ar risca să declanșeze o panică de proporții. Erau datori să acționeze cât mai prudent, pentru a fi siguri că lucrurile nu scapă de sub control.

În timpul rămas până la sfârșitul întâlnirii, Yoshino i-a pus lui Ando o mulțime de întrebări, toate previzibile. Care a fost rezultatul autopsiilor? Care era, după părerea lui, cauza deceselor? Se potrivea ceva din povestea lui cu rezultatele autopsiilor? În timp ce bifa întrebările, reporterul aproape că nu-și ridicase privirea din agendă.

Ando a încercat să răspundă cât mai politicos și mai plauzibil cu putință. Dar, în tot acest timp, gândurile lui zburau în altă direcție. Avea nevoie de dischetă, urgent. Ce trebuia să facă pentru a pune mâna pe ea?

6

A doua zi, sâmbătă. După ce a terminat două autopsii, Ando l-a luat deoparte pe polițistul care se afla acolo în calitate de martor și l-a întrebat ce se întâmplă de obicei cu mașinile implicate în accidente. De exemplu, unde ajunge o mașină distrusă într-un accident produs lângă ieșirea Oi de pe Autostrada Metropolitană a Golfului?

— Păi, mai întâi, mașinile sunt cercetate, i-a răspuns polițistul, un tânăr care purta ochelari și avea un aer demn de încredere. Ando îl mai văzuse de câteva ori până atunci, dar nu vorbise niciodată cu el.

— Și mai departe?

— Le returnăm proprietarilor.

— Dar dacă e o mașină închiriată?

— O trimitem înapoi la agenție, evident.

— Bine. În mașina despre care vorbesc eu erau trei persoane, soțul, soția și fiica. Locuiesc... locuiau într-un apartament din Shinagawa. Femeia și fetița au murit în accident, iar bărbatul e în stare gravă. Ce se întâmplă cu lucrurile din mașină în cazul ăsta?

— Sunt păstrate o vreme la biroul poliției rutiere din secția locală.

— Dacă accidentul s-a produs lângă Oi, pe Autostrada Metropolitană, în jurisdicția cărei secții intră?

— Ieșirea Oi?

— Da, exact. Lângă ieșire.

— Nu, ce vreau eu să zic e dacă s-a întâmplat pe autostradă sau în afara ei? Sunt jurisdicții diferite.

Ando a revăzut iar în minte fotografiile de la locul accidentului. Era aproape sigur că se întâmplase pe autostradă. Parcă își amintea că și citise undeva în dosar mențiunea „Intrarea în Tunelul Portului din Tokio".

— În mod sigur pe autostradă.

— Atunci e treaba patrulei rutiere a Autostrăzii Metropolitane.

Ando auzea prima dată numele acesta.

— Unde e secția?

— În Shintomi.

— Bine. Deci obiectele sunt păstrate acolo temporar. Ce se întâmplă în continuare?

— Vor lua legătura cu un membru al familiei și-l vor chema să le ia.

— Să presupunem, așa cum am spus, că toți membrii familiei au decedat.

— Chiar și rudele, și părinții bărbatului?

Ando nu știa nimic despre rudele și părinții lui Asakawa. Judecând după vârsta ziaristului, erau șanse mari ca părinții lui să fie încă în viață. Prin urmare, nu putea exclude posibilitatea ca lucrurile să fie deja în posesia lor. Asakawa și Ryuji fuseseră colegi de liceu. Din moment ce părinții lui Ryuji locuiau în Sagami Ohno, probabil că și părinții lui Asakawa se aflau în aceeași zonă. În orice caz,

primul lucru pe care trebuia să-l facă era să dea de urma lor și să vorbească cu ei.

— Înțeleg. Mulțumesc mult.

Ando s-a despărțit de polițist și s-a apucat imediat să-i caute pe părinții lui Asakawa.

A aflat că trăiau amândoi și că locuiau în cartierul Kurihara din Zama, nu departe de Sagami Ohno. Le-a telefonat imediat și i-a întrebat ce se întâmplase cu lucrurile din mașina fiului lor. Tatăl lui Asakawa i-a spus, cu o voce tremurătoare, să vorbească cu fiul lui cel mare, care locuia la Tokio, în Kanda. S-a dovedit astfel că Asakawa, mai bine zis Kazuyuki, era cel mai mic dintre cei trei frați. Fratele mai mare lucra la departamentul de albume de artă al uneia dintre cele mai importante edituri din țară, Shotoku, iar cel mijlociu era profesor de japoneză la un liceu. Ando a aflat că tatăl lui Asakawa primise un telefon de la poliție și fusese invitat să ia lucrurile găsite în mașină și păstrate la secție, dar în loc să facă personal drumul până acolo, preferase să-l trimită pe fiul lui. Acesta locuia nu departe de Shintomi, unde se afla sediul patrulei rutiere, iar bătrânul nu se simțea în stare la vârsta lui – peste șaptezeci de ani – să care un videorecorder și un calculator atâta drum până acasă.

În această situație, următoarea mișcare a lui Ando era să vorbească cu Junichiro Asakawa, care locuia împreună cu soția lui într-un apartament din Kanda. Când a reușit în cele din urmă să-l găsească, abia seara, Ando a procedat fără ocolișuri și i-a spus adevărul, sau cel puțin o bună parte din el. Dacă i-ar fi îndrugat lui Junichiro o minciună cusută cu ață albă sau ar fi inventat un scenariu fantezist, ar fi riscat să nu mai obțină niciodată discheta. Pe de altă parte, nici nu putea să repete cuvânt cu cuvânt povestea pe care o auzise de la

Yoshino. Nici măcar el nu credea mare parte din ea, iar Junichiro l-ar fi considerat fără îndoială nebun. A scurtat-o, deci, așa cum i s-a părut mai potrivit, și a sfârșit prin a sublinia că era posibil ca Asakawa să fi lăsat un document scris care putea arunca o rază de lumină asupra evenimentelor. Vorbind în numele Institutului Medico-Legal, i-a mai spus lui Junichiro că dorea foarte mult să obțină acel document și se întreba dacă i-ar permite să facă o copie, „vă rog foarte mult și mulțumesc frumos".

— Nu cred că există așa ceva printre lucrurile pe care le-am primit.

Junichiro nu părea prea convins. Tonul lui nesigur i-a dovedit lui Ando că nu se uitase prea atent la obiectele din mașină.

— Dar există printre ele un laptop, nu-i așa?

— Sigur, însă mă tem că s-a stricat.

— Era cumva o dischetă în el?

— Să fiu sincer, n-am verificat. Nici măcar nu l-am scos din cutia de carton în care mi l-au dat.

— Ați primit și un videorecorder împreună cu calculatorul?

— Da, dar l-am aruncat. Am greșit cumva?

Lui Ando i se tăiase răsuflarea.

— L-ați aruncat?

— Înțeleg de ce căra după el un calculator, asta îi era meseria, dar de ce și un video?

— Scuzați-mă, ați spus că l-ați aruncat?

— Da, nu mai era bun de nimic. Am aranjat cu gunoierii să vină ieri să ia un televizor vechi, așa că le-am dat și videorecorderul cu aceeași ocazie. Nu mai putea fi reparat. Oricum, mă îndoiesc că asta l-ar deranja pe Kazuyuki.

Ando fusese la un pas să pună mâna pe cele două lucruri la care râvnea, iar acum afla că unul dintre ele dispăruse. Exista o șansă serioasă ca

misterioasa casetă – cheia tuturor evenimentelor – să se afle încă în aparat, iar el sperase că, ajutat de noroc, va reuși să o obțină odată cu discheta. Îi venea să-și tragă palme că nu vorbise mai devreme cu Junichiro.

— În afară de aparat, nu cumva mai era acolo și o casetă video? a întrebat Ando, rostind în gând o rugăciune scurtă.

— Nu știu. N-am văzut decât calculatorul, videorecorderul și două genți sport din piele în care sunt, pesemne, lucrurile lui Shizu și Yoko. Nu le-am deschis.

Ando s-a asigurat că Junichiro pricepuse cum stăteau lucrurile, cu alte cuvinte că trebuia să vadă cât mai repede obiectele.

— Ați fi de acord să vă fac o vizită?

— Da, nici o problemă, zise Junichiro surprinzător de repede.

— Mâine e bine?

Era duminică.

— Să vedem... Joc o partidă de golf cu unul dintre autorii mei, dar ar trebui să fiu acasă pe la șapte.

— Bine atunci, șapte să fie.

Ando a scris ora în agendă și a subliniat-o de câteva ori.

În seara zilei de duminică, la șapte și câteva minute, Ando s-a oprit la ușa apartamentului lui Junichiro din zona Sarugaku a cartierului Kanda. Împrejurimile nu aveau un aer rezidențial: blocul lui Junichiro era înconjurat de clădiri cu birouri. Pe stradă plutea o liniște ciudată pentru o seară de duminică.

Ando a apăsat pe butonul soneriei și a auzit în spatele ușii vocea unui bărbat:

— Cine e?

— Ando. Am vorbit ieri la telefon.

Ușa s-a deschis imediat și a fost invitat înăuntru. Junichiro era îmbrăcat într-un tricou și avea părul ud. Pesemne că abia se întorsese de pe terenul de golf și tocmai făcuse un duș. Judecând după vocea pe care o auzise la telefon, Ando se aștepta să vadă un bărbat înalt și nervos, dar, în realitate, Junichiro era scund și solid și arbora o expresie cordială. În timp ce gazda îl conducea prin apartament, Ando s-a gândit că toți frații – cel mai în vârstă editor, cel mijlociu profesor de japoneză și cel mic ziarist la un mare trust de știri – își aleseseră meserii în care aveau de-a face zi de zi cu limba, cu scrisul. Probabil că fratele cel mare avusese o oarecare influență asupra celorlalți. Ando însuși ajunsese să studieze medicina urmând exemplul fratelui său mai mare, profesor de biologie la un liceu.

Junichiro s-a oprit la un dulap de pe hol și a scos din el o cutie mare din carton, în care erau înghesuite laptopul și cele două genți de voiaj.

— Astea sunt. Vreți să vă uitați la ele?

Junichiro s-a așezat pe jos și a împins cutia spre Ando.

— Mulțumesc, da.

Ando a scos mai întâi calculatorul și s-a aplecat ca să poată vedea ce model era. Carcasa aparatului suferise mult în urma accidentului. Capacul nu se mai deschidea, iar butonul de pornire era înțepenit. Ținându-l vertical pe genunchi, Ando a observat pe o latură butonul unității *floppy*. S-a uitat în fantă și a văzut o dischetă albastră. Când a apăsat pe *eject*, și-a stăpânit cu greu un strigăt de bucurie. Aparatul a emis un „clic" care lui i-a sunat mai mult ca un „bingo!". A scos discheta și a ținut-o în palmă câteva clipe, întorcând-o pe toate părțile. Nu avea etichetă, deci nu-i oferea nici un indiciu cu privire

la conținut, dar Ando a știut din prima clipă că găsise în sfârșit ce căuta. Când ieșise din fanta aparatului, discheta *sunase* așa cum trebuia.

Ardea de nerăbdare să citească raportul lui Asakawa, așa că i-a spus imediat lui Junichiro:

— Aș vrea să verific discheta.

— Mi-e teamă că modelul ăsta nu e compatibil cu al meu.

Junichiro nu putea să deschidă discheta cu calculatorul lui.

— În cazul acesta, ați fi de acord să-mi împrumutați discheta două-trei zile?

— N-am nimic împotrivă, dar...

— V-o înapoiez imediat cum termin.

— Bine, dar ce-i atât de important pe discheta asta?

Junichiro se molipsise de entuziasmul lui Ando și acum era curios.

— Nu știu sigur, a zis Ando, clătinând din cap.

— Aș vrea să mi-o dați înapoi cât mai repede posibil.

Acum Junichiro voia și el să vadă ce era pe dischetă. Poate că i se treziseră reflexele de editor.

Ando a pus discheta în buzunarul sacoului. Simțea o mare ușurare, dar și o nouă dorință imperioasă. Sacoșele de voiaj... Știa că era zadarnic, dar nu putea să nu spere că misterioasa casetă se afla într-una din ele.

— Ar fi prea mult dacă v-aș ruga să-mi permiteți să mă uit și aici?

Încercase să-și aleagă cuvintele cu grijă, oarecum jenat de perspectiva de a cotrobăi prin lucrurile unei femei.

— Nu cred că veți găsi ceva în genți.

Junichiro a râs, dar i-a dat sacoșele una câte una. Când Ando le-a deschis, speranța lui – și așa palidă

– s-a spulberat imediat. În ambele genți erau doar haine și scutece de unică folosință, nici pe departe ce căuta el. Așa cum se temuse, în momentul accidentului caseta se afla în videorecorder.

Reușise totuși să găsească discheta și trebuia să considere asta un mare succes. Când și-a luat rămas-bun, trepida de nerăbdare. Avea de gând să caute la birou un aparat care putea să deschidă discheta. Abia aștepta să citească raportul lui Asakawa.

7

Ando și-a vârât capul pe ușa Departamentului de Patologie ca să vadă dacă Miyashita era acolo, dar colegul lui l-a invitat înăuntru înainte să apuce să deschidă gura.

— Hei, chiar omul pe care voiam să-l văd. Spune-mi ce părere ai despre asta.

Miyashita ținea un print într-o mână și cu cealaltă îi tot făcea semn să se apropie. Lângă el stătea Nemoto, un asistent de la laboratorul de biochimie. Nemoto și Miyashita semănau atât de tare, încât toți cei care-i vedeau împreună se abțineau cu greu să râdă. Începând cu înălțimea și cu greutatea – sub unu șaizeci și cinci și cel puțin nouăzeci de kilograme –, continuând cu lungimea picioarelor, circumferința taliei și trăsăturile fețelor și terminând cu gusturile vestimentare și glasurile, erau la fel de diferiți ca două boabe de mazăre.

— Ia te uită, n-am știut că ai un frate, a repetat Ando gluma pe care o făcea de fiecare dată când îi vedea.

— Te rog, domnule doctor, nu mă pune în aceeași categorie cu individul ăsta, i-a răspuns Nemoto, strâmbându-se.

Dar nu era nici pe departe o jignire să i se spună că semăna cu colegul lui, care era cu doi ani mai mare. În fond, Miyashita avea succes atât datorită personalității, cât și culturii sale științifice, și era trecut pe lista candidaților pentru postul de profesor plin.

— Toți ne spun că arătăm la fel, dragă Nemoto. Trebuie să-ți mărturisesc că începe să fie o remarcă neplăcută. De ce nu ții cură de slăbire?

Miyashita l-a lovit în glumă cu cotul în burtă.

— Păi, dacă încep să țin cură de slăbire, va trebui să ții și tu.

— Atunci ne-am întoarce de unde-am plecat.

Apoi Miyashita i-a dat lui Ando hârtia pe care o ținea în mână, arătând astfel că ritualul de glume răsuflate se încheiase.

Ando a întins printul pe un birou și i-a fost de-ajuns o singură privire ca să priceapă despre ce era vorba. Erau rezultatele analizei secvențiale a unei probe de ADN.

Pe planeta noastră, viața e reprezentată de organisme uni- sau pluricelulare. Celulele conțin ADN sau, în anumite cazuri, ARN. Nucleele celulelor conțin, la rândul lor compuși moleculari numiți acizi nucleici. Există două tipuri de acizi nucleici: ADN – acidul dezoxiribonucleic – și ARN – acidul ribonucleic. Aceștia au roluri diferite. ADN-ul, compusul în care este stocată informația genetică prin intermediul cromozomilor, seamănă cu două benzi lungi care se împletesc într-o spirală – o formă cunoscută ca „dubla elice". În această structură dublă e înscrisă toată informația genetică a unei forme de viață. Iar această informație poate fi privită

ca un set de planuri pentru construirea proteinelor specializate. Fiecare genă este un plan separat. Cu alte cuvinte, genele și ADN-ul nu sunt același lucru. O genă este o unitate de informație.

Mai precis, ce anume conțin aceste planuri? Literele care le codifică corespund unor substanțe chimice cunoscute drept baze: adenina (A), guanina (G), citozina (C) și timina (T) sau, în cazul ARN-ului, uracilul (U). Aceste patru baze lucrează în grupuri de câte trei numite codoni, care codifică aminoacizii. De exemplu, codonul AAC formează asparagina, codonul GCA alanina, și așa mai departe.

Proteinele, conglomerate formate din sute de molecule de aminoacizi, sunt de douăzeci de tipuri. Asta înseamnă că planul pentru o proteină trebuie să conțină un șir de baze în număr egal cu numărul moleculelor de aminoacizi înmulțit cu trei.

Planul numit genă poate fi comparat, în mare, cu un lung șir de litere care arată cam așa: TCTCTATACCAGTTGGAAAATTAT... În traducere, asta înseamnă o serie de aminoacizi: TCT (serină sau Ser), CTA (leusină sau Leu), TAC (tirozină sau Tyr), CAG (glutamină, Gln), TTG (leusină, Leu), GAA (acid glutamic, Glu), AAT (asparagină, Asn), TAT (tirozină, Tyr) etc.

Ando s-a uitat din nou la codurile bazelor care acopereau hârtia. Cele patru litere – A, T, G și C – păreau distribuite întâmplător pe suprafața paginii. Anumite segmente de trei rânduri erau marcate și săreau în ochi.

— Ce-i asta?

Miyashita i-a făcut cu ochiul lui Nemoto, ca și când i-ar fi zis: *Spune-i tu.*

— E analiza segmentului de ADN prelevat din virusul găsit în sângele lui Ryuji.

— Bine, știu. Dar ce este?

— Am găsit o secvență destul de stranie de baze, o chestie pe care am observat-o doar la virusul lui Ryuji.

— Și asta ați marcat aici?

— Corect.

Ando s-a uitat mai atent la prima serie de litere însemnate.

ATGGAAGAAGAATATCGTTATATTCCTCCTCCTCA
ACAACAA

S-a uitat apoi la următoarea porțiune subliniată și a comparat-o cu prima. Și-a dat seama că era exact aceeași secvență. O secvență care apărea de două ori într-un grup de nici o mie de baze.

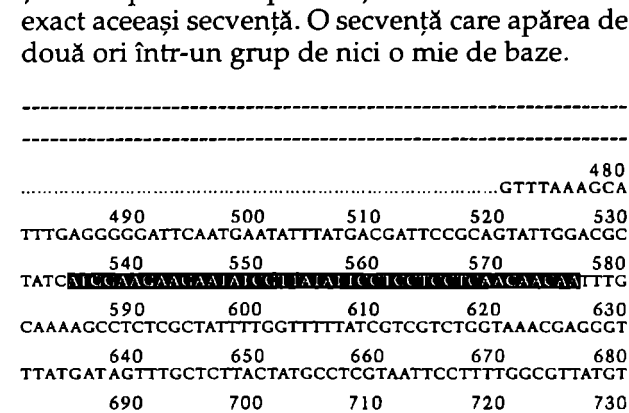

Deasupra, între poziția 535 și 576, apoi din nou între 815 și 856 se putea observa repetarea celor 42 de baze: ATGGAAGAAGAATATCGTTATAT-TCCTCCTCCTCAACAACAA.

Diagrama de compoziție a aminoacizilor ADN

prima bază	a doua bază T	C	A	G	a treia bază
T	Phe	Ser	Tyr	Cys	T
	Phe	Ser	Tyr	Cys	C
	Leu	Ser	stop	stop	A
	Leu	Ser	stop	Trp	G
C	Leu	Pro	His	Arg	T
	Leu	Pro	His	Arg	C
	Leu	Pro	Gln	Arg	A
	Leu	Pro	Gln	Arg	G
A	Ile	Thr	Asn	Ser	T
	Ile	Thr	Asn	Ser	C
	Ile	Thr	Lys	Arg	A
	Met	Thr	Lys	Ar	G
G	Val	Ala	Asp	Gly	T
	Val	Ala	Asp	Gly	C
	Val	Ala	Glu	Gly	A
	Val	Ala	Glu	Gly	G

Tripleții de baze (codonii) sunt convertiți în aminoacizi potrivit principiilor ilustrate în diagrama de mai sus. De exemplu, TCT este serina (Ser), AAT este asparagina (Asn), GAA este acidul glutamic (Glu). „Stop" înseamnă sfârșitul unei gene. Codul de început este ATG.

Mai jos sunt abrevierile și denumirile complete ale celor douăzeci și doi de aminoacizi:

Phe	fenilanină	His	histidină
Leu	leucină	Gln	glutamină
Ile	izoleucină	Asn	asparagină
Met	metionină	Lys	lizină
Val	valină	Asp	acid aspartic
Ser	serină	Glu	acid glutamic
Pro	prolină	Cys	cisteină
Thr	treonină	Trp	triptofan
Ala	alanină	Arg	arginină
Tyr	tirozină	Gly	glicină

Ando și-a ridicat privirea și s-a uitat la Nemoto.

— Indiferent cum îl segmentăm, obținem mereu aceeași secvență.

— Câte sunt aici?

— Baze, adică?

— Da.

— Patruzeci și două.

— Patruzeci și două. Deci paisprezece codoni, nu-i așa? Nu sunt prea mulți.

— Ne-am gândit că înseamnă ceva, a zis Nemoto clătinând din cap. Dar cel mai straniu aspect, doctore Ando...

Miyashita l-a întrerupt:

— Repetiția asta lipsită de sens a fost găsită numai în virusul din sângele lui Ryuji Takayama, nu și la celelalte victime.

Și-a ridicat mâinile, într-un gest care voia să exprime perplexitate.

Cu alte cuvinte... Ando a încercat să găsească analogia potrivită. Să presupunem că trei persoane – una dintre ele fiind Ryuji – au câte un exemplar din *Regele Lear* de Shakespeare. Să mai presupunem că exemplarul lui Ryuji – și doar al lui – conține șiruri ininteligibile de litere înghesuite printre rânduri. Sunt patruzeci și două de baze care funcționează în grupuri de câte trei, iar fiecare grup corespunde unui aminoacid. Dacă alocăm fiecărui grup o literă, obținem serii de paisprezece litere. Și aceste paisprezece litere care se repetă se găsesc în fiecare pagină a piesei de teatru, poziționate la întâmplare. Dacă știi de la bun început că ai în față *Regele Lear*, poți să pornești de la începutul piesei, să găsești fragmentele fără sens inserate în text și să le marchezi unul câte unul.

— Bun, ce părere ai?

Miyashita părea sincer interesat să afle opinia lui Ando. Era un om de știință adevărat, însuflețindu-se imediat când era confruntat cu inexplicabilul.

— Ce cred eu? Că ar trebui să aflu mai multe înainte să-ți dau un răspuns.

O vreme au tăcut toți trei, uitându-se unul la altul. Ando, care încă mai ținea mâna pe foaia de hârtie, nu se simțea deloc în largul lui.

Ceva nu-i dădea pace. Pentru a afla ce anume, avea nevoie de timp și de liniște, trebuia să se așeze la birou și să studieze șirul acela de baze lipsit de sens. Avea mai mult decât o presimțire, avea aproape certitudinea că acolo se ascunde ceva important. Marea întrebare era „Ce?". Iar dacă secvența bizară de baze fusese într-adevăr introdusă acolo, când se întâmplase asta? Virusul care invadase corpul lui Ryuji era pur și simplu diferit sau suferise o mutație în purtător, iar șirul de paisprezece codoni care apărea ici și colo era chiar rezultatul acelei mutații? Să fie oare posibil? Și dacă da, ce semnificație ar fi putut avea asta?

Se așternuse o tăcere greu de suportat. În stadiul acesta, oricât de mult ar fi speculat pe marginea problemei, tot n-ar fi reușit să interpreteze noile informații.

În cele din urmă, Miyashita a rupt tăcerea:

— Apropo, ai venit aici cu un anumit scop?

Ando era atât de intrigat de noua descoperire, încât uitase pur și simplu motivul inițial al vizitei sale.

— Ai dreptate, am uitat.

A deschis servieta, a scos agenda și le-a arătat lui Miyashita și Nemoto ce scrisese în ea.

— Mă interesează dacă are cineva de-aici un laptop de tipul ăsta.

Miyashita și Nemoto au citit numele modelului pe care-l notase Ando. Era destul de banal.

— Trebuie neapărat să fie același model?

— Atâta vreme cât e aceeași marcă, modelul nu are prea mare importanță. În principiu e o problemă de compatibilitate între dischete.

— Adică fișierele nu sunt salvate în MS-DOS?

— Nu prea cred.

Nemoto a bătut din palme, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

— Stai puțin, un tip din departamentul meu – Ueda, dacă nu mă înșel – are exact același model.

— Crezi că ar accepta să mi-l împrumute puțin? a întrebat Ando, nesigur. Nu-l cunoștea personal pe Ueda.

— Nu văd de ce nu. Abia a terminat facultatea.

Nemoto vorbise cu încrederea omului aflat într-o poziție ierarhică superioară, care e convins că un proaspăt rezident are datoria să facă orice i-ar cere.

— Mulțumesc.

— Pentru puțin. Dar de ce să nu rezolvăm problema chiar acum? Cred că Ueda e aici.

Cuvintele lui sunaseră în urechile lui Ando ca o muzică dulce. Abia aștepta să afle ce era pe dischetă.

— Perfect, hai să mergem.

Ando a pus discheta la loc, în buzunarul hainei, apoi i-a făcut cu mâna un semn de rămas-bun lui Miyashita și a ieșit din birou în urma lui Nemoto.

8

Ando și Nemoto mergeau cot la cot pe coridorul luminat cu zgârcenie al Facultății de Medicină. Ando nu-și încheiase halatul de laborator, ale cărui poale fluturau în spate ca două aripi. Își ținea mâinile în buzunare, și în dreapta strângea discheta. Nici Miyashita, nici Nemoto nu-l întrebaseră ceva despre ea. Nu încerca în mod deliberat să păstreze secretul. Dacă Miyashita l-ar fi întrebat, i-ar fi spus adevărul. Fără îndoială că ar fi căzut amândoi în genunchi la picioarele lui dacă ar fi știut că acolo se afla, foarte probabil, cheia misterului.

Sigur, Ando încă nu știa ce conține discheta. Nu era exclus să găsească în ea cu totul altceva decât se aștepta, dar nu putea să afle asta decât în clipa în care îi vedea conținutul afișat pe un monitor. Cu toate acestea, avea senzația că era discheta potrivită: o simțea caldă, și asta nu avea nici o legătură cu faptul că o ținuse atâta timp în buzunar. Simpla ei atingere parcă îl asigura că acolo sunt cuvinte vii.

Nemoto a deschis ușa laboratorului de biochimie. Ando a scos discheta din buzunar și a trecut-o în mâna stângă, apoi a ținut ușa cu dreapta.

— Hei, Ueda.

Nemoto l-a salutat cu un gest pe un tânăr uscățiv care se afla într-un colț al laboratorului.

— Da?

Ueda s-a răsucit cu scaunul spre Nemoto, dar nu s-a ridicat. Zâmbind, Nemoto s-a apropiat de el și i-a pus mâna pe umăr.

— Ai nevoie de calculator în clipa asta?

— Nu prea. Nu.

— Perfect. Te superi dacă doctorul Ando îl împrumută puțin?

Ueda s-a uitat în sus la Ando și s-a înclinat:

— Bună ziua.

— Îmi pare rău că te deranjez. Am o dischetă și nu pot s-o citesc pe calculatorul meu.

Ando s-a apropiat de Nemoto, ținând discheta în mâna ridicată.

— Vă rog să-l luați chiar acum, a spus Ueda, ridicând de pe jos laptopul și așezându-l pe birou.

— Te superi dacă încerc chiar acum, pentru mai multă siguranță?

— Deloc.

Ando a deschis aparatul și l-a pornit. După câteva clipe, pe monitor a apărut meniul de deschidere. A selectat DOCUMENTE din lista de opțiuni și pe următorul ecran au rămas două variante: DOCUMENT NOU și DESCHIDE DOCUMENT. Ando a mutat cursorul pe a doua opțiune și a apăsat pe *Enter*. Aparatul a început să zumzăie și să citească discheta. În cele din urmă, pe ecran au apărut numele fișierelor de pe dischetă:

RING 9	21.10.1990
RING 8	20.10.1990
RING 7	19.10.1990
RING 6	17.10.1990

RING 5	15.10.1990
RING 4	12.10.1990
RING 3	07.10.1990
RING 2	04.10.1990
RING 1	02.10.1990

Ando a citit cu voce tare numele fișierelor, aproape în delir:

— Ring, ring, ring, ring...

Ring.

Ce naiba? Cuvântul pe care l-am descoperit rezolvând cifrul. Cifrul pe care l-am scos din cadavrul lui Ryuji.

— Ando, ți-e rău?

Nemoto părea îngrijorat. Îl privea atent: avea fața unui om ametit. Ando abia a reușit să-i facă semn că nu.

Era imposibil să fie o simplă coincidență. Asakawa întocmise un raport despre evenimentele stranii și îl împărțise în nouă părți, toate intitulate *Ring*. Același cuvânt apăruse din abdomenul lui Ryuji.

Ando intrase într-o stare de negare totală. *Cadavrul lui Ryuji era complet golit. Era ca un om de tinichea. Chiar vreau să cred că mi-a scris un mesaj și l-a scos din propriul lui corp pentru mine? Că voia să-mi spună ceva despre fișierele de pe discheta asta?*

Și-a amintit brusc cum arăta fața lui Ryuji imediat după autopsie: zâmbitoare. Și-a amintit cum se așteptase ca mortul să înceapă să râdă dintr-o clipă în alta, deși zăcea, complet golit, pe masă.

Undeva, în adâncul sufletului, Ando simțea că povestea neverosimilă a lui Yoshino începe să capete consistența realității. Poate că totul e adevărat. Poate că există într-adevăr o casetă video care te ucide la o săptămână după ce vezi înregistrarea.

9

Calculatorul bâzâia încontinuu și printa pagină după pagină. Ando smulgea foaia imediat cum ieșea din imprimantă și o citea pe loc.

Textul era la un rând, dar reușea să citească fiecare pagină înainte ca imprimanta s-o scoată pe următoarea. În loc să citească direct pe monitor, se hotărâse să printeze tot: era mai sigur să aibă și o copie pe hârtie. Acum îl scoteau din sărite așteptările repetate de două-trei minute, cât dura imprimarea unei pagini.

Până la urmă, împrumutase calculatorul lui Ueda și-l luase cu el. O verificare rapidă îi arătase că raportul avea în total cam o sută de pagini, mai multe decât ar fi putut printa în timp util la birou. N-avea de ales, trebuia să facă treaba asta acasă, în timpul nopții.

Ajunsese la sfârșitul celei de-a douăzeci și una pagini a manuscrisului, alternând lectura cu cina pe care o cumpărase în drum spre casă de la un magazin non-stop. Ceea ce aflase până acum corespundea aproape exact cu povestea pe care o auzise de la Yoshino săptămâna trecută. Era totuși diferită

de versiunea pe care i-o spusese ziaristul la cafenea, în sensul că menționa date și locații precise. În consecință, era mult mai convingătoare. Stilul gazetăresc – lipsit de înfloriturí – întărea impresia de plauzibil.

În timp ce investiga moartea simultană prin atac de cord a patru tineri din Tokio și din Prefectura Kanagawa, lui Asakawa i-a trecut prin cap că vinovatul era un fel de virus. Din punct de vedere științific, era singura concluzie posibilă. Și, cum autopsiile cadavrelor puseseră în evidență un virus care semăna mult cu cel al variolei, s-a dovedit că ipoteza lui Asakawa fusese corectă. Din moment ce toți patru au murit simultan, s-a gândit Asakawa, fără îndoială că au fost contaminați în același timp și în același loc. Ziaristul trecuse concluzia că elementul-cheie pentru rezolvarea acestui caz era locul contaminării, mai bine zis, traseul de transmitere a bolii.

Și Asakawa a reușit să descopere când și unde se aflaseră cei patru împreună: pe 29 august, cu exact o săptămână înainte să moară, tinerii erau în stațiunea Pacific Land din Hakone, într-o cabană închiriată. Cabana B-4.

Următoarea pagină, a douăzeci și doua, începea cu plecarea lui Asakawa către cabana în cauză. Ziaristul luase expresul până la Atami, apoi închiriase o mașină și pornise spre stațiunea montană pe autostrada Atami-Kannami. Întunericul și ploaia îi îngreunaseră mult călătoria, iar drumul de munte era îngrozitor. Rezervase cabana B-4 încă de la prânz, dar a ajuns acolo abia după opt seara. *Deci aici și-au petrecut cei patru noaptea...* Gândul acesta i-a provocat lui Asakawa o tresărire de spaimă. Muriseră la fix o săptămână după ce fuseseră aici,

în cabana asta. Știa că aceeași amenințare spectrală putea foarte bine să-l pândească și pe el, dar n-a reușit să-și înăbușe instinctul de reporter și a scotocit în fiecare colțișor.

După ce a găsit un carnet și a citit însemnările din el, Asakawa a aflat că tinerii văzuseră în noaptea aceea o casetă video, așa că s-a dus la recepție s-o caute. A găsit pe raftul de jos o casetă fără etichetă și fără cutie. Oare era chiar caseta misterioasă? Recepționerul i-a dat voie să ia caseta în cabană și, fără să aibă idee ce conține, a pus-o în videorecorderul din living și a vizionat înregistrarea de la primul până la ultimul cadru.

La început, totul a fost negru. Asakawa descria prima secvență chiar așa:

Mi s-a părut că văd o licărire chiar în mijlocul ecranului întunecat, un punct luminos, cât un vârf de ac. Oscilând la stânga și la dreapta, punctul s-a mărit treptat și s-a oprit în cele din urmă în partea stângă a ecranului. Apoi din el au crescut ramuri și a devenit un ghem de lumină zdrențuit, cu filamente care se zvârcoleau ca viermii...

Ando și-a ridicat privirea. Cele câteva rânduri îl ajutaseră să-și formeze o imagine suficient de limpede a scenelor care se succedau pe ecran. De altfel, în timp ce citea descrierea lui Asakawa, în minte i-a apărut o imagine precisă, pe care avea senzația că o mai văzuse undeva înainte. Un licurici care zboară pe un fond întunecat și devine treptat tot mai mare... apoi punctul luminos explodează, ca și cum o pensulă împroașcă vopsea pe ecran. Era o scenă scurtă, dar știa că o mai văzuse, și încă de curând.

N-a durat mult până când și-a amintit exact: încerca să dea de urma lui Mai și ajunsese astfel

în garsoniera ei. Caseta era în videorecorder și el apăsase pe *Play*. Era caseta pe eticheta căreia citise *Frank Sinatra, Liza Minelli* și încă ceva – un scris de mână, masculin. Primele câteva secunde ale înregistrării se potriveau perfect cu descrierea lui Asakawa.

Dar pe caseta din garsoniera lui Mai scena durase doar câteva secunde, apoi ecranul devenise brusc strălucitor. Iar Mai, fără îndoială încercând să șteargă ce era pe casetă, înregistrase o emisiune de varietăți, o telenovelă cu samurai și altele, până când banda se terminase. Ando și-a dat seama imediat ce însemna asta. Într-un fel sau altul, probabil prin intermediul lui Ryuji, Mai făcuse rost de caseta misterioasă și văzuse înregistrarea acasă, în garsonieră. După aceea șterse tot de pe bandă, indiferent ce fusese acolo. Probabil că avea motive întemeiate s-o facă. Dar nu reușise să șteargă exact începutul benzii, așadar primele secunde ale înregistrării originale rămăseseră pe bandă. Oare asta însemna că în mâinile lui Mai ajunsese chiar înregistrarea pe care o găsise Asakawa în cabana B-4?

Ando a încercat să-și ordoneze gândurile. *Nu, nu poate fi ea. Caseta pe care a găsit-o Asakawa și caseta de la Mai sunt evident diferite.* Potrivit raportului scris de Asakawa, caseta din cabană nu avea etichetă, dar cea din garsoniera lui Mai avea una, scrisă cu marker negru. Cu alte cuvinte, era o copie.

Cea din cabană era originalul, cea de la Mai – o copie. Prin urmare, caseta a fost copiată, ștearsă, deghizată, transportată – un șir uimitor de transformări. În mintea lui Ando, a început să capete un statut hibrid, ceva între ființă și obiect, și a început să semene cu un virus.

În concluzie, dispariția lui Mai era sau nu consecința faptului că fata văzuse înregistrarea? Această posibilitate începuse să-l îngrijoreze serios

pe Ando. Fata nu se mai întorsese acasă. Nu mai trecuse nici pe la facultate și nici măcar nu-i telefonase mamei sale. Pe de altă parte, Ando nu auzise nimic la știri despre vreo tânără care să fi murit în mod inexplicabil.

Și-a lăsat gândurile să rătăcească o vreme și a trecut în revistă toate cauzele posibile ale dispariției lui Mai. Poate că murise singură, într-un loc unde nimeni nu putea s-o găsească. Ideea l-a îndurerat – fata avea doar douăzeci și doi de ani. Ba nu, era de-a dreptul insuportabilă, pentru că, își dădea seama, începuse să se îndrăgostească de ea.

Din imprimantă a ieșit în sfârșit altă pagină. Zgomotul l-a readus pe Ando la realitate. În orice caz, nu era momentul potrivit să pună paie pe foc. În clipa asta, cel mai bun lucru pe care-l putea face era să afle ce fusese înregistrat pe caseta originală.

10

Următoarele câteva pagini conțineau descrierea detaliată a înregistrării. În timp ce citea, Ando vedea în minte un ecran de televizor pe care scenele se succedau rapid.

Ceva roșu și vâscos a împroșcat ecranul. Apoi a apărut imaginea unui munte, și a știut din prima clipă că era un vulcan. Din gura lui se revărsa lavă, pământul se cutremura. Erupția lumina noaptea. Scena s-a întrerupt brusc și a fost înlocuită de un fond alb pe care apărea, scrisă cu negru, ideograma pentru „munte", cu un contur slab, tremurător. Apoi două zaruri care se rostogoleau pe fundul unui vas.

În cele din urmă, a văzut un personaj uman. O bătrână cu fața plină de riduri, care stătea pe o rogojină tatami. Se uita chiar în obiectivul camerei de luat vederi și murmura ceva. Vorbea într-un dialect aproape ininteligibil, dar a reușit să înțeleagă, mai mult după cum sunau cuvintele, că bătrâna ghicea viitorul cuiva, rostind un fel de avertisment.

Apoi un nou-născut, scâncind. Între scene nu exista nici o legătură logică. Se succedau brusc, la

întâmplare, ca niște cărți de joc împărțite dintr-un pachet bine amestecat.

Copilul a dispărut și în locul lui s-au ivit sute de chipuri, care au umplut treptat ecranul, înmulțindu-se parcă prin diviziune celulară. În fundal se auzeau nenumărate voci scandând acuzații: *Minciună! Înșelătorie!* Apoi un televizor vechi, pe ecranul căruia plutea cuvântul *sada*.

Un bărbat cu ochii roșii, injectați. Respira întretăiat și fața îi lucea de sudoare. În spatele lui se vedeau copaci. Gura îi era schimonosită într-un strigăt și din colțurile ei se scurgeau firișoare de salivă. Avea o rană adâncă în umăr, ca o gură deschisă, din care curgea sânge. Apoi s-a auzit din nou, de peste tot și de nicăieri, plânsetul unui copil. În centrul ecranului s-a ivit o lună plină din care cădeau, cu bufnete înfundate, bucăți de mărimea unui pumn.

În cele din urmă, pe ecran au apărut cuvinte.

Cine a văzut aceste imagini este condamnat să moară după o săptămână, la exact aceeași oră. Dacă nu vrei să mori, trebuie să respecți întocmai următoarele instrucțiuni...

Apoi scena s-a schimbat complet. În loc să vadă instrucțiunile care l-ar fi salvat de la moarte, a văzut o reclamă comercială banală pentru un insecticid. Reclama s-a terminat și ecranul și-a recăpătat aspectul bizar de la început, mai bine zis, amintirea lui.

La sfârșitul acestei serii de viziuni stranii, Asakawa a reușit să înțeleagă doar două lucruri. Primul: oricine vedea înregistrarea era sortit să moară după exact o săptămână. Al doilea: exista o cale de salvare, dar instrucțiunile fuseseră șterse în mod deliberat. Cei patru puști care văzuseră prima dată caseta șterseseră probabil porțiunea respectivă, în glumă sau pur și simplu din răutate. Asakawa nu mai

fusese în stare decât să arunce caseta în geantă și să fugă din cabana B-4.

Ando a inspirat adânc și a pus hârtiile pe birou. *Ce naiba.*

În relatarea lui, ziaristul creionase o descriere dureros de precisă a celor douăzeci de minute stranii de înregistrare. Folosind doar cuvinte, făcuse toate eforturile posibile să reînvie imaginile și sunetele pe care le văzuse și le auzise în mod direct, și reușise în mare măsură. Scenele încă mai dăinuiau în mintea lui Ando, la fel de precise ca și cum le-ar fi văzut și auzit el însuși în noaptea aceea. A oftat și, brusc, s-a simțit epuizat. Poate că nu era oboseală. Poate că acum spaima lui Asakawa devenise a lui și încerca astfel s-o alunge.

Dar până și acest scurt răgaz i-a alimentat dorința de a afla mai mult. Sorbind din cana cu ceai, a luat din imprimantă următoarea pagină și a început s-o citească imediat, chiar mai repede decât până atunci.

Primul lucru pe care l-a făcut Asakawa după ce s-a întors la Tokio a fost să-i telefoneze lui Ryuji Takayama și să-i spună ce se întâmplase. Asakawa nu avea nici timp, nici curaj să descifreze de unul singur misterul. Îi trebuia un partener de încredere și, în mod firesc, se gândise la Ryuji, pe care îl cunoștea încă din liceu. Vorbise și cu Yoshino, dar acesta refuzase să vadă înregistrarea. Nu mai conta dacă crezuse sau nu povestea. Voia să evite orice risc, în cazul în care ar fi existat cea mai mică posibilitate ca vizionarea casetei să conducă la un deznodământ tragic.

Nu și Ryuji. După ce aflase că există o înregistrare video care-i ucide după o săptămână pe toți

cei care o vizionează, primele lui cuvinte fuseseră: *Mai întâi să aruncăm o privire la casetă.*

Așadar Ryuji a văzut înregistrarea în apartamentul lui Asakawa și a fost literalmente fascinat. După ce ultima imagine s-a stins pe ecran, i-a cerut lui Asakawa să-i facă o copie.

Când a citit cuvântul „copie", Ando s-a ridicat brusc în picioare și a devenit mai atent. Acum începea să bănuiască traseul casetei. Înregistrarea originală din cabana B-4 rămăsese o vreme la Asakawa. În momentul accidentului, caseta se afla în videorecorderul din mașina ziaristului. Apoi ajunsese la Junichiro, fratele lui Asakawa, și fusese aruncată la gunoi. Dar mai exista una, cea din garsoniera lui Mai Takano, pe care nu mai era decât începutul înregistrării originale. Era probabil copia pe care Asakawa o făcuse pentru Ryuji în prima noapte după ce se întorsese la Tokio. Titlul de pe eticheta ei, în caractere negre și groase, fusese scris de mâna unui bărbat. După toate probabilitățile, era scrisul lui Asakawa. Când Ryuji îi ceruse să-i facă o copie, ziaristul, în loc să folosească o casetă nouă, întrebuințase una mai veche, pe care era înregistrată muzică. Această copie ajunsese apoi de la Ryuji la Mai. Până aici, lucrurile erau clare. Dar când o primise Mai? Fata nu-i spusese lui Ando că ar avea caseta. Putea să presupună că Mai găsise caseta din întâmplare, la câteva zile după moartea lui Ryuji, și văzuse înregistrarea fără să știe cât de periculoasă era.

În orice caz, caseta fusese copiată în apartamentul lui Asakawa. Ando a simțit că trebuia să țină minte acest detaliu.

Prin urmare, Ryuji a luat copia și mai întâi a încercat să reconstituie instrucțiunile șterse (pe care

el și Asakawa le-au numit „descântecul"). Amândoi s-au întrebat cum ajunsese de fapt caseta în cabana B-4. La început s-au gândit că scenele fuseseră filmate cu o cameră video și caseta rămăsese în cabană, dar s-a dovedit că greșeau. Cu trei zile înainte de sosirea celor patru tineri, în cabana B-4 era cazată o familie de trei persoane. Cineva băgase caseta în aparat și apăsase pe *Record*. Când plecaseră acasă, uitaseră caseta acolo. Prin urmare, scenele nu fuseseră filmate în altă parte, ci erau rezultatul suprapunerii unei transmisii de origine necunoscută peste înregistrarea de la televizor. Apoi intraseră în scenă cei patru tineri. Ca să-și omoare timpul, se hotărâseră să vadă un film. Încercaseră să pornească videorecorderul, dar din el ieșise o casetă. Se uitaseră din pură curiozitate. Pesemne că luaseră în glumă amenințarea din final. *Zău? Chiar o să murim după o săptămână dacă nu facem ce spune?* Se hotărâseră, așadar, să le joace o festă următorilor oaspeți ai cabanei și șterseseră instrucțiunile. Bineînțeles, puștii n-au crezut nici o clipă că amenințarea poate fi reală. Dacă ar fi crezut asta, nu le-ar mai fi ars de glume. În orice caz, recepționerul a găsit caseta a doua zi și a aruncat-o pe raftul din biroul lui, unde a rămas neobservată până când Asakawa a ajuns acolo.

Întrebarea-cheie era cum se imprimaseră imaginile pe bandă în timp ce aparatul înregistra altceva. Lui Asakawa i-a venit ideea că un maniac oarecare ar fi putut să facă o transmisiune-pirat, așadar a încercat să localizeze sursa de emisie. Între timp, soția lui a găsit caseta – care rămăsese în videorecorderul de acasă – și a văzut înregistrarea împreună cu fiica ei. Acum, Asakawa trebuia să salveze alte două vieți: ale soției și fetiței lui.

Apoi Ryuji a făcut o descoperire surprinzătoare. După ce a revăzut acasă înregistrarea de nenumărate ori, a avut un moment de inspirație. A întocmit un tabel și a observat că înregistrarea putea fi împărțită în douăsprezece scene care se încadrau în două categorii: scene abstracte, constituite doar din ceea ce el a numit „imagini mentale", și scene reale, văzute prin ochii unui om. De exemplu, erupția vulcanică și fața bărbatului erau în mod evident scene văzute direct, în timp ce luminița ca un licurici de la începutul înregistrării părea să fie o imagine mentală – ceva asemănător cu o scenă dintr-un vis. Așadar, Ryuji numise cele două grupuri, prin comparație, „reale" și „abstracte". După alte cercetări, a observat că în scenele „reale" existau momente când ecranul era parcă acoperit de un văl negru, dar numai pentru o fracțiune de secundă. În scenele „reale", aceste momente surveneau cam de cincisprezece ori pe minut, în timp ce în cele „abstracte" nu apăreau deloc. Ce însemna asta? Ryuji a conchis că „vălul negru" era de fapt un ochi care clipea. Clipitul apărea în scenele care fuseseră văzute în mod direct, nu și în cele mentale. Mai mult decât atât, frecvența întunecării ecranului se potrivea cu frecvența bătăii din pleoape a unei femei. Era, deci, o presupunere susținută de argumente rezonabile. Asta l-a condus, în mod firesc, la concluzia că imaginile de pe bandă nu fuseseră înregistrate cu o cameră de luat vederi, ci mai degrabă de ochii și imaginația unei persoane care apoi le proiectase pe casetă printr-un act de voință.

Lui Ando i-a venit greu să accepte această parte a explicației. Ideea că un om ar putea să înregistreze imagini pe bandă magnetică folosindu-și doar puterea gândului i se părea aproape absurdă. Era

dispus, la limită, să accepte posibilitatea imprimării unei imagini statice pe film fotografic, dar imagini în mișcare? În primul rând, era o diferență majoră de nivel. Ca să poată înainta, trebuia să sară deocamdată peste acest punct, chiar dacă admira în sinea lui perspicacitatea lui Ryuji.

Acceptând ipoteza că o persoană înregistrase imaginile pe căi paranormale, următoarea întrebare era „Cine?". Asakawa și Ryuji s-au concentrat asupra ei și s-au dus la Muzeul Tetsuzo Miura din Kamakura. Miura, cercetător asiduu al parapsihologiei, și-a dedicat viața descoperirii persoanelor din Japonia înzestrate cu însușiri paranormale. Dosarele care conțineau rezultatele cercetărilor sale erau păstrate chiar în muzeu, peste o mie la număr. Cei doi au cerut permisiunea să le examineze, gândindu-se că un om care avea capacitatea de a proiecta imagini în mișcare nu putea să nu atragă atenția profesorului Miura. Și, după câteva ore de cercetări, au găsit, într-adevăr, un candidat plauzibil.

Potrivit fișei din dosar, la vârsta de zece ani reușise deja să proiecteze pe film caracterele *yama* (munte) și *sada*, elementele constituente ale numelui ei. Exact aceleași caractere care apăreau și pe casetă. Convinși că Sadako Yamamura era persoana pe care o căutau, Ryuji și Asakawa s-au urcat în dimineața următoare pe un vapor cu destinația Izu Oshima. Sperau să afle mai multe despre viața și personalitatea ei, informații care ar fi lămurit poate o parte din secretele casetei video. Sadako îi amenința cu moartea pe cei care vedeau înregistrarea pentru a-i obliga să facă ceva. Caseta însăși era expresia dorinței sale ca privitorul să acționeze într-un anumit fel. Din acest punct de vedere, devenise crucial să afle ce anume voia femeia. În

clipa aceea, Ryuji bănuia deja că Sadako nu mai era în viață. Se gândea că, în pragul morții, femeia își aruncase în lume ultima dorință, sub forma unei proiecții psihice. Ura ei profundă ajunsese în cele din urmă pe banda casetei video.

Cu ajutorul corespondentului *Daily News* din Oshima și al lui Yoshino din Tokio, Asakawa și Ryuji au reușit să reconstituie biografia lui Sadako Yamamura.

Sadako se născuse în 1947. Mama, Shizuko Yamamura, avea și ea capacități paranormale și stârnise o oarecare vâlvă în presa națională, dar pentru puțin timp. Tatăl ei, Heihachiro Ikuma, era asistent la Catedra de psihiatrie a Universității Taido și se apucase să facă cercetări în domeniul parapsihologiei folosind-o drept subiect principal pe Shizuko. La început, cei trei – Ikuma, Shizuko și Sadako – au trezit curiozitatea publicului, ba chiar au fost o vreme răsfățații presei. Dar în ziua când o societate academică prestigioasă a declarat că puterile lui Shizuko nu erau reale, oamenii s-au întors împotriva lor și presa i-a atacat furibund. Heihachiro a fost obligat să părăsească universitatea și în cele din urmă s-a îmbolnăvit de tuberculoză, iar Shizuko a suferit o depresie nervoasă și s-a sinucis aruncându-se în craterul muntelui Mihara, vulcanul de pe insula Izu Oshima.

Sadako a fost luată de niște rude de pe insulă, în casa cărora a trăit până a terminat liceul. În clasa a patra, și-a câștigat un oarecare renume în școală prezicând corect erupția vulcanului Mihara, dar, cu excepția acestui episod izolat, nu și-a mai arătat vreodată însușirile pe care le moștenise de la mamă-sa. După bacalaureat s-a mutat la Tokio, unde s-a angajat într-o companie teatrală, sperând să-și

câștige pâinea ca actriță. Yoshino a reușit să-i ia urma din acest punct.

Asakawa îi telefonase de pe insulă și îl rugase să găsească sala de repetiții a teatrului din Tokio, undeva în Yotsuya. Yoshino a găsit-o și, odată ajuns acolo, a aflat mai multe despre adevărata natură a lui Sadako de la un anume Arima, unul dintre șefii companiei. Deși trecuseră douăzeci și cinci de ani de când Sadako călcase ultima dată în teatru, Arima o ținea minte foarte bine. Fata părea să aibă puteri supranaturale, reușind să proiecteze după bunul ei plac imagini pe ecranul unui televizor care nici măcar nu era pus în priză. Dacă povestea lui Arima era adevărată, atunci însușirile paranormale ale lui Sadako le depășeau cu mult pe cele ale mamei sale. Yoshino a reușit să facă rost și de o fotografie a lui Sadako. Teatrul păstrase dosarul cu CV-ul ei, împreună cu două fotografii alb-negru pe care fata le adusese pentru angajare. Într-una dintre ele apărea de la mijloc în sus, în cealaltă stând în picioare. Amândouă dovedeau că Sadako avea trăsături de o asemenea perfecțiune, încât nici măcar cuvântul „frumoasă" nu era de-ajuns.

În schimb, Yoshino n-a reușit să afle unde se dusese Sadako după ce părăsise teatrul, prin urmare a trimis prin fax fotografiile și celelalte informații la biroul *Daily News* de pe insula Izu Oshima.

Când a citit faxul și și-a dat seama că urma fetei se pierduse complet, Asakawa fost de-a dreptul distrus. Dacă nu reușeau s-o găsească, cum mai puteau spera să afle „descântecul"?

Tot Ryuji a avut o sclipire de inspirație. Și-a dat seama că nu era obligatoriu să urmărească fiecare mișcare a fetei. În loc să piardă timpul așa, era preferabil să-și concentreze atenția asupra scenei evenimentelor – cabana B-4 din stațiunea montană

– și să încerce să înțeleagă de ce imaginile fuseseră înregistrate tocmai acolo. Fără îndoială că Sadako avea o anumită legătură cu locul acela.

Ryuji și Asakawa au aflat că toate clădirile din complexul Pacific Land de la Hakone erau relativ noi și că nu era exclus ca acolo să fi existat în trecut alte construcții. Asakawa i-a telefonat lui Yoshino la Tokio și l-a rugat să urmărească o nouă pistă, adică să afle ce clădiri se găseau cu ani în urmă pe terenul ocupat în prezent de stațiunea turistică.

Yoshino i-a răspuns prin fax în dimineața următoare. S-a dovedit că în locația respectivă funcționase cândva un sanatoriu pentru tuberculoși. Yoshino reușise chiar să facă rost de planul instituției. A atașat la el și fișa cu numele, adresa și CV-ul unui anume Jotaro Nagao, în vârstă de 57 de ani, un doctor pediatru care avea un cabinet la Atami. Doctorul lucrase cinci ani la sanatoriul din Hakone, din 1962 până în 1967, ceea ce însemna că Nagao era singurul care le putea oferi informații amănunțite despre sanatoriu.

Prin urmare, înarmați numai cu datele pe care le primiseră de la Yoshino, Asakawa și Ryuji au luat un feribot rapid până la Atami. Era a șaptea zi de când Asakawa văzuse înregistrarea. Dacă nu reușeau să afle „descântecul" până la zece seara, Asakawa putea să-și ia adio de la viață. În noaptea următoare, tot la zece, îi venea rândul și lui Ryuji. Urmau soția și fetița lui Asakawa, a treia zi la unsprezece dimineața.

Cei doi s-au urcat iar în mașina închiriată și s-au grăbit să ajungă la cabinetul doctorului Nagao. Din fericire, speranțele lor de a obține noi informații s-au împlinit, ba chiar mult peste așteptări. Când au ajuns în sfârșit față în față cu doctorul, l-au recunoscut amândoi. Spre sfârșitul înregistrării

apărea în prim-plan un bărbat cu fața lucind de sudoare, respirând întretăiat și cu o rană la umăr. Deși între timp îmbătrânise și aproape chelise, nu încăpea nici o îndoială că bărbatul acela era Nagao. Sadako îi văzuse chipul de foarte aproape. Mai mult decât atât, în ochii fetei, Nagao era un personaj detestabil.

Cu impetuozitatea lui caracteristică, Ryuji l-a înghesuit pe Nagao până când a mărturisit tot. Doctorul le-a povestit într-un final ce se întâmplase într-o după-amiază fierbinte de vară, cu douăzeci și cinci de ani în urmă...

Nagao luase variolă de la un pacient în timpul unei vizite la pavilionul de carantină al sanatoriului, și în după-amiaza aceea au început să se facă simțite primele simptome ale bolii. Cu toate că avea dureri de cap și febră, doctorul nu și-a dat seama că e vorba de variolă și a continuat să trateze bolnavii. Credea că e vorba de o simplă răceală. Apoi s-a întâlnit în grădină cu Sadako Yamamura. Fata venea adesea să-l viziteze pe tatăl ei, internat acolo. Cum abia părăsise compania de teatru, nu avea unde să se ducă și urca la sanatoriu ori de câte ori se ivea ocazia.

O singură privire, și Nagao a fost vrăjit de frumusețea lui Sadako. S-a apropiat de ea și au schimbat câteva vorbe, apoi, ca și cum l-ar fi împins de la spate ceva mai presus de voința lui, a condus-o până la o casă părăsită, în pădure. Acolo, lângă un puț vechi, a violat-o. Disperată, încercând să-i reziste, Sadako l-a mușcat de umăr. Din cauza rănii care sângera și a amețelii provocate de febră, Nagao nu a observat imediat că Sadako era unică în felul ei. Avea sindromul feminizării testiculare, o afecțiune extrem de rară numită așa pentru că persoana respectivă are organe genitale de ambele

sexe. Femeile care suferă de acest sindrom au sâni și vagin, dar n-au uter și trompe uterine. Aspectul lor exterior este feminin sută la sută, însă din punct de vedere genetic sunt bărbați – adică au cromozomi XY și nu pot avea copii.

Nagao a sugrumat-o pe Sadako și a aruncat-o în puț, apoi a acoperit-o cu bolovani.

După ce a ascultat mărturisirea doctorului, Asakawa i-a arătat planul stațiunii și i-a cerut să-i arate unde se afla puțul. Nagao a reușit să le indice o zonă mai largă, și anume cea în care se găseau acum cabanele. Asakawa și Ryuji au plecat imediat la Hakone.

Odată ajunși acolo, au început să caute puțul printre cabane. L-au găsit în sfârșit, sub B-4. Cabana era construită pe o pantă lină și, când s-au uitat în spațiul gol de sub ea, au văzut ghizdul din piatră al unui puț vechi, acoperit cu un capac din beton. Dacă energia psihică a lui Sadako fusese canalizată de cilindrul puțului, ajunsese exact la televizorul și videorecorderul care se aflau deasupra, în cabană. Caseta video se afla în poziția perfectă pentru a recepționa proiecțiile mentale.

Asakawa și Ryuji au schimbat câteva cuvinte, s-au strecurat sub cabană și au dat la o parte capacul, apoi au început să caute rămășițele lui Sadako. În clipa aceea, amândoi erau convinși că „descântecul" șters de pe bandă nu putea fi decât acesta: fata dorea ca persoana care ar fi văzut înregistrarea s-o salveze din spațiul acela întunecos și strâmt. Cei doi au coborât pe rând în puț pentru a scoate apa care se adunase la fund. Când, în sfârșit, au găsit în noroi un craniu care nu putea fi decât al fetei, trecuse deja de zece. Ora fatidică a lui Asakawa venise și trecuse, iar el trăia încă. Amândoi erau fericiți că descifraseră secretul casetei.

A doua zi, Asakawa a dus rămășițele pământești ale lui Sadako la rudele fetei de pe insula Izu Oshima, iar Ryuji s-a întors la Tokio pentru a termina o lucrare științifică. Cazul era închis. Osemintele lui Sadako Yamamura, femeia cu puteri psihice înspăimântătoare, fuseseră smulse din adâncul pământului. Sadako își găsise liniștea. Nici Asakawa, nici Ryuji nu se îndoiau de asta.

11

Ajuns aici, Ando s-a ridicat în picioare și, fără să lase hârtiile din mână, a deschis fereastra. Făcuse greșeala să-și imagineze cum ar fi să coboare pe frânghie într-un puț și asta îi provocase o senzație de sufocare. Un spațiu de două ori opresiv: sub cabană era întuneric chiar și ziua, iar puțul avea diametrul mai mic de un metru. Ando și-a dat seama că avea un acces de claustrofobie și că trebuia să respire aer proaspăt. Copacii din grădina templului Meiji se unduiau în bătaia vântului chiar sub fereastră. Și paginile din mâna lui tremurau, atinse de aceeași adiere. Ultima pagină a manuscrisului tocmai ieșea din imprimantă. Încă una, deci, și povestea lui Asakawa se va sfârși. A auzit sunetul mașinăriei care-și sfârșise treaba. S-a uitat în spate și a văzut o hârtie aproape în întregime albă care parcă îi întorcea privirea.

A luat-o și a citit doar atât:

Duminică, 21 octombrie
Scopul unui virus este reproducerea.
Descântecul: fă o copie a casetei.

Asta era tot. Dar cuvintele aveau, fără îndoială, o importanță crucială.

Duminică, 21 octombrie era chiar ziua accidentului lui Asakawa. În dimineața zilei precedente, Ando făcuse autopsia lui Ryuji și se întâlnise cu Mai la morgă. Deși manuscrisul se termina brusc, Ando putea acum să reconstituie, în mare, paginile care lipseau.

Pe 19 octombrie, rămășițele lui Sadako Yamamura fuseseră înmânate rudelor fetei din localitatea natală. Dar povestea nu se sfârșise aici. În timp ce Asakawa își redacta într-un hotel din Oshima raportul lui minuțios, Ryuji era pe moarte în apartamentul lui din Nakano Est. Când se întorsese la Tokio și aflase de moartea prietenului său, Asakawa pornise în goană către Ryuji. Acolo se întâlnise cu Mai Takano și o bombardase cu tot felul de întrebări care i se păruseră fetei ciudate într-o asemenea ocazie.

Nu ți-a spus nimic în ultimele lui clipe? N-a pomenit nimic despre... despre o casetă video?

Era lesne de înțeles că Asakawa intrase în panică. Fusese convins că descifraseră misterul casetei și că scăpaseră de la moarte, dar acum descoperea că se înșelaseră. Blestemul era încă funcțional. Iar el nu mai avea nici un indiciu. De ce Ryuji murise, și el nu? Mai rău, soția și fiica lui erau sortite să moară și ele, chiar a doua zi, la unsprezece dimineața. Prin urmare, Asakawa trebuia să o ia de la capăt, să descifreze din nou enigma descântecului, de data asta singur și în doar câteva ore. În mod logic, ziaristul a ajuns la concluzia că, indiferent ce i se cerea să facă, făcuse acel ceva în cursul săptămânii, fără să-și dea seama. Și, la fel de logic, Ryuji nu făcuse același lucru. Ce putea fi? Ando

își închipuia că Asakawa petrecuse toată noaptea scormonindu-și mintea. În cele din urmă, în dimineața zilei următoare, ziaristul avusese o scânteie de inspirație și descoperise o soluție care părea sigură. Atunci scrisese în grabă cele câteva cuvinte de încheiere:

Duminică, 21 octombrie
Scopul unui virus este reproducerea.
Descântecul: fă o copie a casetei.

Virusul menționat de Asakawa nu putea fi decât cel al variolei. Chiar înainte de moarte, Sadako Yamamura fusese violată de ultimul bolnav de variolă din Japonia, Jotaro Nagao. Presupunerea că și ea fusese contaminată era firească. Ajuns în pragul dispariției, virusul variolei se folosise de puterea psihică ieșită din comun a femeii pentru a-și atinge scopul, adică perpetuarea. Dar, odată transferat pe banda magnetică, virusul nu se mai putea reproduce de la sine. Acum trebuia să acționeze prin intermediul oamenilor, să-i oblige să copieze caseta. Dacă cineva ar fi rescris porțiunea lipsă din înregistrare, ea ar fi sunat cam așa:

Cine a văzut aceste imagini este condamnat să moară după o săptămână, exact la aceeași oră. Dacă nu vrei să mori, trebuie să respecți întocmai următoarele instrucțiuni: copiază caseta și arată altei persoane înregistrarea.

Privite din acest unghi, evenimentele căpătau un sens. A doua zi după ce văzuse înregistrarea, Asakawa i-o arătase lui Ryuji și copiase caseta pentru el. Fără să vrea, ajutase virusul să se înmulțească. Dar Ryuji nu făcuse nici o copie.

Convins că a găsit răspunsul, Asakawa a pus videorecorderul în mașină și a plecat către o

destinație necunoscută. Fără îndoială că avea de gând să facă două copii ale casetei – una pentru soția lui, cealaltă pentru fetiță – și să arate înregistrarea altor două persoane. Iar persoanele în cauză ar fi fost obligate să găsească la rândul lor altă pradă, alți oameni care să primească câte o copie și să vizioneze înregistrarea. Dar asta era o problemă secundară. Cel mai important lucru, din punctul de vedere al lui Asakawa, era să-și salveze soția și copilul.

Și totuși, chiar în clipa când răsufla ușurat pentru că reușise în fine să găsească o cale de a-și salva familia, Asakawa se întorsese și constatase că soția și fiica lui erau deja reci. Atunci pierduse controlul volanului.

Ando și-a dat seama de ce ziaristul se afla și acum în comă. Nu numai că fusese șocat de pierderea familiei sale, dar îl torturase cumplit și întrebarea: „Care este, de fapt, descântecul?" De fiecare dată când credea că l-a descoperit, răspunsul îi scăpa printre degete, transformându-se în altceva. Și de fiecare dată murea cineva. Furie, părere de rău și repetarea la nesfârșit a întrebării: „De ce? De ce mai sunt în viață?"

Ando a așezat toate paginile manuscrisului pe masă, apoi s-a întrebat, la rândul lui:

Chiar crezi povestea asta fantastică?

A clătinat din cap.

Nu știu.

Și chiar nu știa ce ar mai fi putut spune. Văzuse cu ochii lui sarcomul bizar din artera coronară a lui Ryuji. Șapte oameni muriseră din aceeași cauză. Găsiseră în sângele lor un virus aproape identic cu cel al variolei. Și unde dispăruse Mai? Cum putea fi explicată atmosfera stranie din casa ei, în care,

după toate aparențele, nu mai călcase totuși de o săptămână? Cum se putea explica senzația lui viscerală și înspăimântătoare că între pereții aceia trăia totuși *ceva*? Sau urmele de pe caseta care se mai afla în aparat? Înregistrarea continua să se înmulțească? Cu cât reflecta mai mult, cu atât numărul întrebărilor creștea.

A închis calculatorul și s-a întins să ia sticla de whisky de pe comodă. Știa că nu va fi în stare să adoarmă fără ajutorul alcoolului.

12

Ando a trecut mai întâi pe la laboratorul de biochimie ca să-i înapoieze lui Ueda calculatorul, apoi a pornit spre Departamentul de Anatomo-Patologie. Ducea sub braț raportul pe care-l printase noaptea trecută. Voia să-l citească și Miyashita.

Colegul lui stătea aplecat peste masă și mâzgălea ceva cu un pix. Ando a aruncat teancul de hârtii lângă el și Miyashita, surprins, și-a ridicat capul.

— Ascultă, fă-mi o favoare și citește asta.

Miyashita a continuat să se uite uimit la Ando.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau să-mi spui ce crezi despre asta.

Miyashita a tras mai aproape hârtiile.

— E destul de mult.

— Da, este, dar o să găsești acolo câteva lucruri foarte interesante. Hai, n-o să-ți ia prea mult să le citești.

— Nu-mi spune că te-ai apucat să scrii un roman în timpul liber.

— Kazuyuki Asakawa a scris un raport despre cei șapte morți.

— Adică Asakawa *al nostru*?

— Da.

Acum ochii lui Miyashita sclipeau de interes și degetele lui răsfoiau deja primele pagini.

— Hm, a mormăit el.

— Bine, asta e. După ce termini, spune-mi ce părere ai.

Ando s-a întors să plece, dar Miyashita l-a oprit:

— Stai o clipă.

— Ce s-a întâmplat?

Miyashita și-a sprijinit capul în palmă și a început să bată cu pixul în tăblia mesei.

— Te pricepi bine la coduri, nu-i așa?

— N-aș spune că sunt prea bun la decriptare. În studenție m-am jucat puțin cu codurile împreună cu câțiva prieteni, dar asta-i tot.

— Hm, a făcut din nou Miyashita, bătând mai departe cu pixul în masă.

— De ce m-ai întrebat?

Miyashita și-a ridicat cotul de pe hârtia la care se uitase până atunci și a împins-o spre Ando.

— Uite de ce.

A bătut cu pixul în centrul paginii. Era printul pe care Ando îl văzuse cu o zi în urmă, cel cu rezultatele analizei secvențiale a virusului găsit în sângele lui Ryuji.

— Mi-ai arătat asta ieri.

— Știu, dar nu-mi iese din minte.

Ando a luat foaia de hârtie și a ridicat-o în dreptul ochilor. În câteva locuri, între șirurile altfel neordonate de baze, se intercala, inexplicabil, alt șir. De fiecare dată același:

ATGGAAGAAGAATATCGTTATATTCCTCCTCC
TCAACAACAA

Era, fără îndoială, straniu ca același șir de patruzeci și două de baze să apară de câteva ori la intervale egale.

— Zici că virusul lui Ryuji este singurul care are particularitatea asta?

— Da. E singurul care are în plus astea patruzeci și două de baze, a zis Miyashita, continuând să-l privească pe Ando drept în ochi. Nu ți se pare ciudat?

— Bineînțeles că da.

Bătaia pixului s-a oprit.

— Mi-a trecut prin minte că ar putea fi un fel de cod.

Ando a înghițit în sec. Nu-și amintea să-i fi spus lui Miyashita vreun cuvânt despre ce se întâmplase în timpul autopsiei lui Ryuji. Nu pomenise nimic despre colțul de ziar, și, evident, nici atât despre faptul că obținuse cuvântul „ring" după ce se jucase cu numerele. Iar acum Miyashita îi vorbea despre coduri.

— Presupunând că e un cod, cine ni l-a trimis?

— Ryuji.

Ando a închis ochii. Încercase cu disperare să evite această idee, iar acum colegul lui i-o arunca pur și simplu în față.

— Ryuji e mort. Chiar eu i-am făcut autopsia.

Miyashita nu părea deloc deranjat de cuvintele lui Ando.

— Da, cum zici tu. Dar vezi dacă poți să-l descifrezi, bine?

Era oare cu putință ca succesiunea de baze să reprezinte un cuvânt? Cine știe, poate cele patruzeci și două de baze alcătuiau o întreagă propoziție, la fel cum cifrele 178136 însemnau de fapt „ring". Poate că într-adevăr conțineau un mesaj important. Nu cumva însuși Ryuji, de dincolo de

mormânt, scrisese în mod repetat un mesaj în propriile lui rămășițe pământești?

Ando se simțea atras pe același drum fără ieșire pe care păsise cândva Asakawa și mâna în care ținea hârtia a început să tremure. Dar nu avea cum să refuze cererea imperioasă a lui Miyashita. Și lui îi venise aceeași idee când văzuse prima dată secvența de baze, dar o îngropase adânc într-un colțișor al minții. Era convins că, altfel, tot eșafodajul științific pe care se sprijinea viața lui s-ar deforma până când ar deveni de nerecunoscut. Evenimentele amenințau să treacă dincolo de limita până la care era capabil să le asimileze.

— Poți să păstrezi hârtia. Nu te grăbi, vezi ce poți face cu ea.

Miyashita era om de știință și ar fi trebuit să se comporte ca atare. Ando nu reușea să priceapă cum de era dispus să adopte atât de repede idei evident neștiințifice.

— Am încredere în tine. O să găsești cheia, a zis Miyashita și l-a lovit cu palma peste fund.

Partea a treia
DECRIPTAREA

1

Ando și Miyashita au urmat-o pe chelneriță până la masa de lângă fereastră. Restaurantul se afla la ultimul etaj al spitalului universității și oferea o priveliște fantastică a grădinii exterioare a Templului Meiji. Mai mult, personalul universitar avea dreptul la reduceri de preț. Amândoi își dezbrăcaseră halatele înainte să vină aici, dar chelneriței îi fusese de-ajuns o singură privire ca să-și dea seama că nu erau rudele vreunui pacient. Femeia le-a dat meniul special de prânz pentru angajați. Abia uitându-se în listă, Ando și Miyashita au comandat amândoi specialitatea zilei și câte o cafea.

Imediat după ce femeia a plecat, Miyashita a deschis discuția pe un ton grav:

— Am citit-o.

Ando știa că asta va spune încă din clipa când colegul lui îl invitase să ia prânzul împreună. Miyashita citise raportul „Ring" al lui Asakawa și acum era nerăbdător să-l comenteze.

— Și ce părere ai? a zis Ando, aplecându-se înainte.

— Nu pot să te mint: sunt stupefiat.

— Dar îl crezi?

— Ce naiba, nu se pune problema dacă e de crezut sau nu. Totul se leagă. Numele victimelor și ora morții fiecăreia sunt corecte. Doar am citit amândoi rapoartele poliției și rezultatele autopsiilor.

Avea dreptate, bineînțeles. Citiseră concluziile legiștilor și celelalte documente anexate la dosarele celor patru victime din stațiunea montană. Orele estimate ale deceselor se potriveau cu cele din raportul lui Asakawa. Nu existau nici un fel de neconcordanțe. Dar ceea ce-l uimea pe Ando era ușurința cu care un patolog atât de strălucit ca Miyashita putea să accepte fără nici o rezistență ideea că blestemele și supranaturalul jucau un rol important în povestea asta.

— Și accepți totul așa, pur și simplu?

— Mă rog, asta nu înseamnă că n-am rezerve. Pe de altă parte, dacă te gândești mai bine, știința modernă n-a reușit să răspundă la niște întrebări elementare. Cum a apărut viața pe Pământ? Care este mecanismul evoluției? E rezultatul unui șir de evenimente întâmplătoare sau are o direcție precisă, așa cum susține teleologia? Există tot felul de teorii, dar n-am fost în stare să demonstrăm nici una. Structura atomului nu reproduce în mic structura sistemului solar, e mult mai complicată și mai greu de înțeles, e plină de ceea ce putem numi forțe latente. Când încercăm să studiem universul subatomic, descoperim că mintea observatorului influențează procesul în modul cel mai subtil. Mintea, prietene! Aceeași minte care, încă din vremea lui Descartes, a susținut viziunea mecanicistă despre univers și a fost subordonată mecanicii corpului omenesc. Iar acum descoperim că mintea influențează rezultatele experimentelor. Eu renunț. Nimic nu mă mai surprinde. Sunt pregătit să accept orice s-ar întâmpla

pe lumea asta. Ba chiar îi invidiez pe fericiții care încă mai cred în atotputernicia științei moderne.

Și Asakawa avea îndoielile lui în privința așa-zisei omnipotențe a științei moderne, dar în mod clar nu erau atât de grave ca ale lui Miyashita. Cum ar putea cineva să se simtă în largul lui în comunitatea științifică dacă nu se putea dezbăra de scepticism?

— E o poziție extremă.

— Nu ți-am spus niciodată până acum, dar sunt un idealist.

— Zău, idealist?

— Așa cum spunea Buddha: forma nu este diferită de gol, iar golul nu este diferit de formă.

Ando nu prea înțelegea unde bate Miyashita. Era sigur însă că între idealismul filozofic și „realitatea e goală" există o mulțime de idei nerostite, dar nu era momentul potrivit să dezbată subtilitățile viziunii lui Miyashita asupra lumii.

— Bine, ți-a atras atenția ceva, vreau să zic în mod special, în raportul lui Asakawa?

Ando voia să afle dacă Miyashita avea aceleași dubii ca și el.

— Da, sunt mai multe puncte care mă deranjează.

Chelnerița le-a adus cafeaua și Miyashita și-a turnat doze generoase de frișcă și zahăr. Soarele bătea în plin pe fața lui rumenă.

— În primul rând, de ce a rămas în viață doar Asakawa după ce a văzut caseta?

Miyashita a gustat din cafea.

— Pentru că a descoperit descântecul, nu?

— Descântecul?

— Mă rog, instrucțiunile care au fost șterse de pe bandă.

— Partea în care privitorul află că e obligat să facă ceva.

— Da. Și dacă Asakawa a făcut ce trebuia fără să-și dea seama...

— *Ce* a făcut?

— Scrie chiar la sfârșitul raportului, nu-i așa? „Scopul unui virus este reproducerea. Descântecul: fă o copie a casetei."

Apoi Ando i-a spus lui Miyashita câteva lucruri pe care acesta nu le știa. În momentul accidentului, în mașina lui Asakawa era un videorecorder, iar Ando găsise acasă la Mai o copie a casetei din aparat. Înregistrarea inițială fusese ștearsă de pe această copie.

În mintea lui Miyashita s-a aprins un beculeț:

— Aha, deci asta a vrut să spună. Credea că descântecul înseamnă să copiezi caseta și să convingi pe cineva să vadă înregistrarea.

— Sunt convins că la asta s-a gândit.

— Bun, atunci unde se ducea cu videorecorderul în dimineața când a avut accidentul?

— E evident: undeva unde găsise doi oameni dispuși să vadă înregistrarea. Încerca disperat să-și salveze soția și fiica, nu-i așa?

— Dar nu i-ar fi fost deloc ușor să convingă pe oricine să se uite la o casetă atât de periculoasă.

— Cred că se ducea la părinții soției. Nu poate fi vorba de părinții lui, din moment ce taică-său e bine sănătos. Am vorbit cu el la telefon chiar ieri.

— Prin urmare, părinții ei au acceptat să fie expuși temporar unui risc major ca să le poată salva pe fiica și pe nepoata lor.

— Ar trebui să aflăm unde locuiesc și să luăm legătura cu poliția locală.

Dacă înregistrarea video fusese copiată și pusă în circulație împreună cu avertismentul acela incredibil din final, era foarte posibil ca în zona în care locuiau părinții soției lui Shizu Asakawa să se fi

înregistrat mai multe victime. Dacă era așa, presa încă nu aflase. Caseta nu circula deocamdată la lumina zilei, sub privirile agere ale ochiului public.

Pesemne că Miyashita ajunsese la aceeași concluzie, și anume că înregistrarea video se înmulțea și se răspândea ca un virus.

— Am impresia că o să ai multe cadavre de tăiat, a zis el pe un ton glumeț.

În clipa aceea, Ando a înțeles altceva. Judecând după datele cunoscute, era mai mult decât probabil că Mai vizionase caseta. Se împliniseră aproape două săptămâni de când lipsea. Poate că va fi obligat să-i facă chiar el autopsia. Și-a închipuit trupul ei frumos întins pe masa de disecție și imaginea l-a îngrozit.

— Dar Asakawa n-a murit, a zis el ca și cum ar fi rostit o rugăciune.

— Cea mai mare problemă cu care ne confruntăm e asta: dacă Asakawa a reușit să facă două copii ale casetei, de ce au murit soția și fetița lui?

— Sau, altfel spus, de ce mai trăiește?

— Nu știu. În toată chestia asta e amestecat virusul variolei, nu? Din punctul ăsta de vedere mi se pare perfect logic ca „descântecul" să fie acțiunea de copiere a casetei. Doar așa se răspândește virusul.

— E logic, dar numai până la moartea lui Ryuji. Moartea familiei lui Asakawa pune din nou totul sub semnul întrebării.

— Adică nu înseamnă, de fapt, să copiezi caseta?

— Nu știu.

Într-adevăr, nu știa cum să interpreteze situația. Fie descântecul era cu totul altul, fie se întâmplase ceva în timpul copierii casetei. Sau poate că înregistrarea îi ucidea oricum pe cei care o vizionau, indiferent dacă foloseau sau nu descântecul. Dar,

în cazul acesta, supraviețuirea lui Asakawa era și mai greu de explicat.

Chelnerița le-a adus prânzul și o vreme au tăcut amândoi, prea ocupați să mănânce.

În cele din urmă, Miyashita a lăsat furculița pe farfurie și a zis:

— Am ajuns într-o dilemă.

— Adică?

— Bun, dacă există o asemenea casetă video, aș vrea s-o văd. Dar s-ar putea să mă ucidă. Asta numesc eu dilemă. O săptămână trece repede.

— O săptămână?

— Prea repede ca să poți afla ceva. Zău că povestea asta m-a prins. Din punct de vedere științific, avem de-a face cu o înregistrare video, un semnal care atacă creierele oamenilor prin canalul senzorial auditiv și prin cel vizual și poate, într-un fel sau altul, să implanteze în trupul victimei un virus asemănător cu virusul variolei.

— Poate că nu caseta îl implantează. Poate că imaginile influențează cumva ADN-ul victimei și el se metamorfozează în virusul nostru misterios.

— S-ar putea să ai dreptate. Mă gândeam la SIDA. Încă nu știm precis care este originea virusului, dar se pare că, dintr-un motiv oarecare, virușii umani și cei ai maimuțelor, care există dintotdeauna, au evoluat și au dat naștere virusului SIDA așa cum îl cunoaștem acum. În orice caz, SIDA nu e un virus care există de secole. Analizele secvențiale arată limpede că s-a despărțit în două tulpini diferite cu doar o sută cincizeci de ani în urmă. Cine știe ce întâmplare...

— Și vrei să afli care ar fi evenimentul întâmplător în cazul nostru?

— Eu unul cred că are o legătură cu mintea, a zis Miyashita și s-a aplecat înainte până când aproape l-a atins pe Ando.

Bineînțeles, toată lumea știe că mintea, oricât de abstractă și de imaterială ar fi, poate să influențeze corpul în multe feluri. Și Ando știa foarte bine asta. Îi era de-ajuns să se gândească, de exemplu, că stresul prelungit poate duce la ulcer perforat. Acum el și Miyashita raționau în același mod. Mai întâi, înregistrarea video induce în mintea privitorului o stare care influențează într-un anumit mod ADN-ul și-l determină să se modifice până când apare virusul misterios asemănător cu variola. Apoi, acest virus provoacă un cancer galopant în artera coronară, iar rezultatul este o tumoare, care ajunge la dimensiunea maximă în numai o săptămână, blocând circulația sângelui și provocând oprirea inimii. Iar virusul însuși este de natură cancerigenă – funcția lui primară e aceea de a se infiltra în ADN și de a produce mutații la nivel celular în *tunica media* a arterei coronare. Deci nu este un virus prea contagios. La această concluzie îi conducea deocamdată analiza lor.

— Hai, fii sincer, tu n-ai vrea s-o vezi? l-a provocat Miyashita.

— Păi...

— Trebuie să pun mâna pe caseta asta.

— Ba nu, cred că e mai bine să lași monștrii să doarmă. Ai sfârși ca Ryuji.

— Apropo de Ryuji, ai reușit să descifrezi codul?

— Încă nu. Chiar dacă e într-adevăr un cod, patruzeci și doi e un număr prea mic, nu poți să lucrezi cu el. Poate conține cel mult câteva cuvinte.

Era o scuză. De fapt, Ando încercase de mai multe ori să spargă codul, dar dăduse greș de fiecare dată.

— Îmi închipui cum o să-ți petreci zilele libere.

Abia atunci și-a amintit Ando că a doua zi era sărbătoare națională, Ziua Muncii. Și cum a treia zi, duminică, oricum era liber, avea în față un weekend prelungit, de trei zile. De când își pierduse fiul și se despărțise de soție, nu-i mai păsa de sărbători. Perspectiva de a rămâne singur acasă în weekend era de fiecare dată sumbră, iar o mică vacanță de trei zile pentru care nu avea nici un plan era cu atât mai deprimantă.

— Da, bine, mai încerc.

Dar gândul că-și va petrece sfârșitul de săptămână chinuindu-se să citească mesajul cifrat expediat de un mort era cel puțin sumbru. Pe de altă parte, dacă ar reuși, poate că ar avea măcar o minimă satisfacție. Cel puțin va fi o schimbare.

S-a ridicat și i-a promis lui Miyashita că va descifra mesajul până la sfârșitul săptămânii.

— Luni o să-ți spun ce încearcă Ryuji să ne transmită.

Miyashita s-a întins peste masă și l-a bătut pe umărul stâng:

— Acum totul depinde de tine.

2

După prânz, Ando s-a întors la birou și a telefonat la Departamentul de Medicină Legală al Spitalului universitar Joji, în Utsunomiya, prefectura Tochigi. După o investigație rapidă obținuse informația că părinții soției lui Asakawa locuiau în Ashikaga, în aceeași prefectură. Toate decesele din cauze necunoscute din acea regiune cădeau sub jurisdicția doctorilor de la spitalul Joji.

I-a răspuns la telefon un asistent, iar Ando l-a întrebat dacă înregistraseră în ultima lună vreun deces prin stop cardiac provocat de blocarea arterei coronare. Bărbatul i-a răspuns cu o întrebare concisă:

— Scuze, dar de ce vă interesează?

Ando i-a explicat că se confruntau deja cu șapte decese din aceeași cauză în zona metropolitană Tokio și că existau indicii potrivit cărora numărul victimelor putea fi mai mare. A evitat să pomenească despre fenomenele paranormale.

Explicația lui nu a eliminat totuși suspiciunea asistentului.

— Să înțeleg că ați luat legătura cu toate spitalele din regiune?

— Nu, nu chiar.

— Atunci de ce ați telefonat la noi?

— Pentru că este o zonă de risc.

— Vreți să spuneți că vom avea victime la Utsonomiya?

— Nu, la Ashikaga.

— Ashikaga?

Menționarea numelui îl luase complet prin surprindere pe asistent. Omul a tăcut și Ando aproape că a simțit cum își înclește mâna pe receptor.

— E uluitor. Nu-mi dau seama cum ați aflat asta. Realitatea este că pe 28 octombrie au fost descoperite acolo cadavrele unor persoane în vârstă, soț și soție. Le-am examinat a doua zi.

— Puteți să-mi spuneți numele lor?

— Numele de familie e Oda, dacă nu mă înșel, iar prenumele soției Setsuko. Am uitat numele bărbatului.

Ando aflase deja cum se numeau părinții lui Shizu: Toru și Setsuko Oda. Nu puteau fi decât ei. Acum aveau o dovadă. În dimineața zilei de 21 octombrie, Asakawa aruncase videorecorderul în mașina închiriată și pornise către casa socrilor lui din Ashikaga, unde avea de gând să facă două copii ale casetei și să le arate înregistrarea. Îi asigurase, fără îndoială, că viețile lor nu erau în pericol dacă făceau la rândul lor alte două copii și găseau alte două persoane care să vadă caseta. Probabil că se lăsaseră convinși fără prea mare efort, indiferent dacă crezuseră sau nu sută la sută povestea fantastică a lui Asakawa. Orice risc, chiar și unul infim, ca viețile fiicei și nepoatei lor să fie în pericol era un argument mai mult decât convingător. Așadar, Asakawa făcuse copiile, sigur că își salvează astfel soția și fetița. Dar în drum spre

casă le pierduse pe amândouă. O săptămână mai târziu muriseră și bătrânii.

— Aș pune pariu că ați fost foarte surprinși de rezultatele autopsiilor.

Ando își imagina foarte bine cât de șocați fuseseră medicii din echipă când descoperiseră că amândouă victimele aveau aceleași simptome.

— Mi-ați luat vorba din gură. De fapt, ținând cont că au murit în același timp și că au lăsat un bilet, am presupus, în mod firesc, că avem de-a face cu o dublă sinucidere. Dar, când am deschis cadavrele, am găsit în loc de urme de otravă niște tumori ciudate în arterele lor coronare. „Surprinși" e un cuvânt prea blând.

— Stați o clipă, l-a întrerupt Ando.

— Ce s-a întâmplat?

— Spuneți că au lăsat un bilet?

— Da. Doar o bucățică de hârtie, a fost găsită pe pat, lângă perne. Se pare că l-au scris chiar înainte să moară.

Ando nu știa cum să interpreteze această informație. Ce semnificație avea? De ce lăsaseră un bilet de adio?

— Puteți să-mi spuneți ce au scris?

— Așteptați puțin. Asistentul a lăsat jos receptorul, dar s-a întors după câteva secunde. O să dureze ceva până-l găsesc. Să vi-l trimit prin fax mai târziu?

— V-aș fi recunoscător.

Ando i-a dictat numărul de fax și a închis.

După această discuție n-a mai ieșit din birou. Faxul era așezat pe raftul din mijloc al unui stativ pentru echipament electronic, la două birouri depărtare de el. Și-a răsucit scaunul cu patruzeci și cinci de grade ca să stea cu fața la aparat și a început să aștepte mesajul.

Nu era capabil să se relaxeze, nu putea nici măcar să se sprijine de spătarul scaunului. A preferat să-şi umple timpul trecând în revistă lanţul evenimentelor, de la începutul începutului. Oricum nu putea face altceva decât să revadă trecutul. Întrebarea „Când va veni faxul?" nu-i dădea pace şi nu se simţea în stare să înceapă o nouă analiză.

Aparatul a început în sfârşit să bâzâie şi rola de hârtie să se desfăşoare. A aşteptat până când zgomotul a încetat, apoi s-a ridicat şi a smuls hârtia. S-a aşezat la loc, a întins faxul pe birou şi l-a citit:

Destinatar: Dr. Ando, Facultatea de Medicină, Universitatea Fukuzawa

Iată biletul pe care l-au lăsat dl şi dna Oda. Vă rog să mă ţineţi la curent cu noutăţile.

Dr. Yokota
Facultatea de Medicină
Universitatea Joji

Sub nota scrisă în grabă erau câteva rânduri însoţite de numele celor doi Oda. Scrisul, tot de mână, era diferit de cel al lui Yokota. Omul fotocopiase originalul.

28 octombrie, dimineaţa

Am luat asupra noastră sarcina de a rezolva problema casetelor. Nu mai există nici un motiv de îngrijorare. Suntem obosiţi. Yoshimi şi Kazuko, vă rugăm să aveţi grijă de toate.

Toru Oda Setsuko Oda

Deşi era foarte concis, mesajul demonstra fără nici un dubiu că bătrânii ştiau că îi aşteaptă moartea. Yoshimi şi Kazuko erau, probabil, singurele lor fete. Dar cui îi era adresată propoziţia precedentă?

Și cum adică „au rezolvat problema casetelor"?

Ce însemna asta, că scăpaseră de ele? În nici un caz nu reieșea că le copiaseră.

Ando s-a hotărât să reconstituie starea de spirit a bătrânilor din ziua respectivă.

Duminică, 21 octombrie, ginerele lor a apărut din senin și le-a spus că Shizu și Yoko erau în pericol din cauza unui blestem transmis prin intermediul unei înregistrări video. Domnul și doamna Oda au fost de acord să copieze caseta. Dar apoi, în cursul aceleiași zile, Shizu și Yoko au murit la ora-limită. Chiar dacă bătrânii trataseră inițial cu scepticism explicația lui Asakawa, erau obligați acum să accepte puterea nefastă a casetei. Mai târziu, după înmormântare, au aflat și rezultatele autopsiilor: moarte prin stop cardiac, din cauze necunoscute. În momentul acela, bătrânii și-au pierdut orice speranță că s-ar mai putea salva. Fiica și nepoata lor muriseră, în ciuda faptului că respectaseră instrucțiunile din înregistrare. Domnul și doamna Oda erau, fără îndoială, convinși că nu vor reuși să-și schimbe soarta, indiferent ce-ar face. Epuizați de durere, de efort, de emoțiile provocate de înmormântare și, cine știe, poate obosiți oricum de viață, s-au hotărât să nu mai copieze caseta și au așteptat clipa morții. Dar, dacă biletul lor de adio spunea adevărul, înainte de asta „rezolvaseră problema casetelor", cauza nenorocirii care se abătuse asupra lor.

Ando nu avea cum să ghicească în ce fel scăpaseră bătrânii de casete. Poate că le șterseseră complet și apoi le aruncaseră, sau le îngropaseră în curte. În orice caz, în clipa când a început să traseze pe o foaie de hârtie traseul străbătut de casetă, și-a spus că, deocamdată, ipoteza distrugerii celor două copii era credibilă.

Inițial existase doar caseta găsită în cabana B-4, sursa tuturor relelor, creată într-un videorecorder care înregistra o emisiune de la televizor. Asakawa luase cu el acasă această casetă și făcuse o copie pentru Ryuji. În clipa aceea existau două casete, două puncte de răspândire a virusului. După toate probabilitățile, copia lui Ryuji ajunsese în mâinile lui Mai Takano, care șterse toată înregistrarea, cu excepția primelor zece secunde. Între timp, caseta lui Asakawa ajunsese la fratele lui, Junichiro, care o aruncase odată cu videorecorderul stricat. Înregistrarea originală de la Asakawa generase însă alte două puncte de contaminare, sub forma copiilor făcute pentru domnul și doamna Oda, dar și acestea două fuseseră distruse. Pe scurt, imaginile izvorâte din sufletul plin de ură al lui Sadako Yamamura dispăruseră de pe fața pământului.

Ando a verificat de mai multe ori diagrama arborescentă pe care o desenase ca să fie sigur că nu greșea. Caseta părea, într-adevăr, să fi dispărut definitiv. La numai două luni după ce se trezise la viață într-o zi de la sfârșitul lui august, și după ce curmase nouă vieți, blestemul se stinsese. *Dar...* și-a spus Ando. Dacă înregistrarea i-a ucis pe toți cei care au vizionat-o, indiferent dacă ei copiaseră sau nu caseta, era evident că, mai devreme sau mai târziu, ar fi dispărut de la sine. Nu se putea reproduce decât prin amenințare, nu putea supraviețui decât prin adaptare la mediu. În clipa când amenințarea s-ar fi dovedit o minciună, caseta ar fi pornit în mod inevitabil pe calea extincției.

Iar dacă dispăruse, înseamnă că ei făcuseră autopsiile ultimelor victime ale virusului misterios. Și dacă nimeni nu va mai vedea vreodată imaginile acelea nefaste, puteau sta liniștiți, nimeni nu va mai muri prin stop cardiac provocat de blocarea

arterei coronare. Dar în mintea lui Ando s-a insinuat brusc o întrebare crucială:

De ce n-a murit Asakawa?

Și apoi alta:

Unde este Mai Takano?

Logica îi spunea că înregistrarea era de domeniul trecutului, iar intuiția exact contrariul. Era imposibil ca totul să se încheie așa ușor. Ceva nu se potrivea.

3

Ando a luat o cheie de la bibliotecară, apoi, în drum spre fișete, și-a scos jacheta. Iarna aproape se instalase. Oricine l-ar fi văzut doar în cămașă ar fi început să tremure de mila lui. Dar Ando transpira abundent și, chiar numai în cămașa aceea subțire, tot i se părea sufocant de cald în biblioteca dotată cu instalație de climatizare. A scos din servietă un pix și un carnet, apoi și-a aruncat haina peste servietă și le-a pus pe amândouă într-un fișet.

Ținea în carnet hârtia cu rezultatele analizei secvențiale a virusului găsit în corpul lui Ryuji. Era ferm hotărât să spargă codul chiar azi – exact din acest motiv venise la bibliotecă de la prima oră a dimineții –, dar, când s-a uitat iar la șirul de litere aparent fără sens de pe pagina de imprimantă, ochii i s-au încețoșat. Nu, în nici un caz nu era în stare să decripteze cifrul. Când s-a gândit mai bine, și-a amintit însă că făcea asta și ca să-și omoare timpul. Oricum nu avea o ocupație mai bună care să-l ajute să treacă peste cele trei zile de weekend.

A pornit, așadar, cu carnetul sub braț, spre sala de lectură de la etajul al treilea, unde a ales un loc la fereastră.

În vremea studenției, când se juca cu Ryuji de-a spărgătorul de coduri, avea acasă un număr respectabil de lucrări de criptografie. Dar după căsătorie și după divorț se mutase deja de trei ori, fără a mai pune la socoteală faptul că-și pierduse complet interesul pentru acest subiect. Existau anumite coduri pe care n-ar fi avut nici o șansă să le descifreze fără ajutorul diagramelor de substituție și al graficelor de frecvență a literelor, iar acestea se găseau numai în lucrările de specialitate. Se îndoia că ar fi fost capabil să obțină vreun rezultat fără ajutorul lor. Cum ar fi fost o nebunie să cumpere iar cărțile, se gândise să meargă la bibliotecă.

Cândva stăpânea bine bazele criptării și decriptării, dar de-atunci trecuseră zece ani, așa că a început prin a face un tur rapid al subiectului. A hotărât că în prima etapă trebuia să stabilească tipul de cifru inclus în secvența de baze a virusului.

Codurile pot fi împărțite de obicei în trei mari categorii: de substituție, în care literele mesajului sunt înlocuite cu alte litere, simboluri sau numere; de transpunere, în care se schimbă ordinea cuvintelor din mesaj; de inserție, în care sunt introduse alte cuvinte între cuvintele mesajului. Numerele care apăruseră din cadavrul lui Ryuji după autopsie, cele care îl conduseseră pe Ando la cuvântul „ring", erau un exemplu foarte bun de cod elementar de substituție.

Nu i-a luat prea mult până să-și dea seama că și cifrul din virus intra în aceeași categorie. Materialul de lucru era în acest caz un grup de patru litere, ATGC, care corespundeau celor patru baze, așadar era mai mult decât probabil că cifrul fusese

constituit prin echivalarea unei anumite litere cu un grup predeterminat de alte litere. Ce putea fi mai evident?

Un cod evident. Când a rostit aceste cuvinte în minte, s-a ridicat de pe scaun și a început să se gândească. Scopul principal al unui cod este să ascundă informațiile față de tabăra adversă, dar în așa fel încât nici o terță parte să nu fie capabilă să le descifreze. În studenție, codurile erau pentru ei simple jocuri, simple exerciții de logică. În alte cazuri însă, de exemplu în timpul unui conflict militar, folosirea unui „cod evident" ar fi fost mult prea riscantă. Cu alte cuvinte, una dintre metodele de a-l împiedica pe inamic să-ți spargă codul ar fi să-l deghizezi în așa fel încât să nu semene cu un cod, cel puțin la prima privire. Dacă prinzi un spion inamic și găsești asupra lui un carnețel plin cu șiruri suspecte de numere, poți să pariezi liniștit că ai de-a face cu informații strict secrete și criptate. Chiar dacă ipoteza pistei false nu poate fi exclusă, când un cod este identificat ca atare, șansele de a-l descifra cresc considerabil.

Ando a încercat să gândească logic. Dacă scopul unui cod este să protejeze informațiile de ochii taberei inamice, atunci trebuie să fie evident doar pentru ochii destinatarului. Continuând să privească fix cele patruzeci și două de litere intercalate în secvența de baze a virusului, a constatat că arătau evident ca un cod. Avusese această impresie încă de când văzuse prima dată diagrama.

Dar de ce așa?

A încercat să analizeze cauza impresiei. De ce i se părea că arată ca un cod? Nu era prima dată când întâlnea repetiții ciudate în rezultatele analizelor secvențiale de ADN. În ciuda acestei realități, repetiția pe care o avea acum în față părea să aibă o

logică. Apărea peste tot în șirul de baze, indiferent de punctul în care îl secționaseră. Parcă încerca să atragă atenția asupra ei, parcă spunea *Da, sunt un cod, prostule*. Iar șirul de litere i se părea și mai asemănător cu un cod când își amintea de întâmplarea cu numerele care apăruseră din abdomenul lui Ryuji. Cu alte cuvinte, poate că apariția cuvântului „ring" în acel moment avea de fapt două scopuri: să-i transmită lui Ando informația despre existența raportului „Ring", dar și să-l avertizeze. Era ca și cum Ryuji i-ar fi spus de-a dreptul: *S-ar putea să mai folosesc coduri dacă va fi necesar, așadar cască bine ochii ca să nu-ți scape*. Poate că folosirea celui mai simplu cod de substituție era tocmai un indiciu.

Ținând cont de faptul că șirul ciudat de baze fusese găsit doar în virusul prelevat din cadavrul lui Ryuji, era rezonabil să presupună că Ryuji însuși îi trimisese mesajul. Era, bineînțeles, un adevăr indiscutabil că Ryuji murise. Cadavrul lui se transformase în cenușă, dar în laborator mai exista o probă de țesut. Și nenumărate secvențe din ADN-ul lui, planul entității unice care fusese Ryuji, existau în continuare în acea probă. Ce s-ar fi întâmplat dacă ADN-ul ar fi moștenit voința lui Ryuji și ar fi încercat să se exprime în cuvinte?

Era o teorie absurdă, total nedemnă de un om de știință ca Ando. Dar, dacă ar reuși să stoarcă cuvinte din șirul de litere folosind metoda substituției, toate celelalte interpretări ale situației de față ar fi scoase din cauză. În teorie, ar fi posibil să iei ADN-ul din sângele lui Ryuji și să-l folosești pentru a obține un individ identic, o clonă. Poate că ADN-ul cu voință exercitase o anumită influență asupra virusului care pătrunsese în sânge și imprimase în el un mesaj format din cuvinte. Brusc, Ando a avut impresia că simte în spatele acestei povești geniul

pur al lui Ryuji. De ce să introducă mesajul doar în virus, în invadator, nu și în propriile lui celule roșii? Pentru că, având pregătire medicală, Ryuji știa că nimeni n-ar fi făcut vreodată analiza secvențială a ADN-ului din alte celule. Știa că numai virusul răspunzător de moartea atâtor oameni va fi analizat secvențial, așa că își concentrase eforturile asupra ADN-ului din virus. Ca să fie sigur că mesajul pe care îl trimite va ajunge unde trebuie.

Iar toate acestea îl conduceau pe Ando la o singură concluzie: din moment ce codul apărea în ochii lui exact ca un cod, în principiu nu mai putea să funcționeze ca un cod. Adevărul era, mai degrabă, că ADN-ul lui Ryuji nu avea altă cale de comunicare cu lumea exterioară. Spirala dublă a ADN-ului este compusă din patru baze reprezentate prin literele ATGC. Ando nu putea concepe altă cale de comunicare decât combinarea celor patru litere în diferite moduri. Ryuji alesese această metodă pentru că nu avea alta la dispoziție. Era singura la care putuse apela.

Disperarea care îl copleșise cu câteva clipe în urmă a dispărut brusc și a fost înlocuită de o convingere fermă.

Până la urmă, s-ar putea să descifrez mesajul.

Îi venea să strige de bucurie. Dacă voința lui Ryuji, concentrată în ADN, încerca să-i vorbească, atunci era firesc să folosească cuvinte pe care Ando le-ar fi putut descifra cu ușurință. Ce rost ar fi avut să fie mai complicate decât un minimum necesar? Ando a luat-o de la capăt și a verificat șirul logic pentru a vedea dacă deducțiile lui aveau vreo hibă. Dacă pornea cu stângul, risca să rătăcească la nesfârșit fără să găsească răspunsul.

Nu mai avea impresia că își omoară timpul. Acum, când simțea că are șanse mari să descifreze

mesajul, ardea de nerăbdare să afle ce voia Ryuji să-i transmită.

Tot restul dimineții, până la prânz, Ando a abordat problema în două moduri. Șirul cu care trebuia să lucreze era următorul:

ATGGAAGAAGAATATCGTTATATTCCTCCTCC
TCAACAACAA

Prima întrebare pe care și-a pus-o a fost cum putea să împartă literele. A încercat să le așeze în grupuri de câte două și trei.

Mai întâi perechi:

AT	GG	AA	GA	AG	AA
TA	TC	GT	TA	TA	TT
CC	TC	CT	CC	TC	AA
CA	AC	AA			

Considerând că o pereche de litere era o unitate, cele patru litere pe care le avea la dispoziție puteau să formeze șaisprezece combinații diferite. S-a întrebat dacă fiecare combinație reprezenta o literă.

Dar această ipoteză l-a condus imediat la altă problemă: în ce limbă era scris mesajul?

Probabil că nu în japoneză, care folosea aproape cincizeci de caractere, mult mai multe decât cele șaisprezece permise de aplicarea metodei perechilor. Engleza și franceza au fiecare douăzeci și șase de litere, iar italiana doar douăzeci. Dar Ando știa că nu poate exclude posibilitatea ca mesajul să fi fost scris în japoneza romanizată. Dacă reușea să identifice limba, bătălia era pe jumătate câștigată.

Dar, de fapt, rezolvase deja această problemă. Faptul că reușise să obțină cuvântul „ring" din cifrele 178136 era un indiciu că și acest mesaj fusese transmis în engleză. Ando era aproape sigur. Prin urmare, problema limbii era soluționată.

Cele patruzeci și două de litere care desemnau bazele puteau fi împărțite în douăzeci și una de perechi, dar câteva se repetau: de patru ori AA, de trei ori TA, de trei ori TC și de două ori CC. Existau doar treisprezece perechi unice. Ando a scris numerele pe o foaie de hârtie, apoi a răsfoit o carte despre decriptare până a găsit diagrama frecvenței de apariție a literelor alfabetului în limba engleză.

Deși alfabetul limbii engleze are douăzeci și șase de litere, în vorbirea și scrierea de zi cu zi ele sunt folosite în proporții diferite. De exemplu E, T și A sunt comune, în vreme ce Q și Z apar doar o dată sau de două ori într-o pagină. Majoritatea manualelor de decriptare au la sfârșit tot felul de diagrame de frecvență și alte instrumente statistice. Scopul lor este să ușureze efortul specialistului de a afla în ce limbă a fost scris mesajul codificat.

În cazul acesta, cifrele îi spuneau că într-o propoziție de douăzeci și una de litere scrisă în engleză erau folosite în medie douăsprezece litere diferite. Ando a bătut cu piciorul în podea. El avea treisprezece litere, foarte aproape de medie. Iar asta îi spunea că, din punct de vedere statistic, nu greșise deloc când împărțise șirul în douăzeci și una de perechi și considerase că fiecare pereche reprezintă o literă.

Lăsând deocamdată deoparte această ipoteză, Ando a încercat să despartă șirul în grupuri de câte trei:

ATG GAA GAA GAA TAT CGT
TAT ATT CCT CCT CCT CAA
CAA CAA

Prin urmare, paisprezece grupuri, din care șapte unice: GAA, TAT, CGT, ATT, CCT și CAA. Diagramele i-au arătat că o propoziție de paisprezece litere scrisă în engleză folosește în medie nouă litere diferite. Deloc departe de cele șapte pe care le obținuse el.

Ando a observat imediat că acest sistem producea o redundanță puternică. GAA, CCT și CAA apăreau fiecare de trei ori, iar TAT doar de două ori. Dar cel mai mult îl deranja faptul că GAA, CCT și CAA apăreau de câte trei ori la rând. Dacă aloca fiecărui triplet o singură literă din alfabet, în textul și așa scurt existau trei cazuri în care aceeași literă se repeta de trei ori. Vorbea engleza suficient de bine încât să știe că dublarea literelor nu era neobișnuită, dar nu reușea să-și amintească nici un cuvânt cu literă triplă. Singura concluzie la care a reușit să ajungă a fost că un cuvânt se termina cu dublarea literei, iar următorul începea cu aceeași literă, de exemplu *too old* sau *will link*.

A luat de pe masă o carte în engleză pe care o văzuse acolo mai devreme și a început să citească la întâmplare câte o pagină, pentru a verifica frecvența de apariție a literelor repetate de trei ori. Abia după patru sau cinci pagini a găsit prima situație de acest fel. Probabilitatea ca repetarea să apară de trei ori într-un text de paisprezece litere era practic nulă, a conchis el. Dimpotrivă, prin împărțirea celor patruzeci și două de litere în perechi obținuse doar o singură repetare dublă. A hotărât, așadar, că, din punct de vedere statistic, era mult mai rațional

să adopte prima soluție, adică să împartă șirul de baze în perechi de litere.

În felul acesta micșorase numărul posibilităților și de aici înainte putea continua prin eliminare.

AT	GG	AA	GA	AG	AA
TA	TC	GT	TA	TA	TT
CC	TC	CT	CC	TC	AA
CA	AC	AA			

Perechea AA apărea de patru ori, adică în mod sigur era corespondentul unei litere folosite cu frecvență mare. Deschizând manualul la altă diagramă, Ando s-a asigurat că litera cea mai folosită din alfabetul limbii engleze era, bineînțeles, E. Putea să pornească de la ipoteza că grupul AA reprezenta litera E. Pe locul doi în ordinea frecvenței apăreau grupurile TA și TC, fiecare de trei ori. A mai observat că grupul AA era urmat o singură dată de TA și precedat o singură dată de TC. Putea fi un aspect important, din moment ce existau statistici precise și pentru diferitele combinații de litere. A început să experimenteze cu grupurile TA și TC, verificând mereu diagramele.

Dintre toate literele care urmează literei E și care sunt de asemenea folosite frecvent și de sine stătător, litera A părea cel mai plauzibil candidat, ceea ce însemna că perechea TA putea fi echivalentă cu A. Urmând același fir logic, a presupus că TC ar putea să corespundă literei T. A dedus în continuare, din felul în care se combina cu celelalte litere, că CC putea fi N. Până aici, datele statistice îl ajutaseră perfect.

A scris rezultatul pe hârtie:

_ _ E _ _ E A T _ A A _ N T _ N T E _ _ E

Șirul care înainte i se păruse o amestecătură alandala de litere începea să semene cât de cât cu un text în engleză. A încercat apoi să umple golurile, bazându-se pe ceea ce știa despre combinațiile de consoane și vocale și verificând mereu diagramele.

SHERDEATYAALNTINTECME

Primele trei litere păreau să alcătuiască cuvântul *she*, dar cu restul n-a reușit să formeze nici un alt cuvânt, deși le-a despărțit în toate felurile posibile. A încercat să facă permutări între literele E, A, T și N și a schimbat la inspirație și pozițiile altor litere. Când și-a dat seama că i-ar fi luat prea mult timp să scrie toate combinațiile posibile pe hârtie, a rupt pagini din carnet și a făcut douăzeci și șase de bilețele, câte unul pentru fiecare literă. Începea să semene cu un joc.

THEYWERBORRLNBINBECME

Când a ajuns la această combinație, primul lucru care i-a trecut prin minte a fost propoziția *they were born*. Știa că nu era scrisă corect, dar poate că nu se hazardase prea mult. Pe deasupra, semnificația cuvintelor îi atingea o coardă sensibilă. Ando avea totuși senzația că exista o combinație mai potrivită, așa că a continuat să se joace.

După vreo zece minute de încercări, i s-a părut că ghicește rezultatul și s-a oprit. A oftat, gândindu-se că un calculator i-ar fi ușurat mult munca. A treia, a șasea, a optsprezecea și a douăzeci și una literă erau una și aceeași. A șaptea, a zecea și a unsprezecea la fel. A opta, a paisprezecea și a șaptesprezecea de asemenea. La fel a treisprezecea și a

șaisprezecea. Propoziția sau fraza era formată din douăzeci și una de litere. Dacă ar fi introdus toate aceste date într-un calculator, probabil că ar fi obținut răspunsul corect, cu condiția să stabilească precis frecvența de utilizare a literelor. Computerul i-ar fi oferit, oricum, mai multe soluții posibile. Probabil că în limba engleză exista un număr infinit de fraze inteligibile care respectau aceste reguli. Cum ar fi putut să aleagă dintre ele mesajul pe care i-l trimisese Ryuji? Ar fi reușit numai dacă ar fi observat de la prima privire că acela, și nu altul este mesajul corect, de exemplu dacă ar fi găsit o semnătură la sfârșit. Fără un asemenea indiciu s-ar fi rătăcit printre posibilități.

Ando și-a dat seama că ajunsese într-un impas. Și-a lăsat capul în mâini. Se simțea ca un prost din cauză că nu observase asta mai repede. Cu ani în urmă, când era student și când intuiția lui de spărgător de coduri era mult mai fină, ar fi ajuns în același punct după un minut sau două. Trebuia să-și schimbe complet sistemul de gândire. Trebuia să găsească o nouă ipoteză.

Fusese atât de absorbit, încât pierduse noțiunea timpului. S-a uitat la ceas și a constatat surprins că era aproape unu. Și-a dat seama că era hămesit. S-a ridicat de pe scaun, gândindu-se să mănânce de prânz la braseria de la etajul al patrulea. I-ar fi făcut bine o schimbare de decor. Încercări prin eliminare și inspirație. Dacă voia să descopere soluția, avea nevoie de amândouă. I se întâmpla adesea să-și găsească inspirația în timp ce mânca.

Răspunsul trebuie să fie la mintea cocoșului.

În drum spre braserie a continuat să murmure aceste cuvinte ca pe o incantație.

4

În timp ce-și lua prânzul, Ando s-a uitat pe fereastră la copacii de jos și la copiii care se dădeau în leagănele și balansoarele din parc. Trecuse bine de unu. Când intrase, localul era înțesat, dar acum se vedeau ici și colo scaune libere. Pusese hârtia cu șirul de baze pe masă, lângă tava de aluminiu, dar nu se uitase la ea.

Unul dintre pereții braseriei era în întregime din sticlă, așadar nu exista nici un obstacol între el și scena de jos. Parcă se uita la un film mut. De fiecare dată când vedea un băiețel de patru-cinci ani, Ando nu mai era în stare să-și ia privirea de la el. Fără să vrea, se uita fix la copil, și de obicei treceau câteva minute până reușea să iasă din transă.

O dată venise la bibliotecă cu fiul lui. Era o după-amiază de duminică, cu doi ani în urmă, când mai locuiau încă în apartamentul din Aoyama-Sud. Ando își adusese aminte în ultima clipă că trebuia să verifice niște date pentru lucrarea pe care urma s-o prezinte la o conferință științifică, așa că se hotărâse să facă un drum până la bibliotecă. Îl luase și pe Takanori la o plimbare. Dar, când ajunseseră

aici, Ando citise pe o plăcuță de la intrare „Accesul interzis persoanelor sub 18 ani". Nu putea să-l lase pe băiat afară în timp ce el căuta lucrările de care avea nevoie, așa că renunțase și se jucaseră în parc. Își amintea că se postase în spatele unui leagăn și-i făcuse vânt lui Takanori, își amintea ritmul pendulării. Același leagăn se mișca și acum sub frunzele aurii ale copacilor gingko. Nu auzea nici un sunet, nu putea nici măcar să distingă expresiile copiilor care-și întindeau și își strângeau picioarele în ritmul balansului. Dar auzea perfect în minte glasul fiului său.

Și-a dat seama că deviase de la țintă. S-a uitat din nou la hârtia de pe masă și a scos pixul din buzunar.

Venise timpul să se întoarcă la elementele de bază ale decriptării. Singura cale de a descifra un asemenea tip de cod era să pornească de la câteva ipoteze diferite și apoi să le verifice pe fiecare în parte. Când una dintre ele s-ar fi dovedit greșită, cel mai bun lucru pe care-l putea face era s-o abandoneze imediat și să treacă la următoarea. Pentru că mesajul avea numai douăzeci și una de litere, nu putea să se bizuie doar pe diagramele de frecvență și pe tiparele de combinare. De fapt, dacă cifrul ar fi atât de complex încât să ceară folosirea unei chei unice de conversie, ar fi în același timp mult prea dificil și nu și-ar mai atinge scopul, acela de a-i transmite mesajul. Nu, era obligat să lucreze băbește, să-și croiască drum înainte pornind de la câteva teorii. Dacă una dintre ele se dovedea nefuncțională, trebuia s-o lase baltă, atâta tot.

Exista totuși o ipoteză pe care Ando avea impresia că o abandonase prea repede: ideea că cifrul putea fi o anagramă.

S-a întors în sala de lectură și a despărțit din nou cele patruzeci și două de litere în grupuri de câte trei:

ATG	GAA	GAA	GAA	TAT
CGT	TAT	ATT	CCT	CCT
CCT	CAA	CAA	CAA	

Abandonase această abordare pentru că obținuse astfel repetiții triple ale aceleiași litere, un caz extrem de rar în engleză. Dar dacă soluția era să rearanjeze literele? S-a gândit la un exemplu pe care-l citise cândva: propoziția *Bob opened the door* fusese codificată sub forma OOOOEEEBBDDTPNHR. Sub această formă, șirul conținea mult prea multe repetiții pentru a fi considerat un text în limba engleză, dar dacă literele erau rearanjate după anumite reguli, se dovedea că reprezintă o propoziție cu o semnificație precisă.

S-ar putea să meargă, și-a spus Ando.

S-a oprit brusc, exact în clipa când se pregătea să pună pixul pe hârtie. La fel ca mai devreme, își dăduse seama unde ar fi ajuns așa. Dacă, pe lângă faptul că trebuia să aloce fiecărui triplet câte o literă, ar fi fost constrâns să găsească și aranjamentul potrivit, s-ar fi confruntat cu o sarcină imposibilă. Și nu era doar o chestiune de timp. Fără cheia mesajului, ar fi sfârșit de fiecare dată în impasul în care ajunsese la început: nenumărate soluții posibile și nici o posibilitate de a alege una dintre ele. S-a gândit iar la numerele care-l conduseseră la cuvântul „ring" și s-a întrebat dacă nu cumva chiar ele erau cheia, dacă nu-i indicau cum să aranjeze literele din mesaj. Dar mai întâi trebuia să afle ce literă corespundea fiecărui triplet.

Alt impas.

Ai nevoie de o abordare nouă, și-a spus Ando. Încercase să înainteze prin încercări și eliminări succesive, dar avea senzația că se învârtește în cerc. Poate că se agățase prea tare de ideea că fiecare set de două sau trei baze corespunde unei litere a alfabetului limbii engleze.

Soluția este în mod sigur simplă și evidentă, una pe care ar trebui s-o găsesc fără să trec printr-un proces lung și complicat.

A simțit că își pierde concentrarea și privirea lui a început să rătăcească prin sală. S-a pomenit că se uita fix la părul unei femei tinere care se așezase la celălalt capăt al mesei. Așa cum stătea, cu capul plecat, semăna cu Mai Takano.

Unde este acum?

Își făcea griji pentru ea, mai ales când se gândea că fusese iubita lui Ryuji.

Oare Ryuji a încercat să-mi spună în mesajul lui cifrat unde e fata?

A cântărit o vreme această posibilitate, dar a renunțat la ea, zâmbind în sinea lui: era o soluție demnă de benzile desenate. Ce reacție de adolescent, să viseze că era detectivul particular infailibil care o salvează pe eroină dintr-un pericol mortal! Deodată, toată povestea i s-a părut ridicolă. Probabil că nici măcar nu era un cod. Probabil că apariția secvenței de baze în ADN-ul virusului avea o explicație științifică precisă. Și, imediat ce Ando a admis această posibilitate, entuziasmul lui pentru decriptarea așa-zisului mesaj a dispărut complet. Parcă își omora timpul, nu-i așa? Dacă da, atunci muncise pe brânci pentru asta.

Razele soarelui care asfințea îi colorau părul de pe brațe în auriu. Pasiunea care-l pusese în mișcare dimineața se evaporase. S-a gândit să se mute pe alt scaun, într-un loc unde nu bătea soarele, și s-a

ridicat în picioare. Totuși, privind în jur, a văzut că era înconjurat de copii, de studenți și elevi de liceu care învățau pentru examene, toți moțăind în spatele unor munți de cărți. Schimbarea locului nu era o soluție, nu așa putea să-și recapete concentrarea. Toată sala părea copleșită de letargie. Ando s-a așezat la loc.

Gândește logic, și-a spus. *Trebuie să existe o formulă.*

Și-a îndreptat spatele. Până acum încercase să stabilească o corespondență între literele alfabetului și tripletele de baze, dar așa nu reușise să găsească nici o formulă. Dacă ar fi reușit să stabilească o corespondență simplă, de unu la unu, sau chiar una de multiplu la unu, și s-o exprime printr-o funcție, ar fi obținut și răspunsul. Trebuia să existe o formulă care putea fi identificată.

S-a ridicat iar în picioare. Logic vorbind, nu exista altă cale. Intuiția îi spunea că ajunsese cu un pas mai aproape de soluție, iar această constatare i-a alungat lâncezeala și l-a împins să acționeze.

S-a dus la secția de științe naturale, a găsit un tratat despre ADN și a început să-l răsfoiască cu mișcări febrile. Pe măsură ce entuziasmul lui creștea, transpira tot mai tare. Căuta un tabel care să-i arate corespondența dintre aminoacizi și tripleții de baze.

În cele din urmă, l-a găsit. A luat cartea la masă și a așezat-o în fața lui, deschisă, lângă mesajul cifrat.

Când un triplet de baze – un codon – formează o proteină, codonul se transformă într-un aminoacid. Regulile acestei transformări erau sintetizate în tabelul pe care-l găsise. Există douăzeci de tipuri de aminoacizi. Există și patru baze, ceea ce înseamnă că sunt posibile șaizeci și patru de combinații diferite de câte trei. Șaizeci și patru de combinații pentru numai douăzeci de aminoacizi, adică

un grad destul de ridicat de suprapunere. Era o corespondență de multiplu la unu. Fiecare grup de baze desemna un aminoacid sau altul, sau un stop.

Studiind tabelul, Ando a scris abrevierile aminoacizilor sub cele patruzeci și două de baze ale codului.

ATG	GAA	GAA	GAA
(Met)	(Glu)	(Glu)	(Glu)
TAT	CGT	TAT	ATT
(Tyr)	(Arg)	(Tyr)	(Ile)
CCT	CCT	CCT	CAA
(Pro)	(Pro)	(Pro)	(Gln)
CAA	CAA		
(Gln)	(Gln)		

A luat apoi prima literă din denumirea fiecărui acid și a obținut un șir:

MGGGTATIPPPGGG

Dar șirul nu avea nici o semnificație și se confrunta în continuare cu combinațiile de trei litere. Trebuia să existe o altă cale de interpretare. De exemplu, poate că tripla repetare a unei litere însemna că primele două erau spațiul alb dintre cuvinte.

A încercat așa:

MG TATIP G

Nici acestea nu erau cuvinte în engleză.

În pofida acestei nereușite, Ando simțea că merge în direcția bună. Era aproape convins că se apropie de soluție. Nu știa de ce, dar avea senzația

că va descoperi dintr-o clipă în alta un cuvânt care să însemne ceva.

Glu, Pro și Gln se repetau de trei ori. A încercat să le scrie altfel:

Met
Glu (x3)
Tyr
Arg
Tyr
Ile
Pro (x3)
Gln (x3)

S-a uitat la listă cam un minut, apoi a observat un cuvânt englezesc pe care-l cunoștea.

Îi venise ideea că acei codoni care se repetau de trei ori nu însemnau „trei", ci „a treia". Adică a treia literă a abrevierii pentru aminoacidul respectiv.

Cu alte cuvinte:

Met
Glu
Tyr
Arg
Tyr
Ile
Pro
Gln

Soluția era *Mutation*.

Uitând unde se afla, Ando a gemut fără să vrea. Singurul răspuns pe care reușise să-l obțină – rezultatul logicii, metodei, experimentării și erorii – era

chiar acesta. Un răspuns simplu, precis. Nu putea fi decât corect.

Dar încă nu scăpase de bătăile de cap. Cunoștea foarte bine semnificația cuvântului *mutation* – adică știa ce înseamnă din punctul de vedere al evoluției organismelor. Nu avea însă nici cea mai mică idee cum să-l interpreteze în contextul dat.

Ce naiba încerci să-mi spui, Ryuji? Nu rostise întrebarea cu glas tare, însă chiar așa, pronunțând-o doar în minte, Ando își auzise vocea tremurând de exaltare. Descifrase mesajul.

5

S-a dus la intrare, s-a oprit la primul telefon public și a format numărul lui Miyashita. Nu se aștepta să-l găsească acasă pe colegul lui – ținând cont că era duminică seara și, pe deasupra, mijlocul unui weekend de trei zile –, dar în ciuda sorților potrivnici, Miyashita rămăsese între patru pereți cu familia. Ando a reușit să-i spună că descifrase codul.

Și-a închipuit că Miyashita se afla în sufragerie. De fapt, îl vedea în fața ochilor, împreună cu soția și copilul, pregătindu-se pentru cină. Miyashita chiar își pusese palma căuș în jurul microfonului pentru a atenua gălăgia din fundal, dar nu reușea să reducă sonorul vieții lui de familie, care se strecura pe fir până la Ando.

— Bravo ție, excelent! Ce spune?

Miyashita avea oricum o voce puternică și, cum ținea mâna pâlnie la microfon, aproape că-l asurzea pe Ando.

— Până la urmă, nu era o propoziție. Doar un singur cuvânt.

— Bun, un singur cuvânt. Care?

— Mutație.

— Mutație?

Miyashita a repetat cuvântul de câteva ori, ca și cum îl cântărea.

— Ai idee ce înseamnă? a întrebat Ando.

— Nu știu. Dar tu? Ți-a venit vreo idee?

— Nimic.

— Ascultă, ce-ar fi să vii până aici?

Miyashita locuia la Terao, în sectorul Tsurumi din Yokohama, într-un apartament aranjat cu gust. Ando trebuia să ia metroul până la Shinagawa și acolo să treacă pe linia Keihin Expres, dar drumul n-ar fi durat mai mult de-o oră.

— Bine, vin.

— Sună-mă când ajungi în stație. Știu un bărulet bun chiar alături, unde putem să bem un pahar și să discutăm în liniște.

Se pare că fetița de câțiva ani a lui Miyashita ghicise ce plănuia tatăl ei. S-a agățat de pantalonii lui și a scâncit: „Rămâi acasă, tati!" Din respect pentru Ando, Miyashita a acoperit microfonul cu palma și a gonit-o. Ando l-a auzit cum umbla prin casă cu telefonul în mână, încercând să scape de ea. S-a simțit vinovat, chiar dacă nu venise el cu propunerea să discute afară. În același timp, l-au copleșit amărăciunea pierderii suferite și invidia.

— Putem s-o lăsăm pe altă dată, dacă vrei.

Dar Miyashita nici nu voia să audă:

— În nici un caz. Abia aștept să-mi spui toate amănuntele. Bun, sună-mă din stație și cobor imediat.

A închis, fără să mai aștepte răspunsul lui Ando. Oftând din greu, Ando a ieșit din bibliotecă și a pornit spre stația de metrou. Încă mai auzea sunetele plăcute din casa prietenului său.

Ando nu mai călătorise de mai bine de-o săptămână pe linia Keihin Expres, din ziua când se

dusese acasă la Mai. Nu mult după stația Kita Shinagawa trenul circula la suprafață, pe o linie suspendată. S-a pomenit uitându-se în jos, la clădiri și la firmele luminoase. Era șase, într-o seară de la sfârșitul lui noiembrie, și se făcuse deja aproape noapte. Întorcându-și privirea în direcția portului, spre Yoshio, a văzut blocurile cu apartamente răsfirate de-a lungul canalului. Ferestrele lor luminate și întunecate formau un model asemănător cu o tablă de șah. Pentru o seară de weekend, luminile străluceau la uimitor de puține ferestre. Ando a încercat involuntar să distingă cuvintele ascunse în tiparul de pătrate argintii și negre. În ultima vreme se gândise prea mult la coduri. I s-a părut că vede pe una dintre fațadele din pădurea de blocuri silaba fonetică *ko* – copil –, dar bineînțeles că era o iluzie.

Mutație. Mutație.

În timp ce privea în depărtare, a continuat să murmure cuvântul. Spera, în mod absurd, că repetarea incantației va da un sens mesajului transmis de Ryuji.

În depărtare s-a auzit o sirenă de ceață. Trenul s-a strecurat într-o stație și a rămas pe loc, iar călătorii au fost anunțați că așteptă să treacă un expres. Ando se afla în ultimul vagon. Și-a scos capul pe ușă ca să vadă numele stației. A constatat, fără să se mire, că era stația de lângă garsoniera lui Mai. De acolo, din tren, putea să vadă strada mărginită de magazine și, după câteva clipe, a început să caute fereastra lui Mai, scotocind prin amintirile sale vechi de opt zile. Și-a amintit că atunci, în garsonieră, când se uitase pe fereastră, văzuse stația chiar la nivelul ochilor. Văzuse călătorii care așteptau pe peron, prin urmare putea să zărească de-acolo fereastra ei.

Cum nu avea un unghi de observație prea bun din vagonul în care se afla, a coborât din tren. A mers până la capătul peronului și s-a uitat peste palisadă. Strada cu magazine se întindea spre est, făcând un unghi drept cu linia metroului. A văzut, la nici două sute de metri, un bloc cu șapte etaje pe care l-a recunoscut imediat.

Deodată a auzit zgomotul expresului care se apropia dinspre Shinagawa. Imediat după trecerea lui, trenul local în care călătorise până acolo trebuia să-și continue drumul spre Kawasaki. Ando a căutat repede fereastra ei. Știa că garsoniera avea numărul 303, adică trebuia să fie a treia fereastră de la dreapta spre stânga. Expresul trecuse și acum se auzea clopoțelul care anunța plecarea cursei locale. S-a uitat la ceas. Șase și câteva minute. În clipa asta, Miyashita lua masa în familie. Ando nu voia să ajungă acolo prea devreme și să-i răpească din timpul, și așa drămuit, pe care-l petrecea împreună cu cei dragi. Și-a făcut socoteala că avea un avans de aproximativ o jumătate de oră, așa că s-a hotărât să nu se mai urce în trenul din care coborâse, ci să-l ia pe următorul.

Ferestrele de la etajul al treilea erau aproape la același nivel cu peronul. S-a uitat atent la fiecare, dar nu se zărea nici o rază de lumină.

Vasăzică nu e aici.

Speranța lui, și așa palidă, s-a destrămat repede. Apoi, chiar în clipa când voia să renunțe, privirea i-a fost atrasă de o rază de lumină albăstrie care juca pe fereastra a treia, numărând de la dreapta. Și-a mijit ochii, întrebându-se dacă nu era o închipuire, dar lumina licărea acolo, fluturând ca un drapel alb-albăstriu. Strălucea atât de slab, apărea și dispărea atât de repede, încât n-ar fi observat-o dacă nu s-ar fi uitat foarte atent. S-a aplecat și mai

mult în față, dar era prea departe. Nu putea să distingă detalii.

Voia să meargă acolo. I-ar fi luat doar douăzeci de minute, poate mai mult, poate mai puțin, adică ar fi reușit să prindă la țanc trenul următor. Fără să mai ezite, Ando a ieșit repede pe lângă casa de bilete și a coborât în stradă.

Abia când s-a oprit chiar sub fereastra ei și s-a uitat în sus și-a dat seama de unde venea ciudata lumină albastră. Fereastra era deschisă și perdeaua de dantelă albă flutura afară, în adierea blândă. Pe suprafața imaculată se reflecta lumina firmei de neon a unei agenții de închiriat automobile. Din când în când, culorile primare care străluceau pe țesătura albă păreau pete de vopsea fluorescentă, așa explicându-se strălucirea albăstruie abia vizibilă din stație. În ciuda acestei constatări raționale, în mintea lui Ando au apărut mai multe semne de întrebare. Când ajunsese acolo, acum opt zile, fereastra era deschisă și perdeaua pe jumătate trasă, dar își amintea perfect că înainte să plece închisese fereastra și trăsese perdeaua până la capăt. Era sigur că nu lăsase fereastra așa. Dar altceva îl deranja și mai mult. Adierea care sufla în această seară de sfârșit de toamnă era foarte slabă, practic inexistentă, și totuși perdeaua flutura în exterior într-o poziție aproape orizontală. De unde venea curentul de aer? Nu numai că nu simțea, dar nici nu auzea vântul. Frunzele copacilor de pe marginea străzii erau nemișcate. Și totuși, perdeaua dansa în noapte chiar deasupra crengilor încremenite. Scena era stranie, halucinantă. Nici un trecător nu-și ridicase privirea, nimeni nu părea să observe fenomenul bizar.

Singura explicație pe care Ando a reușit s-o găsească era de natură mecanică. Poate că în cameră cineva pornise un ventilator puternic care sufla

aerul în direcția ferestrei. Dar de ce? De-acum curiozitatea nu-i mai dădea pace.

A mers de-a lungul clădirii și a intrat în hol. Singura cale de a dezlega misterul era să ajungă din nou în garsonieră.

Probabil că administratorul își luase liber, pentru că perdeaua ghișeului era trasă. Clădirea era tăcută și aparent pustie, toți locatarii stăteau în apartamentele lor.

A luat liftul până la trei și a pornit spre numărul 303. Pe măsură ce se apropia, mergea cu pași tot mai mici și mai rari. Instinctul îi șoptea să se întoarcă, dar trebuia să știe. A văzut o ușă pe jumătate deschisă. În spatele ei, scara de serviciu folosită doar în cazuri de urgență. *Dacă se întâmplă ceva, poate ar fi mai bine să nu mă urc în lift. Poate ar trebui să cobor pe scări...* Chiar fără să știe exact de ce se temea, Ando își plănuia traseul de retragere.

A ajuns la ușa cu numărul 303. Sub sonerie era lipită aceeași etichetă roșie pe care scria „Takano". Nimic nu se schimbase între timp. Ando a întins mâna spre buton, dar s-a răzgândit imediat. Asigurându-se mai întâi că holul era pustiu, și-a lipit urechea de ușă. N-a auzit nici un sunet, cu atât mai puțin zgomotul unui ventilator. S-a întrebat dacă în clipa aceea perdeaua de dantelă mai flutura la fereastră. Îi venea greu să creadă asta, ținând cont că nu auzea nimic.

— Mai.

În loc să apese pe butonul soneriei, îi rostise numele, nu prea tare, și bătuse la ușă. Nici un răspuns.

Mai a văzut înregistrarea, și-a reamintit el. Și, cu două zile înainte de vizita lui, tot ea, sau altcineva, înregistrase altceva pe casetă. A cincea zi de la dispariția fetei. Cine și de ce?

Deodată Ando a simțit iar în jurul lui atmosfera stranie din cameră, senzația că se afla în interiorul altui corp. Apa de pe fundul căzii scurgându-se încet. Atingerea ușoară pe picior.

A făcut câțiva pași înapoi. În orice caz, toate cele patru copii ale casetei blestemate dispăruseră de pe fața pământului. Criza se sfârșise. Fără îndoială că fata avea să reapară foarte curând. *Oricât m-aș învârti pe-aici, tot n-aș reuși să rezolv ceva*, și-a spus el în timp ce mergea către lift. Era nerăbdător să iasă de-acolo, chiar cu riscul de a rămâne fără o explicație. Nu știa de ce, dar i se părea că s-ar fi simțit la fel ori de câte ori ar fi venit acolo.

A apăsat pe butonul ascensorului. În timp ce aștepta, a repetat fără încetare în gând: *Mutație, mutație...* Voia să se gândească la altceva, la orice altceva. Parcă stătea acolo de-o veșnicie.

A auzit în dreapta un clinchet metalic, zgomotul unei yale care se deschide. A rămas nemișcat. În loc să se răsucească pe călcâie și să se uite, și-a întors capul numai puțin, cât să vadă coridorul cu coada ochiului. Ușa cu numărul 303 se mișca încet spre exterior. Eticheta roșie era perfect vizibilă, nu se putea înșela în privința numărului. Fără să vrea, a apăsat de mai multe ori pe butonul liftului. Ascensorul urca înnebunitor de încet.

Din pragul ușii s-a desprins o siluetă și Ando s-a încordat. Era o femeie îmbrăcată cu o rochie de un verde proaspăt. Pe jumătate întoarsă spre el, a scos o cheie din poșetă și a încuiat ușa. Ando i-a studiat fața. Purta ochelari de soare, dar și-a dat seama imediat că nu era Mai. Da, era altă persoană. N-avea nici un motiv să se teamă, dar în clipa aceea trupul lui nu mai asculta comenzile rațiunii.

Ușile liftului s-au deschis și Ando s-a strecurat înăuntru. A vrut să apese pe butonul de închidere,

dar din greșeală a apăsat pe celălalt. După câteva secunde interminabile, ușile au început să se închidă. Apoi, în ultima clipă, o mână albă s-a strecurat în spațiul dintre ele și s-au îndepărtat iar una de alta. Femeia stătea în fața lui. Ochelarii de soare îi mascau trăsăturile, dar Ando a observat că avea în jur de douăzeci și cinci de ani și trăsături foarte regulate. Ținând mâna pe marginea unei uși, a intrat repede în lift și a apăsat pe butonul de închidere, apoi pe cel pentru parter. Ando s-a dat înapoi câțiva centimetri, până când coatele lui au atins peretele ascensorului și s-a pomenit că stătea pe vârfuri. A rămas în poziția aceea, uitându-se fix la necunoscuta ciudată care ieșise din garsoniera 303, iar mintea lui a proiectat spre ea, cu toată forța, o singură întrebare:

Cine ești?

I-a ajuns în nări un miros ciudat, diferit de orice parfum pe care-l cunoștea. S-a strâmbat ușor și și-a ținut respirația. Ce putea fi? Mirosea a fier, ca sângele. Femeia avea părul lung, până la mijlocul spatelui, iar mâna cu care se sprijinea de perete era atât de albă, încât părea transparentă. S-a uitat mai atent și a observat că unghia degetului arătător era ruptă. Rochia ei cu mâneci scurte era prea subțire pentru luna noiembrie. Nu avea ciorapi și era încălțată cu pantofi ușori, fără toc. A văzut pe picioarele ei câteva vânătăi albăstrui. Asta l-a șocat, dar n-ar fi putut spune de ce. Oricât de tare încerca, nu reușea să-și stăpânească tremurul care părea să urce din chiar fibra ființei sale.

Închis în cușca strâmtă a ascensorului împreună cu femeia aceea, avea senzația că timpul abia se târăște. Liftul a ajuns în sfârșit la parter și Ando a continuat să-și țină respirația în timp ce ușile se

deschideau. Femeia a străbătut repede holul și a dispărut pe stradă.

Avea cam un metru cincizeci și cinci, o siluetă bine proporționată și un mers ușor. Rochia strâmtă și scurtă – cam zece centimetri deasupra genunchilor – îi scotea în evidență coapsele atrăgătoare. Pentru că nu purta ciorapi, vânătăile de pe gambe contrastau foarte puternic cu albeața picioarelor. Noaptea era atât de rece, încât toți trecătorii, fără excepție, purtau haine groase, dar ea plecase nepăsătoare, îmbrăcată doar cu o rochiță subțire de vară.

Ando a ieșit din lift și a rămas o vreme acolo, uitându-se în noapte.

6

Ando l-a așteptat pe Miyashita în fața băncii, așa cum îl instruise colegul lui. Era o seară de weekend și banca era închisă. Din cauza obloanelor de metal care fuseseră trase până jos, trotuarul din față avea un aspect bizar. Aici întunericul era confortabil, dar în timp ce se uita după Miyashita vedea în minte imaginea femeii care ieșise din garsoniera 303.

A încercat să scape de ea, dar parcă îi era gravată pe retină. O văzuse tot timpul în gând, și când se întorsese ca un somnambul la stația de metrou, și în tren, până aici, la stația Tsurumi.

Cine e?

Cea mai rațională explicație pe care o găsise era că sora fetei, îngrijorată de absența prelungită a lui Mai, venise acolo să vadă cu ochii ei ce se întâmplase. Chiar el îi telefonase mamei lui Mai și-i explicase cât mai pe înțeles ce descoperise. Dacă fata avea o soră și dacă această soră locuia la Tokio, întâlnirea întâmplătoare cu ea nu era deloc neobișnuită.

Dar ceva din aura indescriptibilă a femeii anula posibilitatea unei explicații atât de simple. Scurta

călătorie cu liftul alături de ea îl tulburase pe Ando până în adâncul sufletului. Nu părea să fie o apariție pământească, însă nu arăta nici ca o fantomă. Fusese prezentă acolo în carne și oase, Ando era sigur. Cu toate acestea, avea senzația că i-ar fi fost mai ușor să accepte că se întâlnise cu o fantomă.

Din spatele clădirii unei firme a apărut un cerc auriu. Venea drept spre el.

— Hei, Ando!

Ando și-a mijit ochii și s-a uitat în direcția fasciculului de lumină, apoi și-a dat seama că era Miyashita, care se apropia repede, călare pe o bicicletă mică de damă ce avea până și coș pentru cumpărături. Probabil că împrumutase bicicleta soției sale.

Miyashita s-a oprit chiar în fața lui, în scrâșnet de frâne. La început n-a fost în stare să vorbească, pentru că gâfâia prea tare. A rămas acolo, călare pe bicicletă, cu coatele sprijinite pe ghidon și capul ridicându-se și coborând în ritmul respirației. Ando n-ar fi crezut că va apuca să-l vadă vreodată pe o bicicletă. De obicei, cel mai mic efort îl epuiza imediat.

— Ai ajuns repede, a zis Ando.

Se temuse că-l va aștepta cel puțin zece minute. Miyashita nu ajungea nicăieri la timp.

După ce a parcat bicicleta pe trotuarul din fața stației, Miyashita a pus o mână pe umărul lui Ando și l-a condus pe o alee unde fiecare clădire părea să aibă un felinar roșu atârnat deasupra ușii. Răsuflarea i se liniștise cât de cât și, în timp ce mergeau, i-a spus lui Ando:

— Cred că știu ce înseamnă „mutație".

Iată cum se explica apariția lui pe bicicletă. Ardea de nerăbdare să-i împărtășească lui Ando ce descoperise.

— Și ce înseamnă?

— Hai mai întâi să bem o bere.

În timp ce se aplecau să treacă pe sub draperia de la intrarea unui local, Ando a observat că pe firmă era scris „Limbă de bivol". Miyashita nu s-a mai deranjat să-l întrebe ce vrea: în momentul în care au ajuns înăuntru, a cerut două beri la pahar și două porții de limbă sărată. Părea să-l cunoască pe proprietar, pentru că schimbaseră o privire de salut în timp ce el și Ando se îndreptau spre capătul din spate al barului. Acolo erau cele mai liniștite locuri din toată sala.

La început, Miyashita l-a întrebat cum reușise să decodifice mesajul transmis prin intermediul virusului. Ando a scos printul din servietă și i-a spus prin ce etape trecuse. Tot timpul cât l-a ascultat, Miyashita a dat din cap fără încetare. Părea se se fi convins de justețea metodei cu mult înainte ca Ando să termine.

— Da, în regulă, se pare că „mutație" e soluția corectă. Dovada că abordarea ta a fost bună e chiar faptul că te-a condus la o singură soluție. Miyashita l-a bătut pe umăr. Apropo, sunt sigur că ți-ai dat seama ce analogie putem face.

— Ce vrei să spui?

Miyashita a scos din buzunar o foaie de hârtie boțită și a despăturit-o. Ando a văzut un desen. Orice ar fi fost, era schițat la repezeală, doar pentru a prinde esența unui moment de inspirație.

— Uită-te puțin la asta, a zis Miyashita, întinzându-i hârtia. Ando a luat-o și a întins-o pe bar, în fața lui.

A înțeles imediat. Era ilustrarea procesului de copiere a spiralei duble a ADN-ului în interiorul

unei celule. Cele două filamente ale spiralei sunt complementare: când structura uneia dintre ele este fixată, și cealaltă este în mod automat determinată. Când o celulă se divide, cele două filamente se despart și fiecare creează o nouă generație de copii fidele originalului. Procesul de copiere a unei gene și de transmitere de la părinte la copil poate fi considerat fundamentul eredității.

Bineînțeles, din punctul de vedere al lui Ando, toate acestea erau cunoștințe elementare.

— Și ce-i cu asta? a întrebat el.

— Gândește-te o clipă la mecanismul din spatele evoluției speciilor.

Mai erau multe de aflat despre evoluție. De exemplu, conceptele de bază ale teoriei lui Kinji Imanishi[1] se deosebeau de cele ale neodarwiniștilor, dar era imposibil să stabilești o dată pentru totdeauna cine avea dreptate. Pe scurt, era un fel de aplicare a zicalei „unde-s mulți, puterea crește" în domeniul teoriei evoluției: oricine își susținea cu îndârjire opinia, indiferent dacă avea calificarea necesară sau nu, putea să încline balanța într-o parte sau alta. Dar lipsa unor dovezi decisive care să tranșeze disputa nu conta prea mult. Ando știa că descoperirile recente din domeniul biologiei moleculare sprijineau ideea că adevăratul motor al evoluției era mutația genetică bruscă.

A răspuns așadar destul de sigur pe el:

— Probabil că totul începe cu o mutație genetică.

Începuse să ghicească în ce direcție se îndrepta discuția.

---

1 Kinji Imanishi (1902-1992), antropolog, entomolog și explorator, pionier al studiului științific al primatelor în Japonia, fondator al unui institut specializat la Universitatea Kyoto. (N. tr.)

— Așa e. Mutația este declanșatorul procesului de evoluție. Și atunci, cum au loc mutațiile?

Miyashita a luat o gură bună de bere, apoi a scos un pix din buzunarul de la piept. Înainte ca Ando să aibă cea mai mică șansă de a-i răspunde, a început să scrie repede pe desen. *Motivele producerii mutațiilor*. Ando a încercat să vadă schița, pe jumătate ascunsă de mâna lui Miyashita.

— Când în codul genetic survine o eroare, un accident întâmplător care afectează genele, ea este copiată și transmisă mai departe. O mutație, deci. Mă urmărești? Asta e linia de gândire acceptată în privința mecanismului mutațiilor.

Pentru a-și sublinia ideea, Miyashita a pus vârful pixului pe diagramă, dar Ando nu avea nevoie de asemenea explicații. Genele pot fi modificate în mod deliberat, în laborator, cu ajutorul razelor X sau radiațiilor ultraviolete, însă de obicei mutațiile survin la întâmplare. Secvența ADN, care, teoretic, trebuie să fie reprodusă și transmisă identic generațiilor următoare, suferă uneori modificări din cauza unor erori de copiere – dacă se poate spune așa. Când aceste erori se acumulează prin copieri repetate, apare treptat o specie nouă. Mutația poate fi privită ca un mic pas spre evoluția unei specii.

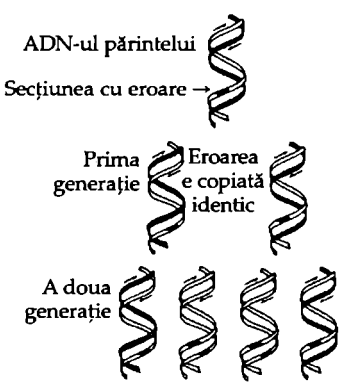

— Mai ții minte, prietene, că am pomenit la un moment dat de o analogie? a murmurat Miyashita.

Ando a înțeles în sfârșit unde bătea colegul lui. X era ca Y. Acum, după ce se gândise la asta, totul părea simplu.

— Vorbești despre copierea casetelor, nu-i așa? a zis Ando în cele din urmă.

— Păi, nu crezi că, în principiu, e același lucru?

Miyashita și-a îndesat în gură două felii de limbă și le-a făcut să alunece pe gât cu o gură de bere.

Ando a întors foaia de hârtie și a netezit-o, apoi a luat pixul lui Miyashita și a început să facă altă schiță. Simțea nevoia să clarifice punctele de similaritate. Chiar dacă era convins că teoria acestui domeniu nu mai avea secrete pentru el, știa că un simplu desen pe hârtie poate fi uneori de mare ajutor.

În ziua de 26 august, în cabana B-4 apăruse pe lume o înregistrare video. Pe 29, patru tineri cazați în aceeași cabană șterseseră sfârșitul înregistrării – porțiunea în care se spunea *Cine vede această înregistrare trebuie să facă o copie și să o arate altcuiva, dar nu mai târziu de o săptămână*. Copiii înregistraseră o reclamă peste porțiunea respectivă. Pentru casetă, această acțiune fusese echivalentă cu un eveniment întâmplător, neprevăzut, care-i modificase secvența genetică, adică șirul imaginilor. Apăruse o eroare. Asakawa copiase din nou caseta – care conținea deja eroarea în cauză. Firește, eroarea fusese și ea reprodusă. Până aici, procesul fusese similar cu cel de reproducere a ADN-ului. Mai mult decât atât, porțiunea ștearsă, mesajul final, ar fi trebuit să joace un rol crucial în reproducerea casetei. În termeni genetici, această porțiune era o genă regulatoare. Modificarea unei asemenea gene înlesnește apariția mutațiilor. Nu cumva chiar

„trauma" suferită de înregistrare provocase mutația casetei?

Ando a lăsat pixul pe masă și a zis:

— Stai puțin, nu discutăm aici despre o ființă vie.

Miyashita nu părea deloc încurcat. După toate aparențele, își pregătise din timp răspunsul:

— Dacă ți-ar cere cineva să definești viața, ce i-ai spune?

După părerea lui Ando, viața putea fi rezumată în mare cam așa: capacitatea unei entități de a se reproduce și existența unei forme fizice. De exemplu, luând o singură celulă, observăm că ADN-ul ei supervizează autoreproducerea, iar proteinele îi dau forma exterioară. Dar o casetă video? Sigur, avea o formă fizică definită – carcasa ei din plastic, de obicei neagră și paralelipipedică –, dar nu se putea spune despre ea că are și capacitatea de a se înmulți.

— O casetă video nu poate să se reproducă de la sine.

— Și?

Acum Miyashita părea nerăbdător.

— Vrei să spui că se comportă ca un virus...

Lui Ando îi venea să geamă. Virușii sunt forme de viață ciudate: le lipsește capacitatea de autoreproducere. Din acest punct de vedere, ei sunt poziționați între lumea neînsufletită și cea vie. Singurul lucru pe care-l poate face un virus în această privință este să pătrundă în celulele altei ființe vii și să le folosească pentru a se înmulți. La fel cum caseta în cauză îi luase în stăpânire pe oamenii care o vizionaseră, amenințându-i că-i va distruge dacă nu o copiază. Caseta se folosea de oameni pentru a se reproduce.

— Dar...

Ando se simțea dator să protesteze, însă nici măcar nu știa precis ce vrea să nege. Simțea că, dacă n-ar face asta, s-ar întâmpla o catastrofă.

— Dar au fost scoase din circulație toate copiile casetei!

Cu alte cuvinte, nu mai era nici un pericol. Chiar dacă înregistrarea fusese vie cândva, în sensul limitat în care și un virus este viu, dispăruse între timp. Toate cele patru specimene care veniseră pe lume fuseseră anihilate.

— Ai dreptate. Caseta a dispărut. A dispărut tulpina veche.

Broboanele de sudoare de pe fața lui Miyashita păreau să crească după fiecare înghițitură de bere.

— Cum adică, veche? a zis Ando.

— Înregistrarea a suferit o mutație. S-a schimbat, a evoluat prin copiere până când a apărut o nouă tulpină. Încă mai pândește pe-acolo pe undeva. Și-a luat o formă complet diferită. Mă rog, asta e părerea mea.

Ando se uita la el cu gura căscată. Nici nu putea face altceva. Paharul lui era gol, dar acum simțea nevoia să bea ceva mult mai tare ca berea. A încercat să comande gin *shochu* cu gheață, dar n-a fost capabil să vorbească suficient de tare. Barmanul nu l-a auzit. Miyashita i-a sărit în ajutor: a ridicat două degete și a strigat „Shochu!". Barmanul a așezat în fața lor două pahare, iar Ando a întins imediat mâna și a băut o treime din pahar dintr-o singură înghițitură. Miyashita, care se uita la el cu coada ochiului, a continuat:

— Să presupunem că, în urma procesului de copiere repetată, înregistrarea chiar a suferit o mutație și s-a transformat într-o nouă specie. Atunci nu contează deloc pentru ea dacă vechea specie a dispărut. Gândește-te la asta. Ryuji a făcut efortul

supraomenesc să folosească o secvență de ADN ca să ne transmită ceva de pe lumea cealaltă. Nu văd ce explicație mai bună am putea găsi pentru cuvântul „mutație". Poate știi tu alta.

Bineînțeles că Ando nu știa. Cum ar fi putut? A ridicat din nou paharul la buze, apoi încă o dată, dar efectele alcoolului se lăsau așteptate. Avea mintea chinuitor de limpede.

S-ar putea să fie adevărat. Ando a observat că înclina treptat să-i dea dreptate lui Miyashita. Probabil că Ryuji le transmisese cuvântul „mutație" în chip de avertisment. Aproape că-l vedea pe fostul lui coleg în fața ochilor, rânjind. *Crezi că nu mai există nici un pericol, crezi că a dispărut. Dar nu scapi așa ușor. A suferit o mutație și o nouă formă se dezvoltă chiar în clipa asta.*

Și-a amintit de virusul SIDA. Se crede că, acum câteva sute de ani, un virus preexistent a suferit o mutație și a devenit ceea ce azi numim SIDA. Vechiul virus nu era capabil să contamineze oamenii, deci era probabil inofensiv. Dar, prin mutație, a căpătat puterea de a face ravagii în sistemul imunitar al corpului omenesc. Dacă se întâmplase același lucru și cu înregistrarea? Singurul lucru pe care-l putea face era să se roage să se fi întâmplat exact invers, adică un virus periculos să fi devenit inofensiv. Faptele arătau însă cu totul altceva. Departe de a fi inofensivă, caseta mutantă se transformase în ceva care ucidea fără discriminare, indiferent dacă victimele o copiaseră sau nu. Dacă asta era o dovadă, caseta devenise și mai periculoasă. Și, cum Ando nu reușise să explice dispariția lui Mai, la ora actuală Asakawa era singura anomalie.

— De ce n-a murit Asakawa? a șoptit Ando, exact aceeași întrebare pe care i-o pusese lui Miyashita cu o zi înainte.

— Asta-i marea întrebare, nu-i așa? Este singurul nostru indiciu despre ce a devenit caseta.

— Ba nu, de fapt... mai este cineva.

Ando i-a spus pe scurt povestea lui Mai: cum ajunsese caseta de la Ryuji la ea, cum existau dovezi că văzuse înregistrarea și cum fata dispăruse de aproape trei săptămâni.

— Ceea ce înseamnă că există două persoane care au văzut înregistrarea și n-au murit.

— Asakawa mai trăiește, deși la limită.

— Sper că și fata e în viață.

— De ce ar fi?

— De ce nu? N-ar fi mai bine să avem două capete de fir decât unul singur?

Miyashita avea dreptate. Dacă Mai Takano trăiește, și-a spus Ando, poate că vom reuși să înțelegem ce au în comun ea și Asakawa. Poate că fata ne va da răspunsul.

Își dorea din tot sufletul să o găsească în viață.

Partea a patra
EVOLUȚIA

1

Luni după-amiază, 21 noiembrie.

Ando terminase autopsia unui băiat care se înecase într-un râu, iar acum își scria raportul în timp ce-l asculta pe tatăl copilului descriind împrejurările accidentului.

Ando încercase să afle data de naștere a copilului și ce făcuse în ziua morții, dar răspunsurile bărbatului erau vagi și încurcate, ceea ce nu-i ușura deloc sarcina. Uneori bărbatul se uita pe fereastră și conversația lâncezea, alteori își înăbușea un căscat între două cuvinte. Părea stors, pe jumătate adormit. Ando voia să termine cât mai repede și să-l elibereze.

Apoi a primit un telefon de la recepție, unde se declanșase agitația. Între timp poliția le trimisese alt cadavru, cel al unei femei neidentificate. În clipa aceea era deja pregătit pentru disecție. Conducătorul echipei care avea să efectueze autopsia era un vechi coleg al lui Ando, doctorul Nakayama. Polițiștii îi spuseseră că trupul femeii fusese găsit într-un cămin de aerisire, pe acoperișul unui bloc cu birouri. Asta însemna că a doua autopsie urma

să înceapă imediat, fără pauză, așa că asistenții și polițiștii intrau și ieșeau întruna din birou, pregătindu-se de lucru.

— Domnule doctor, cadavrul e aici.

Vorbise asistentul principal. Ando a tresărit fără să vrea și s-a uitat în direcția din care venise vocea. Ikeda, asistentul, stătea lângă ușa deschisă pe jumătate, cu fața spre Nakayama. Dar, din cine știe ce motiv, lui Ando i se păruse că vorbise cu el.

— Bine, a zis Nakayama, ridicându-se încet în picioare. Vrei, te rog, să-l pregătești?

Nakayama se angajase la Institut cu doi ani înaintea lui Ando. Făcea parte și din Departamentul de Medicină Legală al Facultății de Medicină de la Universitatea Joji.

Asistentul a dispărut, iar în locul lui a apărut un polițist, care s-a apropiat de Nakayama. După formulele obișnuite de politețe, polițistul și-a tras un scaun și s-a așezat lângă doctor.

Ando s-a uitat peste umăr la cadavrul pe care lucrase, dar auzea în spatele lui conversația polițistului cu Nakayama și era curios. Prindea doar frânturi din discuție, cuvinte scoase din context. Polițistul părea să-i descrie doctorului condițiile în care fusese găsit cadavrul.

Ando a pus pixul jos și a ciulit urechile. Cuvintele „neidentificat" și „femeie" se tot repetau.

— Ce căuta pe acoperiș? a întrebat Nakayama.

— Nu știm de ce a urcat acolo. Poate că voia să se sinucidă.

— A lăsat vreun bilet de adio?

— Până acum n-am găsit nimic.

— Îmi închipui că nimeni n-ar fi auzit-o strigând, din moment ce era într-un puț de drenaj.

— Nu locuiește nimeni în zonă.

— Unde e?

— În Oi Est, sectorul Shinagawa. E un bloc vechi cu paisprezece etaje, pe Șoseaua Țărmului.

Ando și-a ridicat brusc privirea. Era șocat. Și-a amintit ce văzuse din stația de pe linia Keihin. Dincolo de cartierul rezidențial se zărea o porțiune din Șoseaua Țărmului, mărginită de depozite și sedii de companii. Cadavrul unei femei neidentificate pe acoperișul unei clădiri de-acolo...

— Cred că e suficient atât. O să vă dau un telefon dacă mai am întrebări, a zis Ando.

I-a mulțumit bărbatului și a lăsat deoparte formularele. Îl interesa prea mult conversația care se desfășura în spatele lui ca să mai fie în stare să se concentreze asupra raportului. Știa că îi mai lipseau câteva amănunte, dar s-a hotărât să le lase pentru mai târziu.

A pus hârtiile într-un dosar și s-a ridicat. Nakayama și polițistul se ridicaseră în același timp cu el. Ando s-a apropiat de ei și l-a bătut pe Nakayama pe umăr. Înclinându-se puțin în fața polițistului, pe care îl cunoștea din vedere, i-a spus doctorului:

— Femeia la care o să lucrezi... a fost identificată?

Au ieșit toți trei din birou și au pornit pe coridor, spre sala de autopsie.

Nu i-a răspuns Nakayama, ci polițistul:

— Nu. Și nici n-avem vreun indiciu care să ne ajute.

— Câți ani are?

— E tânără, douăzeci, douăzeci și ceva. Dacă n-ar fi moartă, ar arăta extraordinar.

Douăzeci, douăzeci și ceva. Mai Takano avea douăzeci și doi de ani, dar putea trece cu ușurință drept o adolescentă. Ando a simțit că începe să se înăbușe.

— Vreun semn particular?

Dacă ar fi văzut cadavrul, și-ar fi dat seama imediat, dar trebuia mai întâi să se pregătească sufletește. Bineînțeles că spera să audă ceva care să-i arate că nu era ea. Ar fi fost liber să plece fără să mai verifice.

— Ce s-a întâmplat, doctore Ando? îl întrebă Nakayama rânjind. Acum, după ce-ai auzit că arată bine, ți-a stârnit interesul?

— Nu, fii serios, i-a răspuns Ando, refuzând să intre în joc. Pur și simplu ceva nu-mi sună bine.

Văzându-i expresia, Nakayama și-a șters imediat rânjetul de pe față.

— Pentru că ați adus vorba, chiar e ceva ciudat cu femeia asta, a intervenit polițistul. S-ar putea să vă intereseze și pe dumneavoastră, doctore Nakayama.

— Ce anume?

— Nu avea lenjerie intimă.

— Zău? Sus sau jos?

— Purta sutien, dar nu și chiloți.

— Avea hainele în dezordine când a fost găsită?

Ando și Nakayama se gândeau la același lucru: poate că fusese violată pe acoperiș, apoi aruncată în puț.

— Nu, nimic de genul ăsta și, cel puțin la prima vedere, nici semne de viol.

— Cu ce era îmbrăcată?

— O rochie groasă fără mâneci, ciorapi trei sferturi, tricou, bluză. Nimic anormal. Am putea spune chiar că avea gusturi conservatoare.

Dar nu avea chiloți. Erau în noiembrie, iar fata se îmbrăcase cu o rochie și nu-și pusese chiloți. Oare avea obiceiuri excentrice?

— Scuzați-mă, dar nu cred că am înțeles prea bine ce înseamnă că a fost găsită într-un puț de pe

un acoperiș, a zis Ando, care nu reușea să vizualizeze scena.

— E vorba de un puț de aproximativ trei metri adâncime, cu diametrul de aproape un metru. De obicei e acoperit cu plasă de sârmă, dar când am ajuns acolo era parțial dată la o parte.

— Suficient de mult încât să cadă cineva înăuntru...

— Probabil.

— E genul de capcană în care cazi când nu ești atent?

— Nu, nu-i ușor nici măcar să te apropii de gura lui. În primul rând, ușa din casa liftului care dă pe acoperiș e încuiată permanent.

— Atunci cum a ajuns acolo?

— La capătul scării de incendiu e altă scară, care urcă pe acoperiș. E fixată pe peretele exterior. Bănuim că pe-acolo a urcat. De fapt, e singura cale de acces pe acoperiș.

Ando nu reușea să găsească o explicație plauzibilă pentru prezența fetei acolo.

— În legătură cu lenjeria... Credeți că putea să-și scoată intenționat chiloții când se afla în puț?

Puțul avea diametrul de un metru. Când căzuse în el, probabil că se rănise. Poate că-și scosese chiloții ca să-i folosească pe post de compresă sau de bandaj. Sau poate că încercase cumva să-i folosească pentru a scăpa de acolo.

— I-am căutat, și în puț, și pe acoperiș. Ca să fim absolut siguri, i-am căutat și în jurul blocului.

— De ce în jur? a intervenit Nakayama.

— Ne-am gândit că poate i-a legat de o piesă de metal sau de alt obiect greu și i-a aruncat afară. Nu avea nici o șansă s-o audă cineva dacă striga după ajutor. Singura cale de a atrage atenția era

să arunce ceva pe stradă, unde mai circulau oameni. Dar și asta s-a dovedit de fapt imposibil.

— De ce?

— Nu putea să arunce nimic de pe fundul puțului, pentru că obiectul n-ar fi trecut de plasa de sârmă.

Ando n-a mai insistat asupra acestei chestiuni: își imagina că polițiștii măsuraseră toate unghiurile.

— Deci putem să tragem concluzia că nu purta chiloți când a ieșit din casă.

— În clipa asta, e singura explicație plauzibilă.

Ajunseseră în dreptul sălii de autopsie.

— Vrei să vii cu mine, doctore Ando? l-a întrebat Nakayama.

— Da, dar nu stau mult.

Era un răspuns destul de cinstit. Dacă moarta nu era Mai Takano, putea să ofteze ușurat și să plece. Dacă era ea... Probabil că ar fi plecat oricum, pentru că avea încredere în Nakayama. În orice caz, acum nu mai avea încotro, trebuia să intre și să verifice dacă era ea.

Din spatele ușii se auzea, ca de obicei, zgomotul apei curgând din robinet. În timp ce încerca să distingă și alte sunete, Ando a fost copleșit brusc de dorința de a fugi de-acolo. Stomacul a început să-i bolborosească și mâinile să-i tremure. S-a rugat în gând să nu fie ea. Doar atât mai putea face.

Înainte ca Ando să fie pe de-a-ntregul pregătit, Nakayama a deschis ușa și a intrat în sala de autopsie. Polițistul l-a urmat imediat. Ando a rămas pe loc, uitându-se din prag la trupul gol și alb întins pe masa de disecție.

2

În sufletul lui se insinuase de mult bănuiala că va veni și această clipă, dar acum, văzând de aproape cadavrul femeii, tot s-a înfiorat din cap până-n picioare. A pornit în sfârșit pe urmele lui Nakayama și ale polițistului și s-a apropiat de masă. S-a uitat la fața femeii din toate unghiurile. Încă nu era pregătit s-o recunoască. Părul și ceafa îi erau acoperite cu noroi uscat și întărit. Un picior era răsucit nefiresc de la gleznă. Pielea din zona aceea era singura pată de culoare de pe trup. Probabil că glezna era fracturată sau luxată grav. Nu existau semne de sugrumare. De fapt, nu se vedea nici o rană exterioară. Cadavrul depășise de mult stadiul de *rigor mortis*. Trecuseră peste nouăsprezece ore din clipa morții.

Ando își amintea perfect aura de prospețime pe care o avea când trăia. De câte ori visase oare că o ține în brațe și că-i simte trupul lipit de-al lui? Nu va mai avea niciodată ocazia. Acum era o păpușă de ceară, o efigie distrusă. Femeia de care aproape se îndrăgostise era expusă nemilos pe masă,

preschimbată în *asta*. Nu reușea să accepte realitatea și brusc l-a cuprins furia.

— Blestemată să fie, a șuierat.

Nakayama și polițistul s-au întors în același timp și s-au uitat la el. Polițistul nu-și putea ascunde uimirea.

— Ați cunoscut-o?

Ando a dat din cap aproape imperceptibil.

— Îmi pare rău, a murmurat Nakayama, deși nu știa cât de strânsă fusese relația lui Ando cu femeia.

Polițistul a preluat conducerea, vorbind rar și cumpănit:

— Știți cumva pe cine trebuie să anunțăm?

În spatele tonului său politicos, Ando simțea un accent de speranță. Faptul că o cunoscuse l-ar fi putut scuti pe polițist de corvoada identificării ei.

Fără să-i mai răspundă, Ando a scos agenda și a început s-o răsfoiască. Era sigur că-și notase numărul de telefon al părinților fetei. L-a găsit, l-a scris pe o bucățică de hârtie și i-a întins-o polițistului. Bărbatul a luat-o și a citit numărul.

— Prin urmare, sunteți sigur că ea este? s-a interesat el, acum pe un ton plin de respect.

— Da, sunt sigur. E Mai Takano.

Polițistul a ieșit în grabă să le telefoneze părinților fetei și să-i anunțe că fiica lor murise. Ando și-a imaginat scena care avea să se desfășoare în casa familiei Takano: telefonul sunând, mama ei ridicând receptorul și auzind o voce oficială care spune: „Sunt ofițerul de poliție cutare, *fiica dumneavoastră a murit*"... S-a înfiorat. Îi părea rău pentru mama lui Mai, îi părea rău pentru suferința cumplită pe care urma s-o înfrunte prea curând. Nu va leșina, nu se va prăbuși plângând în hohote. Nu, pur și simplu lumea se va retrage din jurul ei.

Nu mai suporta să stea în sala de autopsie. Când bisturiul va pătrunde în trupul fetei, aerul se va umple de mirosuri mult mai rele decât cele care-l întâmpinaseră când intrase. Iar când legistul va tăia pereții organelor pentru a examina conținutul stomacului și intestinelor, duhoarea va deveni de-a dreptul oribilă. Ando știa prea bine cât de mult pot rezista amintirile olfactive, și nu voia deloc s-o primească pe aceasta. Știa și că asta era soarta tuturor ființelor omenești, indiferent cât de pure sau de frumoase erau: să emane în cele din urmă o miasmă insuportabilă. Dar acum, numai acum, simțea că nu poate să reziste sentimentelor. Voia să păstreze amintirea lui Mai neîntinată de mirosul morții.

— Gata, am plecat, a șoptit el la urechea lui Nakayama.

Doctorul i-a aruncat o privire încărcată de bănuieli.

— Nu vrei să participi totuși la autopsie?

— Mai am ceva de terminat în laborator, dar mai târziu aș vrea să aflu toate detaliile.

— Am înțeles.

Ando a pus mâna pe umărul lui Nakayama și a adăugat, tot în șoaptă:

— Fii atent la artera coronară. Să nu uiți să iei o probă din ea.

Nakayama era uimit că Ando formulase deja o ipoteză în privința cauzei decesului.

— Avea cumva angină?

Ando nu i-a răspuns. L-a scuturat ușor și, aruncându-i o privire care îl avertiza să nu-i mai pună întrebări, i-a mai spus doar atât:

— Fă asta, bine?

Nakayama a dat de două ori din cap.

3

După ce colegul lui s-a întors în birou, Ando a tras un scaun de lângă masa de lucru a lui Nakayama și s-a așezat pe el invers, înconjurând spătarul cu brațele. A rămas așa, așteptând ca doctorul să-și termine raportul.

— Mi se pare că ești neliniștit, a zis colegul lui, ridicându-și privirea de la formularul în care scria.

— Într-un fel.

— Vrei să vezi raportul? l-a întrebat Nakayama, arătând cu degetul un teanc de hârtii din fața lui Ando.

— Nu, îmi e de-ajuns un rezumat.

Nakayama s-a întors și s-a uitat la el.

— Atunci dă-mi voie să fiu direct: cauza morții n-a fost un stop cardiac produs de blocarea arterei coronare.

Prin urmare, ipoteza pe care Ando i-o împărtășise înainte de autopsie se dovedise incorectă. Ando a păstrat tăcerea o vreme, întrebându-se cum trebuia să interpreteze informația. *Ce înseamnă asta, că Mai n-a văzut totuși înregistrarea? Poate că tumoarea n-a crescut cât să blocheze circulația sângelui.*

Și-a dat seama că avea nevoie de amănunte.

— Vrei să spui că nu există nici un sarcom în artera coronară?

— Eu unul n-am văzut nici unul.

— Ești absolut sigur?

— Mă rog, trebuie să primesc rezultatele analizelor înainte să afirm cu mâna pe inimă așa ceva.

Deci, în clipa de față tumoarea în cauză părea să lipsească din artera coronară a lui Mai Takano.

— Și atunci ce a ucis-o?

— Probabil frigul. Era foarte slăbită.

— Răni?

— Glezna stângă fracturată și lacerații pe ambele coate, cel mai probabil produse în urma căderii. Am găsit în răni particule de ciment.

Deci căzuse cu picioarele înainte, își fracturase glezna și nu mai reușise să se cațere afară. Puțul avea diametrul de un metru și adâncimea de trei, prea adânc ca să poată ieși fără ajutor. Rămăsese blocată în capcană, fără nimic altceva decât apă de ploaie ca să-și potolească setea. Dar și în aceste condiții tot ar fi trebuit să supraviețuiască câteva zile.

— Mă întreb cât timp a rezistat.

De fapt, nu era o întrebare în adevăratul înțeles al cuvântului. Pur și simplu gândea cu voce tare în timp ce-și imagina groaza și disperarea fetei, conștientă că rămăsese singură într-o gaură de pe acoperișul unei clădiri cu paisprezece etaje.

— Aproximativ zece zile, după părerea mea. Stomacul și intestinele sunt goale, iar grăsimea subcutanată a fost consumată în mare parte.

— Zece zile...

Ando și-a deschis agenda. Presupunând că supraviețuise zece zile în puțul acela și luând în calcul alte cinci zile care au trecut până când cadavrul a fost descoperit, înseamnă că dispăruse în jurul

datei de 10 noiembrie. Stabiliseră să se întâlnească pe 9, iar faptul că nu răspunsese la telefon împingea data dispariției înapoi cu o zi. Pe de altă parte, cutia ei de scrisori era plină cu ziare, iar cel mai vechi purta data de 8. În concluzie, pe 8 sau 9 i se întâmplase ceva și fusese obligată să plece de acasă.

Ando a marcat cele două date în calendarul agendei.

I se întâmplase ceva pe 8 sau 9 noiembrie.

A încercat apoi să se pună în locul ei. Când o găsiseră, era îmbrăcată cu o rochie și o bluză. Vestimentația sugera că ieșise din casă doar pentru puțin timp, poate cu intenția să ia o gură de aer proaspăt. Dar, în mod straniu, nu purta chiloți.

Și-a analizat din nou senzațiile din timpul vizitei în garsoniera fetei. Erau încă vii în memoria lui. Asta se întâmplase pe 15 noiembrie. Dacă rezultatele autopsiei erau corecte, în momentul acela era deja prizonieră pe acoperiș, așteptând să fie salvată. Cu alte cuvinte, lipsea de acasă de câteva zile. În ciuda acestui fapt, Ando era sigur că detectase o prezență în apartamentul ei. Ar fi trebuit să găsească o cameră goală, dar simțise acolo, în mod indiscutabil, ceva viu.

— A, și... a zis Nakayama, ridicându-și o mână cu degetul arătător întins, ca și cum și-ar fi amintit ceva important.

— Ce anume?

— Ai cunoscut-o destul de bine, doctore Ando, nu-i așa?

— N-aș spune asta. M-am întâlnit cu ea doar de două ori.

— Am înțeles. Când ai văzut-o ultima dată?

— Cred că la sfârșitul lunii trecute.

— Cu alte cuvinte, cam cu trei săptămâni înainte să moară.

Nakayama se uita la el de parcă se străduia să-i ascundă un detaliu important. Ando i-a întors privirea, îndemnându-l fără cuvinte: *Hai, spune.*

— Era gravidă, nu-i așa? a îngăimat în cele din urmă doctorul.

Timp de câteva clipe, Ando nu și-a dat seama despre cine vorbea colegul lui.

— Cine?

— Mai Takano, bineînțeles. Nakayama se uita atent la el, încercând să-i surprindă reacția. N-ai știut?

Ando nu i-a răspuns.

— Doar nu vrei să-mi spui că n-ai observat niște semne inconfundabile la o femeie care se apropia de termen.

— Se apropia de...?

Atât fusese în stare, să repete ca un papagal cuvintele lui Nakayama. Și-a ridicat privirea și a încercat să-și amintească precis silueta lui Mai. O văzuse o dată îmbrăcată în haine de zi, iar a doua oară într-o rochie roșie. În ambele cazuri era vorba de haine mulate pe șolduri și pe coapse, care-i puneau în evidență silueta zveltă. Talia de viespe era una dintre trăsăturile ei cele mai atrăgătoare. Dar nu asta era important. Ando simțise că fata avea o aură virginală. Și acum Nakayama încerca să-i spună că era gravidă? Pe deasupra, în luna a noua?

E drept, se ferise s-o privească insistent. De fapt, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât imaginea ei devenea mai neclară. Memoria îi juca feste. Ba nu, imposibil. În nici un caz nu putea fi în luna a noua. În primul rând, văzuse cadavrul cu ochii lui. Pântecele ei era atât de supt, încât aproape că atingea coloana vertebrală.

— Nu pot să cred că mai avea puțin până să nască.

— Așa sunt unele femei, știi bine. Nu li se deformează silueta nici măcar în ultimele trei luni.

— Nu, nu e o chestiune de comparație. Am văzut și eu cadavrul.

— M-ai înțeles greșit, a zis Nakayama fluturându-și mâinile prin aer, apoi și-a etalat cu grijă argumentele în fața lui Ando. Uterul era mult mărit și avea răni în punctele unde s-a desprins placenta. Vaginul era plin cu o secreție de culoare maronie. Am găsit în el fragmente minuscule de țesut care, după părerea mea, sunt resturi din cordonul ombilical.

Ți-ai pierdut mințile, a strigat Ando în gând. Dar nu credea sincer că un legist cu experiența lui Nakayama putea să facă atâtea greșeli elementare. Cele trei dovezi găsite în corpul lui Mai îl conduceau la o singură concluzie: născuse cu puțin timp înainte să rămână prizonieră în puț.

Pornind de la ipoteza că nașterea era un fapt stabilit, cum s-ar fi putut explica mișcările fetei? Poate că travaliul începuse pe 7 noiembrie sau în jurul acestei date, și Mai se grăbise să ajungă la un obstetrician. Născuse, rămăsese la spital cinci sau șase zile, apoi se externase – pe 12 sau pe 13. Poate că născuse prematur și copilul murise. Înnebunită de durere, rătăcise prin oraș și, la un moment dat, se trezise pe acoperișul blocului, unde căzuse în puțul de aerisire. Supraviețuise zece zile. Cadavrul ei fusese găsit abia în dimineața aceea.

Din punct de vedere cronologic, totul se potrivea. Nașterea era o explicație plauzibilă pentru dispariția ei. Și, evident, nu i-ar fi spus nimic mamei sale.

Dar Ando nu credea asta. Era dispus să accepte diferențele mari dintre femei în timpul sarcinii, dar, lăsând la o parte faptul că pur și simplu nu arăta

ca o gravidă, nu putea uita prima impresie pe care i-o făcuse fata.

O văzuse prima dată chiar aici. El se pregătea să înceapă autopsia, iar fata intrase însoțită de un polițist care o chemase acolo să-i povestească legistului de serviciu ce știa despre moartea lui Ryuji. Încercase să se așeze, dar își pierduse echilibrul și se sprijinise de un birou. Ando își dăduse seama dintr-o privire că era anemică. Simțise mirosul foarte slab de sânge și trăsese concluzia că menstruația era una dintre cauzele anemiei. Deducția lui fusese confirmată de expresia de jenă a fetei și de scuza ei: „Îmi pare rău, pur și simplu mi-a..." Privirile lor se încrucișaseră. O fracțiune de secundă comunicaseră fără să aibă nevoie de cuvinte.

Te rog să nu-ți faci griji. E doar problema aceea lunară. Am înțeles.

Mai îi spusese asta doar din priviri, pentru că îi era rușine să mărturisească adevărul în acea împrejurare. Amintirea schimbului mut de cuvinte era încă vie în memoria lui Ando. Făcuse autopsia lui Ryuji luna trecută, pe 20. Adică fata, care între timp născuse, avea o hemoragie menstruală cu mai puțin de-o lună înainte de termen. Imposibil, bineînțeles.

Poate că am înțeles eu greșit. Am crezut mereu că a fost o conversație fără cuvinte, dar uite că m-am amăgit singur. Poate că am interpretat totul aiurea. Dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puțin era dispus să accepte că greșise. Dimpotrivă, era sigur că pricepuse corect mesajul lui Mai.

În orice caz, rezultatele autopsiei contraziceau total punctul lui de vedere în această chestiune.

Ando s-a ridicat de pe scaun și a întins mâna spre raport. Voia să-l ia acasă și să-l studieze în liniște.

— Te superi dacă fac o copie?

Nakayama a împins spre el teancul de hârtii.

— Deloc, dă-i drumul.

— Să nu uit, a adăugat Ando. Presupun că ai luat și o probă de sânge.

— Evident.

— Poți să-mi dai și mie puțin?

— Sigur, dar puțin.

Trebuia să afle imediat dacă Mai era sau nu purtătoare a virusului misterios atât de asemănător cu cel al variolei. Prezența virusului în sângele ei ar fi fost dovada că fata se uitase la casetă. Trebuia să afle dacă tragedia ei fusese declanșată de înregistrarea video sau avea cu totul alte cauze. În clipa aceea nu putea face altceva decât să adune informații, puțin câte puțin. Dacă reușea să stabilească rolul casetei în povestea asta, ajungea cu un pas mai aproape de soluția mesajului „mutație".

4

La scurt timp după ce a văzut cadavrul lui Mai, Ando a fost înștiințat și de moartea lui Kazuyuki Asakawa. Pentru că starea ziaristului se agravase, îl mutaseră de la Shinagawa Saisei la Spitalul Universitar Shuwa, unde murise aproape imediat. Ando primise și el informațiile referitoare la starea lui, dar nu-și închipuise că omul se va stinge atât de repede. Potrivit doctorului care-l îngrijea, decesul survenise în urma unei infecții, iar pacientul plecase pe lumea cealaltă fără să se chinuie, ca și cum ar fi murit de bătrânețe. Asakawa nu-și mai recăpătase cunoștința după accident.

Ando a dat o fugă la spitalul Shuwa și le-a spus colegilor săi ce să caute în timpul autopsiei: un sarcom care blocase artera coronară și, în el, un virus asemănător cu al variolei. După părerea lui, aceste informații erau vitale pentru stabilirea următorilor pași pe care trebuia să-i facă. Înainte să plece, s-a asigurat că doctorul care conducea autopsia pricepuse perfect importanța situației.

În timp ce se întorcea la stația de metrou, nu și-a putut stăpâni regretul că Asakawa nu se mai

trezise după accident. Ziaristul deținea informații vitale pe care le luase cu el în mormânt. Dacă ar fi aflat ce știa Asakawa, ar fi știut mult mai bine la ce să se aștepte. Acum viitorul era înnebunitor de tulbure. Ando n-avea nici cea mai mică idee pentru ce trebuia să se pregătească.

Ceea ce-l îngrijora cel mai tare în clipa aceea era răspunsul la o singură întrebare: Asakawa a murit dintr-un ghinion sau pentru că așa îi fusese sortit? De fapt, aceeași întrebare era valabilă și în privința lui Mai. Amândoi suferiseră și muriseră în urma unor accidente – în cazul lui Asakawa unul rutier, în cazul lui Mai o cădere. Decesele lor păreau să aibă un punct comun, dar deocamdată Ando nu putea să afle dacă aveau sau nu vreo legătură cu vizionarea casetei video.

În timp ce mergea pe stradă, și-a dat brusc seama că blocul pe acoperișul căruia fusese găsit cadavrul lui Mai se afla destul de aproape de spitalul din care tocmai ieșise. Se întrebase nu o dată de ce se suise fata pe acoperișul unui bloc dărăpănat, și iată că acum avea ocazia să arunce o privire acolo și poate să găsească un răspuns. Trebuia să ajungă cât mai repede la fața locului, înainte să dispară indiciile.

S-a hotărât să se întoarcă pe strada Nakahara și să ia un taxi. Cu mașina ar fi ajuns acolo în zece minute.

După ce s-a oprit pe drum să cumpere un buchet de flori, Ando a coborât din taxi în fața unui depozit care aparținea unei companii de curierat. La telefon aflase doar numele companiei și că blocul în cauză se găsea la sud de depozit. Nu reușise să afle și cum se numea clădirea.

Stând în mijlocul trotuarului, s-a uitat către sud și l-a văzut. I-ar fi fost imposibil să se înșele. Avea

paisprezece etaje și pe peretele dinspre depozit șerpuia o scară exterioară.

Ando a ajuns în fața intrării, dar s-a oprit. A înconjurat clădirea până la scara exterioară. Se gândise să verifice mai întâi traseul pe care urcase Mai. Fata ar fi putut să ia liftul până la etajul al paisprezecelea, să iasă pe palierul scării de incendiu și să urce pe acoperiș sau să urce din stradă direct pe scara de incendiu. La lăsarea serii, ușa de la intrare era probabil încuiată și acoperită cu un grilaj, așa că ar fi fost obligată să folosească intrarea de serviciu, în mod sigur păzită. Iar dacă venise mai târziu, după plecarea paznicului, găsise oricum și ușa din spate încuiată. În concluzie, dacă urcase noaptea, fusese obligată să folosească scara de incendiu.

Dar pe palierul de la etajul al doilea a dat peste o poartă care i s-a părut de netrecut. A urcat până la ea ca s-o vadă mai de-aproape. Era un fel de ușă din oțel, cu un simplu mâner rotund. A încercat să-l răsucească, dar nu s-a mișcat. Era în mod sigur încuiată din partea cealaltă. Dar poarta avea doar un metru optzeci, poate ceva mai mult, și o persoană îndemânatică și agilă s-ar fi cățărat pe ea fără prea mare efort. În liceu, Mai făcuse parte din echipa de atletism, deci avea o condiție fizică suficient de bună încât obstacolul să nu-i ridice probleme.

Pe același palier era o ușă care dădea în interiorul clădirii. A încercat s-o deschidă, dar a constatat fără să se mire că și aceasta era încuiată. S-a întrebat la ce oră ajunsese Mai acolo. Dacă venise pe lumină, probabil că luase liftul până la ultimul etaj. Dacă venise seara sau noaptea, sărise peste poartă și urcase pe scara de incendiu.

Ando s-a întors la ușa din față, a intrat și s-a dus la ascensor. De fapt, erau două, și în clipa aceea ambele se aflau la parter. După toate aparențele,

la fiecare etaj erau alte firme, ale căror nume erau scrise pe câte o tablă fixată pe perete, lângă ușile lifturilor. Aproape jumătate dintre nume erau tăiate cu două linii încrucișate. Probabil că se mutaseră, iar proprietarul nu reușise să găsească alți chiriași. Clădirea era atât de tăcută, încât părea părăsită.

Când a ieșit din lift la ultimul etaj, a pășit într-un coridor întunecos și a început să caute pe bâjbâite ușa care dădea spre scara exterioară. A străbătut o dată coridorul de la un capăt la celălalt, dar n-a găsit nimic. Și totuși nu puteai să urci decât dacă ieșeai de-acolo. Ba da, exista o ușă, chiar la capătul coridorului. Ando a deschis-o și a ieșit. Vântul care bătea dinspre ocean era atât de puternic, încât a fost obligat să-și ridice gulerul hainei. Abia acolo, la ultimul etaj, și-a dat seama cât de aproape era Golful Tokio. A zărit Canalul Keihin, dincolo de el Docul Oi și, în ultimul plan, Tunelul Portului, care se pierdea repede sub ape. Din punctul lui de observație, cele două guri negre ale tunelului arătau de-a dreptul ireal. Ar fi jurat că erau nările uriașe ale unui înecat care plutea cu fața în sus.

Și tot acolo și-a dat seama de ce părea atât de înghesuit etajul al paisprezecelea, în ciuda dimensiunilor clădirii. Proiectanții îi micșoraseră suprafața la jumătate față de celelalte etaje și folosiseră spațiul rămas pentru terasa exterioară care înconjura blocul. Ando a observat că scara de incendiu pornea în jos dintr-un colț al terasei. Dar trupul lui Mai fusese găsit deasupra, pe acoperiș.

Și atunci a văzut, chiar lângă ușă, o scară din oțel fixată în zid. Părea să aibă cam trei metri.

A strâns în dinți buchetul de flori, a apucat prima bară și a început să urce, încercând să-și închipuie ce simțise Mai când urcase pe aceeași scară.

De ce a venit aici? s-a întrebat el în timp ce se cățăra încet, treaptă cu treaptă. Nu pentru că a vrut

să se sinucidă. Măcar atâta lucru era limpede, judecând după felul în care fusese proiectată clădirea. Dacă ar fi sărit de pe acoperiș, s-ar fi pomenit că aterizează pe terasă, patru metri mai jos. Nu, dacă ar fi vrut să-și ia viața, ar fi trebuit să sară de la ultimul etaj, de pe palierul scării de incendiu.

Și nu era nici genul de acoperiș pe care te urci pentru a admira priveliștea. Vopseaua cândva rezistentă la apă crăpase, apoi se coșcovise și acum scârțâia neplăcut sub picioarele lui. Acoperișul nu avea balustradă de protecție și nu-ți venea să te apropii de margine, chiar dacă știai că puțin mai jos e o terasă lată.

A văzut un șir de protuberanțe de beton plasate la distanțe egale, niște piese asemănătoare cu stabilopozii folosiți pe țărmul mării pentru a atenua forța valurilor. Habar n-avea la ce foloseau, dar aveau înălțimea potrivită pentru a putea sta pe ei ca pe un taburet. În loc să se apropie de margine, Ando s-a așezat și s-a uitat în jur. Mai erau câteva minute până la ora cinci și în această perioadă a anului soarele apune devreme. Luminile se aprinseseră deja în clădirile din jur și în magazinele de jos. Dincolo de canal se vedea un expres Keihin roșu care gonea pe linia supraînălțată. Da, era chiar un tren rapid, trecuse în viteză prin stația al cărei peron părea să plutească în aer. Peronul acela îi era cunoscut. Coborâse acolo de două ori, și de fiecare dată se dusese acasă la Mai. Acum era scăldat într-o lumină argintie și ciudat de gol pentru ora aceea a după-amiezei.

Folosind stația ca punct de referință, a încercat să localizeze blocul fetei. L-a găsit cam la patru sute de metri în linie dreaptă, literalmente chiar în fața lui. A urmărit cu privirea strada plină de magazine, apoi s-a uitat în dreapta, spre Șoseaua Țărmului.

Încă un salt de o sută de metri și s-a întors în locul în care stătea.

De ce pe acest acoperiș? În vecinătate erau multe clădiri înalte. De fapt, ar fi putut să se urce chiar pe acoperișul blocului în care locuia. S-a uitat în jur până l-a găsit din nou. Avea șapte etaje, dar părea să aibă mai puțin de jumătate din înălțimea clădirii pe acoperișul căreia se afla el acum, poate din cauză că apartamentele minuscule erau și foarte scunde. Oricum, pe acoperișul blocului ei exista o suprafață plană pe care puteai merge. În același timp, se afla chiar pe marginea străzii cu magazine, deci era înconjurat de clădiri înalte. Ieșea în evidență mai ales un bloc de nouă etaje, în partea de vest, de pe care acoperișul blocului lui Mai putea fi observat cu ușurință. Clădirea pe care se afla Ando se deosebea de celelalte din acest motiv. Era plasată într-o porțiune a Șoselei Țărmului plină de depozite, deci în vecinătatea ei nu existau clădiri mai înalte. Pe acoperișul ei nu riscai să te vadă cineva de deasupra.

Ando s-a ridicat de pe postamentul din beton și s-a oprit între două cabine tehnice plasate una lângă alta pe acoperiș. Una adăpostea motorul liftului, cealaltă părea să fie destinată sistemului de ventilație. Deasupra celei dinspre sud era fixat un rezervor de apă de dimensiuni considerabile.

Între ele era un puț adânc pentru drenajul apei de ploaie. Mergând cu grijă, calculându-și fiecare pas, Ando a înaintat încet și s-a oprit aproape de marginea lui. Pe toate laturile erau fixate bariere din plasă de sârmă, dar toate erau pline de găuri. Probabil că oamenii din echipa de întreținere le lăsaseră așa pentru că nu-și închipuiseră că i-ar fi venit cuiva ideea să urce pe acoperiș. Ando n-a mai fost în stare să facă ultimul pas spre margine. Dacă

ar fi pus piciorul lângă buza acelei găuri pătrate și negre, s-ar fi simțit imediat atras în adâncul ei. S-a aplecat totuși în față și, tremurând, a aruncat buchetul de flori printr-o gaură din plasa de oțel. Și-a împreunat palmele și s-a rugat pentru odihna ei veșnică. Dacă tehnicienii n-ar fi urcat să verifice ascensorul, fata n-ar fi fost găsită nici acum.

Seara se lăsa repede. Acoperișul era aproape cufundat în întuneric și briza care sufla dinspre ocean stârnea vârtejuri în spațiul îngust în care se afla, înconjurat din trei părți de pereți din beton. L-a scuturat un fior. Ar fi trebuit să vină mai devreme, când soarele strălucea deasupra acoperișului. Dar știa că nici măcar la lumina zilei n-ar fi avut curaj să se uite în puț, în gaura aceea în care ieri zăcea un trup neînsuflețit. Nu imaginea cadavrului îl făcea să tremure. Ideea că fata își așteptase moartea în spațiul acela ca o capcană perfectă îl umplea de groază. Câte zile așteptase Mai acolo jos, cu glezna fracturată, incapabilă să se ridice, uitându-se la fâșia îngustă de cer care se afla la doar trei metri deasupra ei, pierzându-și treptat speranța și în cele din urmă dându-și ultima suflare? Probabil că se simțea închisă de vie într-un sicriu care plutea în aer. Lui Ando i s-a tăiat răsuflarea. Întâmplarea era prea nefirească pentru a putea fi numită accident.

Dintr-o cabină s-a auzit un geamăt mecanic, apoi zgomotul unui cablu care se înfășura pe un tambur. Unul dintre lifturi se pusese în mișcare. Ando a început să meargă cu spatele, cu pași mici, ca să iasă din spațiul îngust. Pereții cabinelor erau aspri și pe alocuri înnegriți. Vopseaua se coșcovise, o dovadă în plus că oamenii urcau rareori acolo.

S-a îndepărtat cât de repede a putut, s-a întors la scara pe care venise și s-a grăbit să coboare pe

terasă. Ultima bară se afla cam la un metru înălțime, așa că a fost obligat să sară. Și-a calculat prost mișcarea și a aterizat greșit. Piciorul drept i-a amorțit câteva clipe. S-a ghemuit și s-a pomenit că se uită fix la ultima treaptă a scării ruginite.

A intrat în clădire și s-a dus la lifturi. Unul dintre ele urca încet. A apăsat pe buton și a așteptat să ajungă la ultimul etaj.

A încercat din nou să înțeleagă de ce urcase Mai pe acoperiș. A cântărit mai întâi presupunerea că fusese urmărită. Seara și noaptea, zona aceea cu depozite era aproape pustie. Cine știe, poate în timp ce trecea pe-acolo fata observase că o urmărea cineva. Văzuse scara de incendiu și poarta de la etajul al doilea. Dacă se gândise că ea putea sări peste poartă, dar urmăritorul ei nu, probabil că își luase inima în dinți și urcase. Poate că urmăritorul ei reușise să se cațere și el pe poartă și fata fusese obligată să urce mai departe. Asta ar fi fost prima ei greșeală, pentru că așa ar fi ajuns într-o situație fără ieșire. Ultima ei rază de speranță ar fi fost scara de trei metri care ducea pe acoperiș. Prima bară era la un metru înălțime. Sperând că urmăritorul va renunța în sfârșit, Mai se urcase pe acoperiș. Și? Individul continuase sau nu să se țină după ea? A încercat să-și închipuie pentru cine ar fi fost biata scară un obstacol de netrecut, dar a văzut în minte nu imaginea unui om, ci a unui monstru patruped.

Chiar în clipa când alunga această idee fantastică, ușile liftului s-au deschis. Ascensorul nu era gol. Până atunci, Ando văzuse doar vârfurile pantofilor, dar acum, ridicându-și privirea, a descoperit în fața lui o femeie tânără. Îl privea fix, ca și cum se aștepta să-l găsească acolo. Nu avea cum să se înșele, se mai întâlnise cu ea o dată, în aceleași împrejurări. Era femeia care ieșise din garsoniera lui

Mai și coborâse cu el. Unghiile crăpate și mirosul acela necunoscut... Chiar dacă ar fi vrut, tot n-ar fi reușit s-o uite.

Acum stătea în fața ei, o privea și nu era în stare să-și miște nici un mușchi. Era profund tulburat. Mintea lui nu putea pricepe ce vedeau ochii și trupul nu mai asculta nici o comandă.

De ce. A venit. Aici? Căuta disperat o explicație rațională, dar era blestemat să n-o găsească. Îl înspăimânta exact absența oricărui motiv plauzibil. Dacă ar fi găsit o explicație acceptabilă, ar fi scăpat și de teroarea care-l copleșise.

În timp ce se uitau unul la altul, ușile liftului au început să se închidă. Femeia a întins un braț și le-a ținut deschise. Mișcarea fusese fluidă, perfectă. Purta o fustă albastră cu buline și nu avea ciorapi, în ciuda frigului de început de iarnă. Își folosise doar o mână pentru a opri ușile liftului pentru că în cealaltă avea un mic buchet de flori.

Flori. Privirea lui Ando a rămas fixată pe buchet.

— Ne-am mai întâlnit, nu-i așa?

Ea vorbise prima, și vocea i-a atras atenția. Timbrul foarte grav nu se potrivea cu silueta zveltă, ca de trestie, a femeii.

Ando a rămas câteva clipe nemișcat, cu gura deschisă, dar în cele din urmă a reușit să adune câteva cuvinte din adâncul gâtului său uscat:

— Ești sora lui Mai?

În realitate, asta își dorea el. Dacă era într-adevăr sora fetei, totul căpăta un sens: faptul că ieșise din garsonieră, că venise aici cu un buchet de flori. Tot ce văzuse și-ar fi găsit explicația.

Femeia i-a răspuns cu o mișcare din bărbie, imperceptibilă și indescifrabilă. Nu fusese un gest de aprobare, dar nici de negare. Putea fi interpretat oricum, ca da sau nu, însă Ando a hotărât pe loc că era un „da".

E sora ei mai mare. A venit să lase un buchet de flori în locul unde a murit Mai. Era cea mai firească explicație, cea mai potrivită cu împrejurările. Oamenii acceptă numai ce sunt în stare să înțeleagă.

Brusc, toate temerile lui de mai devreme i s-au părut caraghioase. De ce naiba se speriase atât de tare? Nu mai reușea să-și înțeleagă nici propriile reacții emoționale. Din prima clipă când o văzuse, necunoscuta îi făcuse o impresie puternică, stranie. Acum, după ce dezlegase misterul, senzația aceea se spulberase ca o minciună demascată și nu mai vedea în fața lui decât o femeie foarte frumoasă. Nasul drept și fin, curbele line ale obrajilor, ochii puțin migdalați, cu gene dese.

Ochii. Când se întâlnise ieri cu ea, în fața garsonierei lui Mai, purta ochelari de soare. Abia acum îi vedea ochii. Privirea care îl învăluia părea să-l atragă ca un magnet uriaș. Îi era greu să respire și inima îi bubuia.

— Scuză-mă, dar...

A înțeles imediat din tonul și expresia ei că voia să-i spună ce legătură avea el cu Mai.

— Mă numesc Ando, lucrez la Facultatea de Medicină a Universității Fukuzawa.

Știa prea bine că nu era un răspuns precis la întrebarea ei.

Femeia a ieșit din lift și, ținând în continuare ușile deschise, l-a invitat din priviri să intre. Trebuia s-o asculte. Gestul ei elegant nu putea fi refuzat. Ando i-a luat locul în ascensor, docil, parcă vrăjit. S-au uitat iar unul la celălalt, din poziții acum inversate.

— Te voi căuta curând să-ți cer ceva.

A rostit aceste cuvinte chiar înainte ca ușile să se închidă complet. Ando a auzit-o limpede, era imposibil să se fi înșelat. Ușile s-au închis ca diafragma unui aparat de fotografiat, ștergând silueta

grațioasă din câmpul lui vizual, dar lăsându-i imaginea întipărită pe retină.

În timp ce liftul cobora încet, Ando și-a dat seama că era stăpânit de o dorință fizică irezistibilă. Primele lui fantezii sexuale de când își pierduse familia fuseseră provocate de Mai Takano, dar ce simțea acum era incomparabil mai intens. Se aflase față în față cu femeia asta doar câteva secunde și totuși putea să-și amintească perfect fiecare detaliu al trupului ei, de la curbura gleznelor goale până la conturul ochilor. Timpul trecea, însă imaginea rămânea la fel de clară. Profund tulburat de accesul neașteptat de lăcomie sexuală, Ando a ieșit în fugă din clădire, a oprit un taxi și a pornit spre casă.

În mașină s-a gândit la ultimele cuvinte ale femeii.

Te voi căuta curând să-ți cer ceva.

Ce anume să-i ceară? Cum adică să-l caute? Ce naiba era asta, un fel de glumă mondenă?

Se grăbise să iasă din bloc și să se urce în taxi de parcă ea îi urmărea fiecare pas. Acum îi părea rău că nu o întrebase cum o cheamă și nu-i ceruse numărul de telefon. De ce nu făcuse asta? Ar fi trebuit s-o aștepte jos, dar uite că plecase. Mai bine zis, nu fusese în stare să rămână acolo. Ca și cum femeia îi controla mișcările. Acționase împotriva propriei lui voințe.

5

Trecuse o săptămână de la autopsia lui Mai. Venise și decembrie, și iarna se instalase brusc. Lui Ando nu-i plăcea iarna – prefera de departe sfârșitul primăverii și începutul verii –, dar după moartea fiului său încetase să mai acorde atenție schimbării anotimpurilor. Dimineața, gerul aspru îl obligase totuși să ia act de venirea iernii. Până la universitate se oprise de câteva ori, hotărât să se întoarcă acasă să-și ia un pulover gros, dar de fiecare dată renunțase. Nu-i venea să bată atâta drum înapoi, iar mersul pe jos îl încălzea oricum.

Apartamentul lui din Sangubashi era destul de aproape de universitate și își putea permite să facă o plimbare dacă avea chef. Deși drumul era scurt, în mod normal lua metroul, dar trebuia să schimbe trenul și transferul nu era niciodată plăcut. Din acest motiv și pentru că avea nevoie de mișcare, Ando se ducea la birou și se întorcea acasă pe jumătate mergând, pe jumătate alergând. Asta ar fi trebuit să facă și azi, dar la jumătatea distanței se răzgândise și se urcase într-un tren JR în stația Yoyogi. Nu strica să ajungă la universitate cât mai devreme.

Cum avea de mers doar două stații și vagonul se legăna ca un balansoar, n-a reușit să-și pună gândurile în ordine. Stabilise că în dimineața asta va studia la microscopul electronic probele de țesut prelevate de la Mai și de la Ryuji. Trebuia să se întâlnească în laborator cu Miyashita și specialistul în microscopie electronică, Nemoto. Gândindu-se la ce îl aștepta, abia putea să-și stăpânească nerăbdarea.

Deocamdată virusul acela ciudat nu fusese găsit decât în sângele celor care văzuseră înregistrarea video. Nu primiseră nici un raport că s-ar transmite prin contact fizic. Și chiar el găsise acasă la Mai o copie a casetei, dar înregistrarea inițială fusese ștearsă. Aceste două informații îl conduceau la o singură concluzie: descoperirea virusului în sângele lui Mai era dovada aproape sigură că fata vizionase înregistrarea. În acest caz, moartea ei putea fi pusă strict pe seama casetei.

Aproape că a ratat stația la care trebuia să coboare, dar a reușit să sară din vagon în ultima clipă, chiar înainte să se închidă ușile. S-a lăsat purtat de șuvoiul mulțimii care se scurgea către porțile de lângă casa de bilete. Clădirea spitalului se înălța impunătoare în fața lui.

Ando s-a strecurat în laborator și Miyashita și-a întors către el fața rumenă.

— În sfârșit și-a făcut apariția!

Miyashita și Nemoto se ocupaseră toată săptămâna trecută de pregătirile pentru ședința de microscopie din ziua aceea. Un virus nu e un obiect oarecare pe care să-l iei și să-l pui oricând și oricum sub lentila unui microscop. Mai întâi sunt necesare o mulțime de operații, de exemplu centrifugarea, secționarea celulelor și așa mai departe. Această

procedură depășea cu mult cunoștințele unui nespecialist ca Ando. Ținând cont de eforturile pe care le făcuse Miyashita, nerăbdarea lui nu era deloc surprinzătoare. Se apucase de treabă foarte devreme și acum totul era gata.

— Stinge luminile, a zis Nemoto.

— Da, să trăiți, i-a răspuns Miyashita și a apăsat imediat pe întrerupător.

Deși obținuseră de mult rezultatele analizei secvențiale, abia acum aveau ocazia să vadă virusul direct, cu ochii lor.

Nemoto a intrat singur în camera obscură și a așezat secțiunea ultrasubțire în dispozitivul de fixare. Ando și Miyashita au rămas în fața consolei, uitându-se la ecran într-o tăcere deplină. Cu toate că nu apăruse încă nici o imagine, amândoi erau foarte concentrați și vedeau deja cu ochii minții.

Nemoto s-a întors la consolă și a stins ultimul bec, care ardea chiar deasupra lor. Pregătirile se încheiaseră. Toți trei se uitau fix la monitor, ținându-și respirația. Treptat, pe măsură ce fasciculul de electroni mângâia secțiunea cu materie celulară, în fața lor s-a deschis o lume microscopică.

— La care ne uităm acum? l-a întrebat Miyashita pe Nemoto.

— La a lui Takayama.

Modelul verde care acoperea ecranul din fața lor era un univers în sine. O răsucire scurtă a unui buton și au început să gonească peste suprafața celulelor. Undeva, acolo, se ascundea virusul.

— Încearcă să mărești grosismentul, a zis Miyashita.

Nemoto s-a executat imediat și a mărit la gradația 9 000. La următoarea trecere peste câmpul secțiunii au văzut limpede celulele muribunde. Citoplasma strălucea puternic, dar organitele se transformaseră în bulgări negri.

— Fixează-l pe citoplasmă în colțul din dreapta-sus și mărește grosismentul.

Tiparul celulelor aproape moarte se reflecta pe fața lui Miyashita, care strălucea stins, ca o sculptură în bronz. Nemoto a mărit grosismentul la 16 000.

— Mai mult.

21 000.

— Gata, stop!

Miyashita aproape strigase. I-a aruncat o privire lui Ando care s-a aplecat până când fața i-a ajuns la două palme de ecran.

Acolo erau... roiuri întregi.

Filamentele se zvârcoleau ca niște șerpi în jurul celulelor muribunde, agățându-se de fibrele de cromatină și mușcând din ele. Pe spatele lui Ando a coborât un fior rece. Se confruntau cu un virus nou, cum nu mai întâlniseră până atunci. Nu văzuse niciodată la microscopul electronic virusul variolei, dar știa cum arată pentru că citise destule lucrări științifice. Deosebirile față de cel pe care-l studiau acum erau evidente de la prima privire.

— Cerule!

Miyashita încremenise, cu gura căscată.

Ando știa cum acționează virusul, știa că era purtat prin vasele de sânge până la artera coronară, unde se fixa pe peretele interior al ramurii descendente anterioare și provoca mutații în celulele din jur, iar acestea formau în cele din urmă o tumoare. Dar nu putea să înțeleagă în ruptul capului cum era posibil ca virusul pe care-l vedea cu ochii lui să fi apărut ca urmare a unui proces psihic. Virusul nu își ataca victima din exterior. Dimpotrivă, se năștea în corpul ei, după ce aceasta vedea înregistrarea. Era consecința unui mecanism mental. Explicația depășea cu mult limitele imposibilului și Ando era stupefiat. Un salt de la nimic la ființare,

de la concept la materie. În lunga istorie a Pământului, așa ceva se mai întâmplase doar o dată, la apariția vieții.

Ce înseamnă asta, că viața a apărut datorită unei conștiințe active?

O luase razna. Cuvintele lui Miyashita l-au readus la realitate:

— Nu arată ca „ring"?

Ando și-a întors din nou privirea la ecranul microscopului. Nu i-a trebuit mult timp să înțeleagă ce voia să spună Miyashita: era pur și simplu un termen de comparație pentru forma virusului. Unele exemplare erau alungite, altele în formă de U, dar cele mai multe semănau cu un inel deformat. „Ring" era fără îndoială cel mai potrivit nume. Avea chiar și o protuberanță care aducea cu piatra unui inel. Ecranul părea fotografia unei camere goale în care cineva aruncase pe jos, la întâmplare, inele, șerpi în miniatură și elastice rotunde.

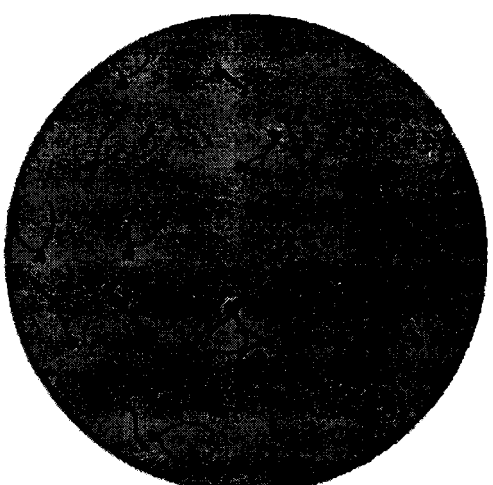

Virusul „Ring" (grosisment 21 000)

Era de datoria lor, a celor care-l descoperiseră, să-l și boteze, iar remarca lui Miyashita fusese o sugestie. Virusul „Ring".

— Ce zici?

Miyashita voia să afle părerea lui Ando. Numele era perfect, dar pe Ando chiar asta îl deranja. I se părea, dacă putea spune așa, *prea* perfect, și îl obliga să se întrebe dacă nu cumva un Dumnezeu necunoscut își făcea astfel simțită prezența. Cum a început toată povestea asta? Bineînțeles că nu uitase: cu numerele de pe foaia de ziar care apăruse din cadavrul lui Ryuji. *178, 136.* Îl conduseseră aici, la cuvântul „ring". Apoi descoperise documentul acela uluitor intitulat tot *Ring*. Iar acum asta, în fața ochilor săi: un virus în formă de inel. Parcă o voință colosală, care-și schimba forma la fiecare renaștere și încerca să se transforme în ceva și mai puternic, își alesese această imagine drept simbol.

Universul microscopic avea o frumusețe aparte, generată de repetarea ciclică, dar Ando nu mai vedea acum decât opusul ei, ceva oribil. Urâțenia nu era motivată doar de certitudinea că virusul avea să le facă rău oamenilor. Nu, ceea ce simțea el era mai degrabă o ură viscerală față de creaturile minuscule. Oricine ar fi văzut imaginea ar fi simțit probabil aceeași repulsie, chiar dacă nu știa nimic despre adevărata ei semnificație.

Ca și cum ar fi vrut să-i confirme concluzia, Nemoto era vizibil șocat. Mâinile îi tremurau pe comenzile microscopului. Doar mașinăria rămăsese nepăsătoare și continua să scuipe imperturbabilă negativ după negativ. După ce a făcut șapte fotografii, Nemoto a adunat clișeele și a intrat în camera obscură. În timp ce aștepta să se termine

developarea, a luat secțiunea cu celulele lui Mai și a pus-o în dispozitivul de fixare. S-a întors la consolă, mai calm acum, și a pornit microscopul.

— Ne uităm la secțiunea Takano.

Au mărit treptat grosismentul, așa cum procedaseră și în cazul mostrei prelevate de la Ryuji. Au găsit foarte ușor ceea ce căutau. Indiscutabil, aceiași virușii. Se zvârcoleau acolo, pe ecran, la fel ca primii.

— Identic, au spus Ando și Miyashita într-un glas.

Nu observaseră vreun aspect care să le contrazică concluzia. Dar Nemoto, expertul în microscopie electronică, era mai sensibil decât ei la diferențele minore.

— E ciudat.

Miyashita s-a uitat la Nemoto câteva clipe, în timp ce acesta clătina din cap și își mângâia bărbia, apoi a zis:

— Ce anume?

— Mai bine nu vă spun nimic până nu compar fotografiile.

Prudent ca întotdeauna, Nemoto ezita și acum să tragă concluzii doar pe baza unor simple impresii despre virusul lui Ryuji. Știința cere dovezi, nu impresii, era sloganul lui. Dar, lăsând la o parte reticența, ar fi putut să jure că văzuse o deosebire cuantificabilă. Nu era vorba despre numărul diferit de virușii din cele două mostre. Ceea ce îi atrăsese atenția era numărul mai mare de inele desfăcute din mostra de sânge prelevată de la Mai Takano. Bineînțeles, și în cea de la Ryuji existau destule asemenea specimene, în formă de U sau ca niște șerpi, dar cei mai mulți virușii erau întregi, inelari. În cazul lui Mai, numărul inelelor sparte crescuse, și ele formau șiruri aproximative.

Virus inelar desfăcut (grosisment 100 000)

Pentru a-și confirma bănuielile, Nemoto a ales un specimen reprezentativ și a mărit grosismentul până când virusul a umplut ecranul. Dacă un specimen normal arăta ca un inel, acesta semăna în schimb cu un inel rupt chiar lângă „piatră". Piatra devenise un cap, iar montura un filament lung, unduitor.

Rezultatul final era o formă pe care Ando, Miyashita și Nemoto o cunoșteau prea bine. Toți trei s-au gândit la același lucru în același timp, dar nici unul n-a îndrăznit să vorbească.

6

Prima întrebare s-a născut în mintea lui Nemoto atunci când compara fotografiile virușilor. În orice zonă a mostrei de la Mai Takano existau mai multe „inele desfăcute" decât în oricare altă zonă de mărime comparabilă din mostra de la Ryuji. Din punct de vedere statistic, la Ryuji aproximativ unul din zece viruși era desfăcut, dar în mostra prelevată de la Mai proporția urca la cincizeci la sută. O asemenea diferență substanțială trebuia să aibă o cauză precisă. Ando a cerut ca toate mostrele prelevate de la victimele casetei să fie examinate imediat la microscopul electronic.

Au primit ultimele rezultate abia vineri, după Anul Nou.

Aruncând o privire pe fereastra laboratorului, Ando a observat că din ninsoarea de noaptea trecută mai rămăseseră doar câteva fâșii subțiri sub copacii desfrunziți din parcul din jurul Templului Meiji. Când se sătura să studieze fotografiile, se ducea la fereastră pentru a-și odihni ochii cu priveliștea lui. Miyashita era însă neobosit și continua să

compare cu cea mai mare atenție clișeele răsfirate pe birou.

Punându-i la socoteală pe Asakawa și pe Mai, unsprezece oameni muriseră după ce văzuseră înregistrarea video. În sângele tuturor fusese găsit același virus. Nu mai încăpea nici o îndoială că acesta le provocase moartea. Dar, luând drept termen de comparație inelele desfăcute, victimele se împărțeau în două categorii. În cazul lui Mai sau al lui Asakawa, inelele desfăcute atingeau jumătate din numărul total al virușilor, dar în celelalte mostre de sânge reprezentau doar o zecime. Nu era un rezultat tocmai surprinzător. Soarta persoanei contaminate depindea în mare măsură de raportul virus neinelar-virus inelar.

Statisticile mai arătau că, odată ce se depășea un anumit procent de viruși neinelari, gazda era cruțată de moartea prin stop cardiac. Deocamdată nu le era foarte clar ce valoare avea acest procent.

Mai și Asakawa văzuseră înregistrarea video. Virusul inelar apăruse în corpurile lor. Până în acest stadiu nu se deosebiseră cu nimic de celelalte nouă victime ale casetei. Dar ceva provocase transformarea virușilor într-o varietate cu flagel, iar aceste specimene depășiseră un anumit nivel critic. Iată de ce, chiar dacă Mai și Asakawa văzuseră înregistrarea, nu muriseră prin stop cardiac. Întrebarea logică era următoarea: Ce anume provocase diferențierea virușilor din sângele lor? Prin ce se deosebeau ei de celelalte victime?

— O formă specială de imunitate? s-a întrebat Ando cu voce tare.

— E posibil, a zis Miyashita, ridicându-și privirea.

— Sau poate... a continuat Ando, dar s-a oprit.

— Poate ce?

— Poate e ceva legat de virus.

— Și eu înclin mai degrabă în direcția asta, a spus Miyashita, ridicându-și picioarele pe un scaun și scoțându-și în față burta respectabilă. Tâmpenia celor patru puști care au găsit primii înregistrarea a condamnat virusul la extincție într-un viitor destul de apropiat. Singura lui șansă de salvare era să treacă printr-o mutație. Exact asta ne-a transmis Ryuji în mesajul lui. Bun, în concluzie cum și-a provocat mutația și, mai ales, în ce anume s-a transformat? După părerea mea, răspunsul la aceste întrebări va fi găsit în virusul din mostrele luate de la Mai Takano și Kazuyuki Asakawa. Adică în specimenele neinelare, desfăcute.

— Dar un virus folosește pentru reproducere celulele gazdei.

— Corect.

— Iar uneori reproducerea este explozivă.

Și asta era o informație de nivel elementar. Trebuia doar să te gândești la ciuma neagră din Evul Mediu sau la gripa spaniolă din timpuri mai apropiate, exemple concludente de virusi care se înmulțeau fără oprelişti.

— Și? a zis Miyashita, deja nerăbdător.

— Gândește-te. Virusul îi transmite omului: Fă o copie, altfel vei muri după o săptămână. Iar dacă omul face ce i se spune, o casetă se transformă în două. E o rată de creștere foarte scăzută. Chiar presupunând că următoarele victime repetă procesul de copiere, după o lună apar doar patru casete.

— Da, cred că ai dreptate.

— Nu ar fi un motiv de panică.

— Vrei să zici că nu prea seamănă cu un virus, nu-i așa?

— Dacă nu se înmulțește exponențial, nu se răspândește.

Miyashita s-a uitat fix la Ando:

— Ești bun să ne lămurești unde anume bați?

— Păi, cred că...

Dar Ando nu știa de fapt ce vrea să spună. Nu cumva încerca să complice și mai mult problema? Desigur, existau cazuri atestate în care un virus contaminase mii, zeci de mii de oameni practic peste noapte. Rațiunea de a fi a virușilor este înmulțirea maximă în cel mai scurt timp. În cazul casetei video, simpla copiere era un proces ineficient. Dovada: înregistrarea dispăruse după numai trei luni. Asta dacă nu cumva renăscuse sub altă formă, prin mutație...

— Nimic, a fost un presentiment absurd.

Ando s-a uitat iar la fotografiile virușilor inelari. Erau o mulțime, îngrămădiți unii într-alții. În punctele în care se suprapuneau mai multe exemplare, acestea alcătuiau structuri care semănau cu fâșiile de bandă magnetică răsucită și încurcată. În pragul morții, Sadako Yamamura își transformase gândurile într-o proiecție de imagini și generase un câmp energetic în puțul acela părăsit. Înregistrarea se născuse prin „explozia" acelei energii. Nu era un proces de multiplicare a materiei, ci a informației, așa cum fusese înregistrată pe banda magnetică și în ADN.

Nu putea să scape de teama că undeva, într-un loc neștiut, se petrecea chiar în clipa aceea o mutație groaznică. Ando intrase în camera lui Mai, se urcase pe acoperiș și văzuse puțul în care murise fata. Simțise pe pielea lui cât de straniu era spațiul în care locuise, cât de ciudat era acoperișul de sub picioarele lui. Poate că tocmai din cauza asta el simțea pericolul, iar Miyashita nu. I se părea că simte zvârcolirea acelui ceva din camera lui Mai sub tălpile lui, și era din ce în ce mai intensă.

— Adică te aștepți la o catastrofă? l-a întrebat Miyashita calm.

— Nu știu, dar totul mi se pare grotesc.

De când făcuse autopsia lui Ryuji, Ando trăia într-o lume bizară. Parchetul era moale și lipicios sub picioarele lui, căldura vieții pulsa în spații pustii. Fenomene inexplicabile, unul după altul. Și încă ceva: ce născuse Mai? Îl treceau fiorii doar gândindu-se la asta. Fata murise cu o lună și jumătate în urmă și ei tot nu aflaseră *ce* născuse. Ando avea mari dubii că adusese pe lume un copil frumos ca ea.

— Ești mereu pesimist. Să zicem că a reușit să se transforme, asta nu înseamnă că s-a adaptat la mediu.

— Crezi că virusul mutant a dispărut și el?

— Nu putem exclude o asemenea ipoteză.

— Ești mereu optimist.

— Știi ce ravagii a făcut gripa spaniolă în 1918. Au descoperit același virus în America, în 1977, dar n-a murit nimeni. Prima dată a ucis între douăzeci și patruzeci de *milioane* de oameni în lume. Șaizeci de ani mai târziu era practic inofensiv.

— Da, un virus poate să slăbească prin mutații succesive.

După dispariția lui Mai Takano nu mai murise nimeni în condiții suspecte, era o realitate indiscutabilă. Ando citea zilnic ziarele și păstra permanent legătura cu oamenii lui din poliție, dar până acum plasa rămăsese goală. Poate că Miyashita avea dreptate: virusul renăscut nu reușise să se adapteze la mediu în perioada de grație prea scurtă care-i fusese acordată și își pierduse capacitatea de reproducere. Da, poate că dispăruse.

— Ai idee ce-ar trebui să facem în continuare? a întrebat Miyashita, dându-și picioarele jos și răsucindu-se cu scaunul.

— Păi, ar fi ceva ce mi-a scăpat până acum.

— Spune mai repede.

— Când și de unde a luat Mai caseta?

— Ce importanță are?

— Chestia asta mă sâcâie. Vreau să aflu data exactă.

Ando simțea că ar fi trebuit să verifice de mult acest aspect. Fusese prea ocupat cu virusul și uitase. Acum i se părea singura pistă rămasă. Era nouăzeci și nouă la sută sigur că înregistrarea video pe care o văzuse Mai era copia făcută pentru Ryuji, dar nu știa cum și când ajunsese ea în mâinile fetei.

7

I-a fost surprinzător de simplu să afle.

Dacă lucrurile lui Ryuji au fost trimise părinților săi la două sau trei zile după nefericitul eveniment, fără îndoială că Mai a luat caseta de-acolo. Ando a telefonat imediat familiei lui Ryuji.

Când mama lui Ryuji a aflat că doctorul era un vechi coleg de facultate al fiului ei, a devenit brusc foarte amabilă. Ando a întrebat-o dacă vorbise vreodată cu o tânără pe nume Mai Takano.

— Da, i-a răspuns femeia, ba chiar i-a spus când anume, după ce a căutat în dosarul de cheltuieli al familiei bonul prăjiturii pe care o cumpărase special pentru Mai. Prima zi a lunii noiembrie, 1990. Ando a tresărit când a auzit data.

— De ce a venit Mai Takano la dumneavoastră?

Femeia i-a explicat că fata îl ajuta pe Ryuji să definitiveze o lucrare ce avea să fie publicată într-o revistă științifică, mai precis să transcrie manuscrisul, și descoperise că lipsea o pagină.

— Prin urmare, v-a făcut o vizită ca să caute pagina lipsă. Am înțeles bine?

Ando și-a notat repede numele editorului revistei și a închis telefonul. Nu voia să fie întrebat ce mai face Mai. Dacă i-ar fi spus că fata murise, s-ar fi trezit imediat sub o ploaie de întrebări și răspunsurile lui nu erau tocmai potrivite pentru o mamă care-și pierduse fiul.

A rămas nemișcat, cu o mână pe receptor, mult timp după ce îl așezase în furcă.

În ziua de 1 noiembrie, Mai s-a dus la părinții lui Ryuji. A găsit caseta în timp ce căuta pagina care lipsea din manuscris. A luat-o acasă. S-a uitat la înregistrare în aceeași zi.

A început să asambleze o ipoteză care avea ca punct de plecare data de 1 noiembrie. Virusul avea nevoie de o săptămână să-și facă efectul. Prin urmare, fata pățise ceva în 8 noiembrie. Ando avea întâlnire cu ea a doua zi, 9 noiembrie. În ziua aceea o sunase de câteva ori, zadarnic. Da, totul căpăta sens. Fie era acasă, însă nu putea să răspundă, fie căzuse deja în capcana puțului.

A început să treacă în revistă evenimentele în ordine inversă. Autopsia le arătase cât timp rezistase fata în puț și cât timp trecuse de la moartea ei până când tehnicienii găsiseră cadavrul. Potrivit dovezilor medicale, murise în 20 noiembrie – cu o oarecare aproximație – și căzuse în puț cam cu zece zile înainte. Concluzia pe care putea s-o tragă, în perfectă concordanță cu presupunerile anterioare, era evidentă: virusul o afectase într-un fel sau altul pe 8 sau 9 noiembrie și era răspunzător și de căderea ei în puț. În sfârșit, era perfect logic să presupună că fata văzuse înregistrarea pe 1 noiembrie.

Următorul pas a fost un drum până la secția de periodice a bibliotecii, unde a căutat revista în care fuseseră publicate articolele lui Ryuji. A găsit-o repede. Ultima parte a lucrării, intitulată *Structura*

cunoașterii, apăruse în numărul din 20 noiembrie. Era un indiciu important.

Mai a reușit să completeze și să transcrie articolul și l-a dus la editură.

Prin urmare, între cele două puncte de referință – adică vizionarea casetei și moarte – fata se întâlnise cel puțin cu o persoană.

A telefonat la revista care publicase articolul și a aranjat o întâlnire cu redactorul care se ocupase de lucrarea lui Ryuji. Se hotărâse, fără să știe prea bine de ce, să vadă cu ochii lui editura și să vorbească între patru ochi cu redactorul, deși i-ar fi fost mult mai ușor s-o facă la telefon.

A luat un tren JR până la Suidobashi. De-acolo a mers pe jos cam cinci minute, căutând adresa din clădire în clădire, până când a văzut în sfârșit blocul cu unsprezece etaje al Editurii Shotoku. S-a oprit la recepție și a întrebat de Kimura, redactor la revista lunară *Curente*. În timp ce aștepta, s-a uitat într-o doară prin hol. Kimura i-a trimis vorbă că va coborî imediat. Ando s-a bucurat din nou că omul acceptase fără fasoane întâlnirea cu un necunoscut. La telefon i se păruse că bărbatul are douăzeci și ceva de ani și își imaginase că va fi întâmpinat de un tânăr arătos, cu ochelari cu rame subțiri.

Nici gând. A văzut un tip îndesat, îmbrăcat cu pantaloni în carouri prinși cu bretele. În ciuda anotimpului, chelia îi strălucea de sudoare. Nu se potrivea în nici un fel cu ce-și imaginase Ando despre un redactor de la o editură importantă, mai ales unul angajat la o revistă care se ocupă de ultimele direcții în gândirea filozofică și științifică.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

Bărbatul i-a zâmbit larg și i-a întins o carte de vizită: Satoshi Kimura, redactor-șef adjunct. Era

mult mai bătrân decât părea după voce. Probabil că se apropia de patruzeci de ani.

Ando a scos și el o carte de vizită și i-a spus:

— Vă mulțumesc că ați acceptat întâlnirea. Vă pot oferi o cafea undeva în apropiere?

Îi sugerase redactorului că preferă să discute cu el afară.

— În zona asta nu e nici o cafenea decentă, dar avem noi un bufet, dacă nu vă deranjează.

— Deloc.

Ando s-a lăsat condus de Kimura și s-au urcat amândoi în lift.

Bufetul se afla la ultimul etaj și ferestrele lui dădeau spre grădina din spate. Era excelent aprovizionat. Ando s-a afundat într-o canapea comodă, s-a uitat în jur și a recunoscut câteva figuri pe care le mai văzuse prin ziare și reviste. După toate aparențele, bufetul era locul preferat pentru întâlnirile cu scriitorii. Pe multe mese se vedeau manuscrise și șpalturi.

— Am pierdut o personalitate extraordinară.

Aceste cuvinte l-au smuls pe Ando din reverie. S-a adunat și s-a uitat la fața strălucitoare, parcă unsă cu ulei a lui Kimura.

— Din întâmplare am fost coleg cu Ryuji Takayama la Medicină, a zis el, așteptând reacția redactorului.

— Chiar așa? Deci l-ați cunoscut bine.

Kimura a citit cartea de vizită pe care o ținea în mână și a dat din cap, de parcă abia acum era sigur că avea în față un interlocutor serios. Pe cartonaș era scris și numele universității, și își amintise că Ryuji urmase cursurile Facultății de Medicină la aceeași instituție.

— Mai mult, eu i-am făcut autopsia.

Kimura a făcut ochii mari. Și-a dus mâna la bărbie și a scos un strigăt slab, ca un scâncet.

— Vai, dar asta e...

A tăcut, uitându-se fix la mâinile lui Ando, care țineau între ele ceașca cu cafea, degetele care tăiaseră cadavrul lui Ryuji îl fascinau.

— Totuși, n-am venit azi aici să discutăm despre el, a zis Ando, lăsând ceașca pe masă și împreunându-și palmele.

— Atunci de ce?

— Aș vrea să vorbim puțin despre o studentă de-a lui, dacă nu vă deranjează. Mai Takano.

Auzind numele, expresia lui Kimura s-a îmblânzit imediat. S-a aplecat spre Ando.

— Ce-i cu ea?

Nu știe, și-a spus Ando. Dar ar fi aflat oricum, mai devreme sau mai târziu.

— N-ați aflat că Mai a murit?

Kimura a scos alt sunet, un fel de geamăt și mai ciudat decât primul, și aproape a sărit de pe scaun. Trăsăturile îi reflectau emoțiile cu un asemenea dramatism, încât devenise de-a dreptul comic. Parcă era „omul cu o mie de fețe"[1]. Ar fi avut șanse mari să obțină un rol într-o telenovelă.

— Spuneți-mi că glumiți! a strigat Kimura. Nu pot să cred.

— A căzut într-un puț de drenaj de pe un acoperiș, în noiembrie, și a murit acolo.

— De-aia n-am reușit să mai iau legătura cu ea...

Ando începea să simtă o oarecare simpatie pentru bărbatul din fața lui. Se aflau în aceeași barcă. Nu știa dacă redactorul e căsătorit sau nu, dar era

1 Aluzie la filmul clasic *Man of a Thousand Faces* (1957), cu James Cagney în rolul principal. (N. tr.)

oricând gata să parieze că Mai nu-i fusese deloc indiferentă.

— Vă amintiți când ați văzut-o ultima dată? l-a întrebat repede, ca să nu-i lase răgazul să se cufunde în sentimentalism.

— Lucram la șpaltul articolului pentru numărul de Anul Nou, deci trebuie să fi fost pe la începutul lui noiembrie.

— Nu cumva țineți minte și data exactă?

Kimura a scos din buzunar o agendă și a început s-o răsfoiască.

— 2 noiembrie.

A doua zi a lunii noiembrie. A doua zi după ce Mai le făcuse o vizită părinților lui Ryuji și luase acasă caseta video. Probabil că văzuse deja înregistrarea.

— Sper că nu vă deranjează să-mi spuneți unde v-ați întâlnit.

— Mi-a dat un telefon și m-a anunțat că a terminat transcrierea textului. M-am dus imediat să-l iau.

— Unde anume? La ea acasă?

— Nu, ne-am întâlnit la o cafenea în fața stației de metrou de lângă blocul ei. Acolo ne întâlneam de fiecare dată.

Kimura voia să fie clar că nu intrase niciodată în garsoniera fetei, pentru că aceasta locuia singură.

— Vi s-a părut schimbată în vreun fel, indiferent cum?

Kimura era nedumerit. Nu pricepuse prea bine sensul întrebării lui Ando:

— Ce vreți să spuneți?

— Din nefericire, mai există unele semne de întrebare în privința cauzei decesului.

— Semne de întrebare, ziceți?

Kimura și-a încrucișat brațele și a căzut pe gânduri.

— Ne-ar fi de ajutor orice detaliu, oricât de neînsemnat. Ați observat ceva?

Ando i-a zâmbit, încercând să-l liniștească.

— Da, mi s-a părut că nu era în apele ei.

— Puteți fi mai precis?

— Era palidă. Și ținea o batistă parfumată la gură, de parcă i-ar fi fost greață.

Ando a devenit brusc foarte atent. Și-a amintit ce văzuse în baie, urmele maronii de pe pardoseală.

— Și n-ați întrebat-o dacă se simte bine?

— Nu. De fapt mi-a spus chiar ea că nu se simte bine fiindcă a lucrat toată noaptea la manuscrisul profesorului Takayama.

— Înțeleg. Adică nu dormise deloc.

— Exact.

— V-a mai spus ceva?

— Trebuie să înțelegeți că eram pe fugă. I-am mulțumit pentru manuscris, am schimbat câteva cuvinte despre cartea care urma să fie publicată, apoi mi-am luat rămas-bun.

— Cartea? Cartea lui Ryuji adică.

— Da. Am stabilit de la bun început că la un moment dat vom publica articolele în volum.

— Când apare cartea?

— Va ajunge în librării luna viitoare.

— Vă urez vânzare bună.

— E un text destul de dificil și nu ne facem mari speranțe. Trebuie să vă spun totuși că e o carte foarte bună. Ce spun, e superbă.

Mai departe conversația a deviat pe calea amintirilor despre Ryuji și lui Ando nu i-a fost deloc ușor s-o îndrepte spre subiectul inițial. Când a reușit în cele din urmă s-o readucă pe Mai în discuție și să se intereseze de relația ei cu Ryuji, ora pe care i-o acordase Kimura se scursese deja. Nu reușise să afle nimic important, dar și-a spus că nu era

cazul să abuzeze de bunăvoința redactorului. Fără îndoială că avea să mai aibă și alte întâlniri cu el și voia să-i facă o impresie cât mai bună. I-a mulțumit lui Kimura și a plecat.

În drum spre ieșire, s-a uitat întâmplător la oamenii care tocmai intraseră în bufet. Erau doi bărbați și o femeie, și Ando îi știa din vedere pe toți trei. Femeia era o scriitoare care se abonase la bestselleruri după ce una dintre cărțile ei fusese ecranizată. Ando o văzuse de câteva ori la televizor și în revistele săptămânale. Unul dintre bărbați era regizorul filmului. Dar cel care i-a captat total atenția și l-a luat prin surprindere a fost însoțitorul regizorului, care avea cam patruzeci de ani. Numele îi stătea pe limbă. Parcă era și el scriitor.

— Ia te uită, Asakawa. Mă bucur să aud că merge treaba.

Asakawa.

Era Junichiro Asakawa, fratele mai mare al lui Kazuyuki. Ando îi făcuse o vizită în noiembrie, în apartamentul lui din Kanda, ca să ia discheta *Ring*. În clipa aceea era atât de fericit că făcuse rost de dischetă, încât se despărțise de el în grabă, cu un salut formal. Totuși, mai târziu, când îi trimisese discheta înapoi, pusese în plic și un bilet cu mulțumiri foarte politicoase.

Și-a mai adus aminte că pe cartea de vizită pe care i-o dăduse Junichiro citise și numele editurii. Din pură întâmplare, sau poate tocmai datorită acestei legături, cartea lui Ryuji era publicată de editura la care lucra fratele celui mai bun prieten al său.

Remarcându-l în sfârșit pe Ando, Junichiro a tresărit ușor. Era surprins.

— Bună ziua, îmi pare bine că ne întâlnim din nou... a zis Ando și s-a înclinat, pregătindu-se să-i

mulțumească iar pentru ajutor și să-i facă urările tradiționale de Anul Nou. Dar Junichiro și-a ferit privirea și i-a luat-o înainte:

— Scuzați-mă.

Doar atât a spus, l-a ocolit pe Ando și și-a condus însoțitorii la o masă liberă. Era clar că i se dăduseră papucii. S-a uitat lung la Junichiro care se așezase deja, însă acesta discuta foarte concentrat cu regizorul și nu i-a aruncat nici măcar o privire. Îl ignora fățiș.

A scotocit în memorie, încercând să găsească o explicație pentru comportarea cel puțin nepoliticoasă a lui Junichiro. Ando ținea minte destul de bine discuțiile lui anterioare cu editorul. Nu-și amintea să fi făcut vreo gafă care să justifice o asemenea atitudine. Pur și simplu nu reușea să priceapă. Clătinând din cap, a ieșit din bufet pe urmele lui Kimura.

8

În aceeași seară, când a ajuns acasă, primul lucru pe care l-a făcut a fost să umple cada. Nu mai făcuse asta de-o veșnicie. Când trăia fiul lui, făceau baie împreună în fiecare seară. După ce rămăsese singur, pregătirea băii devenise o corvoadă și se obișnuise să facă numai dușuri.

După ce s-a spălat, Ando a luat copiile fotografiilor făcute la microscopul electronic și le-a înfipt în perete. S-a dat câțiva pași înapoi și s-a uitat la ele câteva minute.

Un perete al garsonierei era acoperit de o bibliotecă până-n tavan, dar peretele de deasupra patului, gol și zugrăvit în alb, părea un ecran de proiecție. Atârnase fotografiile acolo așa cum punea radiografiile în cutia luminoasă, în ordinea crescătoare a grosismentului: 17 000x, 21 000x, 42 000x, 100 000x. Toate erau imagini ale virusului găsit în sângele fetei. S-a dat doi pași în spate fără să-și ia privirea de la ele. Într-un punct, virușii inelari îngrămădiți unii peste alții alcătuiau o structură care semăna cu o scară în spirală. S-a concentrat și a încercat să găsească orice indiciu, orice detaliu, care-i scăpase până atunci.

A stins plafoniera și a îndreptat spre fotografii fasciculul puternic al unei veioze. În lumina crudă, i s-a părut o clipă că virușii uriași se târau pe peretele alb ca laptele. A fixat veioza pe un clișeu în care se vedeau câteva inele desfăcute. Această formă particulară a virusului apărea frecvent în mostrele luate de la Mai și Asakawa, dar aproape deloc la Ryuji și la celelalte victime. La Mai, membrana internă a arterei coronare nu suferise nici o modificare. În schimb, la Asakawa văzuse un chist în stadiu incipient. Cu alte cuvinte, chiar Mai și Asakawa aveau simptome diferite.

De ce nu a fost afectată artera ei coronară? Ando și-a concentrat gândurile în această direcție. Virusul filiform la care se uita acum nu atacase artera coronară, care în celelalte cazuri fusese ținta principală.

O amintire încerca să-și croiască drum către suprafața memoriei lui. A deschis carnetul în care notase toate mișcările fetei – de la sfârșitul lui octombrie până la moartea ei, în noiembrie – și l-a ținut în lumină. Se întâlnise prima dată cu ea în 20 octombrie, la Institut, chiar înainte de autopsia lui Ryuji. Fata nu se simțea prea bine. Ando bănuise de ce: îi venise ciclul. Fusese doar o intuiție, dar se dovedise că nu greșea.

S-a uitat iar la fotografiile de pe perete. A studiat o vreme imaginea virusului filiform mărită de 100 000 de ori și a încercat să-și amintească prima impresie pe care-o avusese când o văzuse la universitate.

Nu-i adusese aminte de ceva, cu capul lui ovoidal și flagelul care se unduia în urmă? În sângele lui Mai înotau roiuri întregi, dar nu atacaseră artera coronară.

Ce au atacat?

Fruntea îi ardea. În mintea lui s-a deschis o ferestruică și prin ea a intrat o rază de lumină. Mai trecuse prin asemenea clipe, când ceva ascuns vreme îndelungată începe să iasă la iveală. Ando s-a uitat din nou în agendă, la dată. Seara zilei de 1 noiembrie. A douăsprezecea sau a treisprezecea zi după menstruație.

A făcut un pas către perete, apoi altul. Către virușii cu cozi unduitoare.

Asta e. Arată exact ca spermatozoizii care înaintează spre cervix.

— Spermă? a zis cu glas tare.

În ziua aceea începuse ovulația.

Perioada de ovulație începe la aproximativ două săptămâni după încheierea menstruației, iar ovulul rămâne în oviduct cel mult douăzeci și patru de ore. Dacă fata avea un ovul în trompa uterină în seara când văzuse înregistrarea...

Virusul inelar găsise altă cale de acțiune și își schimbase ținta imediat: în loc să atace artera coronară, atacase ovulul. Ando s-a așezat pe marginea patului. Simțea că se sufocă. Nu avea nici un rost să se uite iar în agendă sau la fotografii. Era mai mult decât probabil că fata intrase deja în perioada de ovulație când văzuse caseta. Din întâmplare – o întâmplare tragică – vizionase înregistrarea exact în ziua aceea a lunii. Iată de ce era o excepție. Dintre toate femeile care văzuseră caseta, ea era singura la ovulație.

Și...

Când a încercat să deducă ce se întâmplase mai departe, Ando a încremenit. Dar nu putea să respingă prea mult concluzia inevitabilă.

Ovulul lui Mai fusese invadat de nenumărate particule ale virusului inelar, iar ADN-ul lui fusese modificat.

Ovulul a fost fecundat.

Deși evoluase între timp, virusul nu-și schimbase caracteristicile de bază. Ovulul fertilizat își încheiase ciclul de dezvoltare în doar șapte zile și fusese eliminat din corpul fetei.

Dar ce a născut?

Acum Ando tremura violent. Își amintise de atingerea ușoară pe picior.

Indiferent ce-ar fi, m-a atins...

Când intrase în garsoniera lui Mai, în spațiul acela care trebuia să fie pustiu, simțise fără urmă de îndoială răsuflarea unei ființe vii. Și, încremenit în baie în poziția aceea nefirească, simțise apoi o atingere ușoară pe gleznă, la tendonul lui Ahile, acolo unde ciorapul îi alunecase. Acum putea fi sigur că se întâlnise cu ceea ce născuse Mai. Ceva destul de mic încât să nu-l fi văzut când se uitase prin cameră. Poate că se afla într-un stadiu incipient de dezvoltare, poate că începea într-un cotlon. Indiferent ce era, mai simțea și acum pe piele ecoul atingerii lui.

Avea frisoane. Trebuia să facă încă o baie fierbinte. S-a dezbrăcat. Nu scosese dopul, cada era încă plină. A lăsat apa clocotită să curgă până când apa din cadă s-a înfierbântat. După ce s-a cufundat în cadă, a scos piciorul din apă și l-a răsucit ca să-și poată examina tendonul lui Ahile. L-a masat puțin. Părea perfect normal, dar această constatare nu l-a liniștit nici un pic.

Și-a scufundat iar piciorul în apă și a rămas așa, cu genunchii la piept. După o vreme, în mintea lui a căpătat contur o întrebare. Acum știa că Mai nu suferise un stop cardiac. Dar Asakawa?

— Era bărbat, a șoptit.

Poate că și el născuse ceva.

Poate că apa era prea fierbinte. Deodată i s-a făcut sete.

Partea a cincea
PREMONIȚIA

1

Cincisprezece ianuarie, era sărbătoare națională. Alt weekend de trei zile. În prima zi a minivacanței, Ando a primit un telefon de la Miyashita care voia să știe dacă avea chef de o plimbare cu mașina. Pentru Ando, invitația era ca un port într-o furtună pentru o corabie veche. Până atunci se tot întrebase ce ar putea face de unul singur ca să treacă mai ușor peste zilele libere. Nu prea-i plăcuse tonul lui Miyashita – parcă îi ascundea ceva –, dar nu avea nici un motiv să nu accepte. I-a spus că merge, apoi l-a întrebat:

— Unde mergem?

— Să-ți arăt ceva, i-a răspuns Miyashita laconic.

Ando și-a zis că amicul lui are un motiv bine întemeiat, așa că s-a abținut să-l preseze. Răspunsul putea să mai aștepte până în momentul întâlnirii.

Miyashita a venit să-l ia de acasă. Imediat după ce s-a urcat în mașină, Ando l-a întrebat iar unde se duc.

— Nu pot să-ți spun. Te rog să nu mă mai întrebi nimic.

Așa că au pornit la drum, către o destinație secretă.

Automobilul a ieșit de pe Autostrada 3 Tokio-Yokohama și s-a angajat pe Șoseaua Nouă Yokohama. După toate aparențele, se îndreptau către Fujisawa. Dacă în zona aceea era punctul terminus, nu puteau ajunge pe lumină. Până la Odawara sau Hakone da, poate până la Peninsula Izu, dar în nici un caz mai departe de Atami sau Ito. După câteva încercări nereușite de a ghici destinația misterioasă a călătoriei, Ando s-a hotărât să tacă și să se bucure de drum.

Mașina s-a oprit chiar înainte să se strecoare în șuvoiul traficului. Intrarea pe Șoseaua Nouă era întotdeauna aglomerată, iar azi, la începutul unui weekend prelungit, era mai rău ca niciodată. Gândindu-se că Miyashita se plictisea la volan, Ando s-a hotărât să-i prezinte ipoteza pe care o închegase zilele trecute și care explica de ce fata era singura victimă cu artera coronară nemodificată. I-a spus că Mai intrase în perioada de ovulație, văzuse înregistrarea, iar virusul își schimbase ținta și atacase ovulul, nu artera coronară. Apoi, chiar înainte să cadă în puțul de pe acoperiș, fata născuse ceva, o nouă formă de viață. O ființă care apăruse pe lume după numai șapte zile de gestație. Nașterea explica și de ce nu purta chiloți.

Miyashita l-a ascultat fără să-l întrerupă și o vreme n-a zis nimic. Ochii lui rotunzi și pătrunzători păreau să privească pierduți șoseaua, dar apoi a schimbat banda cu o repeziciune uimitoare și a gonit pe o bandă liberă.

— Și eu m-am gândit cam la același lucru când am văzut virusul la microscopul electronic, a zis

Miyashita în cele din urmă, fără să ia în seamă corul furios de claxoane.

— Cum adică?

— Virusul desfăcut, neinelar, mi se părea cunoscut. După un timp mi-am dat seama așa, din senin, că seamănă cu spermatozoizii.

— Și tu?

— Și Nemoto.

— Deci toți trei am avut aceeași impresie.

— Da. Uneori trebuie să iei în serios intuițiile.

Miyashita s-a uitat la el și i-a aruncat un rânjet.

— Ai grijă ce faci! a strigat Ando, apăsând cu piciorul în podea și uitându-se îngrozit la stopurile mașinii din față care se apropiau cu repeziciune.

— Nu te speria, n-o să sfârșim ca Asakawa, l-a liniștit Miyashita, care încerca să pară calm după ce tocmai strivise pedala de frână.

Botul mașinii lor se oprise la câțiva centimetri de bara automobilului din față. În timp ce-și ștergea sudoarea rece de pe frunte, Ando s-a întrebat dacă Miyashita nu era cumva miop. Dacă se încăpățâna să conducă așa, mai devreme sau mai târziu avea să facă un accident.

— Apropo de Asakawa, nu ne-am lămurit nici acum de ce n-a murit prin stop cardiac.

— Ai dreptate. Bărbații nu ovulează.

— Poate că avea și el o particularitate fizică, la fel ca Mai.

— Da, poate că virusul a găsit altă ieșire.

— Ce ai spus? Ieșire?

— O cale mai eficientă de înmulțire.

După ce au trecut de bucla de la Hodogaya, nebunia traficului s-a mai potolit. Fără îndoială că Miyashita folosise cuvântul „ieșire" inspirat fiind de indicatoarele rutiere. Colegul lui a continuat:

— Știi, doar de noi depinde să înțelegem până la capăt.

— Crede-mă, mă străduiesc cât pot.

Miyashita a schimbat subiectul:

— Ce-ai făcut de Anul Nou?

— Nimic. Am stat acasă.

— Hm. Eu am plecat cu ai mei într-un sătuc de pescari tocmai în vârful Peninsulei Izu. Am stat la o pensiune minusculă care nici măcar nu apare în pliantele turistice. Ghicești de ce am ales un loc atât de izolat? Simplu: am citit un roman în care-i vorba despre satul ăla și mi-a plăcut la nebunie. M-am tot gândit să-l vizitez. În carte scrie că vezi un miraj pe ocean dacă te uiți la orizont. Am crezut fiecare cuvințel.

Ando se chinuia să priceapă unde vrea Miyashita să ajungă. S-a mulțumit să dea din cap și să-l asculte.

— Știu că sunt lipsit de tact să-ți spun asta, dar o familie e un lucru minunat. Vezi tu, din camera noastră se auzea zgomotul valurilor și mă trezeam în toiul nopții să-l ascult. Mă uitam la soția și fetița mea, și-n clipele acelea simțeam mai mult ca niciodată cât de mult le iubesc.

Ando cunoștea prea bine frumusețea vieții de familie. A încercat să-și închipuie o vacanță de Anul Nou într-un sătuc de pescari din Izu, unde puteai vedea miraje pe mare... Dacă s-ar fi dus numai el, singurătatea ar fi fost insuportabilă, dar împreună cu cei dragi ar fi trăit o experiență minunată. A început să se cufunde încet în gânduri sumbre despre familia lui destrămată, dar Miyashita nu l-a lăsat să se înece:

— Nevastă-mea e superbă, nu-i așa?

Când i-a răspuns, Ando nu se gândea la soția prietenului său, ci la fosta lui soție.

— Absolut, a zis el, amintindu-și cât de naturală și de proaspătă era la prima lor întâlnire.

— Unde mai pui că eu sunt bondoc, gras și urât. Dar ea... Ea... E frumoasă și are o personalitate extraordinară. Știu bine că sunt norocos.

Soția lui Miyashita era înaltă, mai înaltă decât el, și semăna perfect cu o actriță foarte cunoscută. În comparație cu ea, Miyashita părea reprezentantul unei rase inferioare. Dar era talentat, iar dacă își vedea de treabă în continuare, era imposibil să nu urce rapid în ierarhia universitară. Ando a râs amar. Colegul lui nu avea nici un motiv să se simtă inferior.

— Înțelegi de ce nu vreau să mor. Cred că am fost prea optimist. Vezi tu, până acum am participat la ancheta asta în calitate de observator obiectiv. De fapt, chiar mi-a făcut plăcere să ghicesc unde ne va conduce.

Ando luase lucrurile mult mai în serios, dar și el se mulțumise să adopte punctul de vedere al unui observator neimplicat. Iar dacă nu reușea până la urmă să descifreze misterul, măcar nu avea ce pierde și nu-i era teamă de moarte. În această privință se deosebea radical de Asakawa sau Ryuji.

— Da, și mie.

— Dar mi-am dat seama că am subestimat pericolul.

— Când?

— După excursie, când ne-am întors de la Izu.

— S-a întâmplat ceva acolo?

— N-am văzut nici un miraj.

Ando s-a încruntat. Miyashita o luase razna.

— E singurul motiv?

— Ai vizitat vreodată scena unui roman?

— Da, cred că da.

Bănuia că mulți oameni simțeau, măcar o dată în viață, dorința de a vedea pe viu universul romanului preferat.

— Și cum a fost?

— Nu știu. Ceva de genul „Bine, asta e".

— Te așteptai la altceva?

— Oricum, de cele mai multe ori riști să fii dezamăgit.

— Deci locul pe care ți-l construiești în imaginație în timp ce citești romanul este diferit de cel real, pe care-l vezi mai târziu.

— Nici nu poate fi altfel.

— Exact. Am recunoscut scena, doar citisem în carte descrierea ei. Dar ceva nu se potrivea, și până la urmă mi-am dat seama că nu era deloc cum mă așteptam. Nici nu m-am mai dus să văd mirajul.

Regretele lui Miyashita i se păreau de-a dreptul copilărești, dar n-a spus-o cu voce tare. Un romancier vede lumea prin propriul filtru și o descrie în consecință. Este inevitabil. Cum filtrul e unic, când cititorii reconstruiesc în minte universul fizic al romanului, rezultatul final nu are cum să semene cu realitatea. Dacă nu ai un aparat de fotografiat sau o cameră video, nu poți să imortalizezi și să descrii precis o scenă. Cuvintele au limitele lor.

Miyashita s-a aplecat brusc spre Ando și i-a șoptit:

— Pe de altă parte, ce-ar fi...

— Poți să vorbești și în același timp să te uiți în față, nu?

Ando a întins mâna spre parbriz, iar Miyashita a încetinit și a trecut pe banda cealaltă.

— Îți mai aduci aminte când ai citit *Ring*?

Ando n-a reușit să-și amintească data exactă. Citise raportul la o zi după ce împrumutase discheta de la Junichiro, fratele lui Asakawa. Nu uitase,

în schimb, că ardea de nerăbdare, smulgea fiecare pagină și o citea pe nerăsuflate.

— Nu sunt sigur. Cred că a fost în 19 noiembrie.

— Eu l-am citit doar o dată.

Ando la fel. Îl citise de la cap la coadă o singură dată, apoi nu se mai uitase la el.

— Și ce-i cu asta?

— În ciuda acestui fapt, îmi amintesc perfect fiecare scenă descrisă acolo. Uneori chiar mă gândesc la ele.

Ando trebuia să-i dea dreptate și în această privință. Evenimentele și locurile descrise în *Ring* erau foarte vii, ca și cum i-ar fi rămas întipărite definitiv în minte. Dacă voia, putea să-și amintească fiecare imagine în cele mai mici detalii. Era un text foarte vizual. Bine, și?

Pentru că habar n-avea ce încerca Miyashita să-i sugereze, Ando nu i-a răspuns.

— La un moment dat m-am întrebat cât de precis sunt descrise și transmise scenele de pe casetă.

Ciudat, expresia lui Miyashita a rămas la fel de liniștită, în pofida mesajului închis în cuvintele pe care tocmai le rostise.

Abia atunci a priceput Ando ce-l neliniștea pe colegul lui. Ce s-ar întâmpla dacă scenele pe care ni le-am imaginat în timp ce citeam relatarea lui Asakawa nu se deosebesc deloc, absolut deloc de cele reale? Dar era măcar posibil așa ceva?

— Ce-ar fi dacă...

Gâtul i se uscase, și Ando abia reușise să vorbească. Radiatorul menținea în mașină o temperatură plăcută, dar aerul se uscase prea mult.

— În concluzie, m-am gândit că ar fi mai bine să vedem cu ochii noștri și să verificăm.

— Am înțeles. De-asta m-ai târât după tine atâta drum...

Ando aflase în sfârșit destinația călătoriei. Se duceau în regiunea Hakone-Atami, unde se desfășuraseră multe dintre evenimentele povestite în *Ring*. Mergeau acolo să verifice dacă locurile descrise în raport se potriveau cu cele construite în imaginația lor. Și, bineînțeles, două perechi de ochi erau mai bune decât una singură. Ando și Miyashita puteau să vadă, să discute, să analizeze și, dacă aveau noroc, să ajungă la o concluzie corectă.

— La început m-am gândit că nu e bine să-ți spun nimic înainte să ajungem acolo. Trebuie să fii obiectiv.

— N-ai nici o grijă.

— Am uitat să te întreb: N-ai mai fost niciodată în stațiunea Pacific Land, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu. Dar tu?

— Nici măcar n-am auzit de ea înainte să citesc raportul.

Deci nici unul nu călcase vreodată în stațiune. Când a închis ochii, Ando a văzut în minte panorama stațiunii turistice, cabanele risipite pe panta domoală. Șirul de evenimente uimitoare începuse în cabana B-4. Sub cabană era un spațiu gol, și acolo se deschidea gura unui puț de cinci sau șase metri adâncime. Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, o femeie pe nume Sadako Yamamura fusese violată și aruncată în puț. În temnița aceea, mintea obsedată de răzbunare a lui Sadako făcuse un pact cu virusul variolei.

Iată unde îl ducea Miyashita.

În drum spre Atami, Miyashita a luat-o prin Manazuru, având mereu în dreapta Muntele Hakone, învăluit în nori. Potrivit raportului *Ring*, Miyashita și Ando mergeau pe același traseu.

Nici unul dintre ei nu mai mersese vreodată pe autostrada aceea, dar lui Ando i se părea că mai trecuse pe-acolo. Kazuyuki Asakawa străbătuse același drum pe 11 octombrie. Urcase pe drumul de munte fără să știe ce-l așteaptă în cabana B-4, dar având totuși o presimțire. Acum se apropia ora prânzului, cerul era senin și soarele strălucea puternic. În 11 octombrie plouase cu intermitențe, iar Asakawa pornise ștergătoarele de parbriz. Ando citise toate acestea în *Ring*. Asakawa se uitase neliniștit prin parbriz, ștergătoarele se mișcau ritmic. Și ora, și vremea erau diferite, dar Ando avea o senzație acută de *déjà-vu*. A văzut în sfârșit pe versant indicatorul pentru stațiunea Pacific Land. I s-a părut cunoscut, deși scrisul negru pe fond alb era neobișnuit. Miyashita a luat-o la stânga fără să ezite și au început să urce pe drumul abrupt de munte de parcă mai trecuseră pe-acolo și îl cunoșteau perfect.

Drumul s-a îngustat și panta a urcat și mai pieptiș. De-o parte și de cealaltă se vedeau câmpuri cultivate. Asfaltul era într-un asemenea hal, încât le venea greu să creadă că mergeau pe singura cale de acces către o stațiune importantă. Crengile crescute în voie și tufele uscate zgâriau mașina, iar zgomotul era foarte neplăcut. Senzația de *déjà-vu* a lui Ando s-a accentuat pe măsură ce urcau. Nu mai trecuse niciodată pe-acolo, și totuși ar fi jurat că recunoaște locurile.

— Nu ți se pare că ai mai fost aici? a zis el aproape în șoaptă.

— Mă pregăteam să-ți pun aceeași întrebare.

Vasăzică Miyashita simțea același lucru. Sigur, nu era prima dată când Ando avea impresia că revede o scenă, dar senzația nu durase niciodată atât de mult. În plus, intensitatea ei creștea permanent.

Ando vedea perfect cu ochii minții clădirea care-i aștepta la capătul drumului, o construcție elegantă cu trei niveluri și fațadă din sticlă fumurie.

Au ajuns pe aleea circulară care ducea în parcare și clădirea a apărut în fața lor. Era biroul de informații, identic cu cel din închipuirea lui Ando. Vedea deja și restaurantul din spatele holului de recepție. Nu mai aveau nevoie de alte dovezi. Raportul *Ring* era copia fidelă a realității. Dar ce-i mai aștepta acolo?

2

Mult mai târziu, mașina a coborât din munți, a trecut pe lângă Atami și a luat-o pe șoseaua Manazuru, de-a lungul coastei, către Odawara. Conversația lâncezea, pentru că amândoi se gândeau la scenele pe care le văzuseră și la oamenii pe care-i cunoscuseră. Ando era prea îngrijorat de rezultatele acelei excursii de-o zi ca să mai guste din frumusețea sublimă a peisajului marin care se desfășura sub ochii lui. Stațiunea, cabana și puțul jucau pe valuri, ca un miraj. Mirosea a pământ răscolit. Era obsedat de fața bărbatului, pe care-l recunoscuse.

Clădirile și anexele stațiunii Pacific Land erau risipite de-o parte și de alta a drumului, între biroul de informații și hotel. Terenurile de tenis, piscina, sala de gimnastică, cabanele, toate fuseseră construite pe teren denivelat, fie în amonte, pe versant, fie mai jos, către vale. Cabanele erau presărate pe o pantă mai domoală în comparație cu alte zone ale stațiunii. S-au oprit pe marginea drumului și s-au uitat în jos la complexul de cabane. Dincolo de ele, șiruri lungi de sere se pierdeau în depărtare,

între Kannami și Nirayama. Acoperișurile lor albe străluceau orbitor sub razele soarelui iernatic. Și ele li se păreau cunoscute.

Au ajuns la cabana B-4. Miyashita a încercat ușa, dar era încuiată, așa că s-au dus în spate, unde știau că se află veranda. S-au ghemuit și au văzut imediat o pată neagră, acolo unde lipseau câteva scânduri fixate cândva pe stâlpii de susținere. Știau că fuseseră smulse, știau și cine făcuse asta: Ryuji. În ziua de 18 octombrie, el și Asakawa se strecuraseră prin deschizătura aceea îngustă, ajunseseră sub cabană și coborâseră pe o frânghie în puț ca să scoată la lumină rămășițele lui Sadako Yamamura. O misiune înspăimântătoare.

Miyashita a luminat cu lanterna pe care o ținea mereu în mașină spațiul întunecos din spatele peretelui de lemn. Au văzut în centrul lui o ridicătură neagră. Lângă ea, un capac din beton. Exact ca în *Ring*.

Ando n-avea nici un chef să se târască acolo și să se uite în puț, la fel cum nu fusese în stare să se uite în puțul de drenaj în care murise Mai. Ajunsese pe marginea lui, dar își pierduse curajul. Aici, altă femeie tânără, Sadako, își trăise ultimele clipe ale vieții sub o bucățică rotundă de cer. Mai Takano respirase ultima dată pe fundul unui paralelipiped vertical din beton. Una își dăduse ultima suflare într-un cilindru căptușit cu piatră, lângă un sanatoriu construit pe versantul unui munte, cealaltă pe acoperișul unei clădiri de pe malul apei. Una murise în adâncul pădurii, unde o împletitură deasă de crengi acoperea albastrul cerului, celalaltă în apropierea unui port, unde mirosul mării era copleșitor și nu exista nimic între ea și cer. Una murise într-un sicriu cilindric îngropat adânc în pământ, cealaltă într-un sicriu rectangular care plutea în aer.

În loc să le diferențieze, contrastul dintre cele două spații sublinia de fapt similaritatea lor esențială.

Deodată, inima lui Ando a început să bubuie. Mirosul de pământ reavăn i-a umplut nările și, fără să vrea, și-a ținut răsuflarea. Simțea că se sufocă.

În timp ce Ando se pregătea să fugă, Miyashita se chinuia să-și strecoare trupul masiv în spațiul strâmt de sub podeaua de scânduri. Ando, care se temea că prietenul lui era hotărât să ajungă până la puț, a zis răspicat:

— Gata, ajunge.

Miyashita a ezitat câteva clipe, încremenit într-o poziție incomodă.

— Cred că ai dreptate, a recunoscut el.

A urmat sfatul lui Ando și a început să se târască de-a-ndăratelea. Da, ajunseseră suficient de departe. Aveau destule dovezi.

Au ieșit amândoi de sub verandă și au tras adânc în piept aerul proaspăt de munte. Cuvintele ar fi fost de prisos. Era limpede ca lumina zilei că fiecare detaliu din *Ring* respecta fidel realitatea. Ipoteza se dovedise corectă: imaginile mentale produse de citirea raportului erau conforme cu realitatea. Totul era la fel ca în descrierile din text. Citind *Ring*, Ando și Miyashita văzuseră deja locurile. Fiecare cuvânt al lui Asakawa reflecta adevărul, începând cu mirosul de aer jilav și terminând cu consistența pământului de sub tălpile lor.

Miyashita nu s-a mulțumit cu atât:

— Dacă tot am venit până aici, de ce să nu-i facem o vizită lui Jotaro Nagao?

Jotaro Nagao. Ando aproape uitase numele, dar își amintea perfect trăsăturile bărbatului, deși nu-l „văzuse" decât în paginile raportului *Ring*. Era chel, iar chipul lui atrăgător nu-i trăda vârsta de peste cincizeci de ani. Prima impresie pe care le-o

făcea interlocutorilor era plăcută, întărită apoi și de felul în care vorbea. Ando cunoștea deja și inflexiunile vocii lui Nagao.

Cu douăzeci de ani în urmă, pe actualul amplasament al stațiunii Pacific Land se afla un sanatoriu pentru tuberculoși. Deși acum Nagao avea un cabinet particular în Atami, pe vremea aceea lucra la sanatoriu. În ziua nefericită când Sadako Yamamura venise să-l vadă pe tatăl ei, Nagao o violase și-o aruncase în puț. Doctorul mai avea o particularitate: era ultimul bolnav de variolă din Japonia.

În *Ring* citiseră următoarea descriere: „Pe o străduță din fața gării Kinomiya se afla o căsuță cu un singur etaj, iar pe firma de lângă ușă scria *Clinica Nagao: medicină internă și pediatrie*". Acolo, Ryuji – care aborda foarte direct toate situațiile – îl scuturase pe doctor până când acesta își mărturisise crima veche de două decenii. Miyashita îi propunea lui Ando să facă același lucru: să-l vadă pe Nagao cu ochii lor.

Dar, ajunși în fața cabinetului, au văzut că perdeaua de la intrare era trasă. Casa nu părea să fi fost închisă doar pentru sfârșitul săptămânii. Pe prag se adunase un strat gros de praf și la colțurile tocului erau câteva pânze de păianjen. Au văzut și alte semne care dovedeau că locul era închis pentru mult timp, dacă nu definitiv.

Ando și Miyashita au renunțat la ideea întâlnirii cu Nagao și s-au întors la mașina parcată în apropiere. Se pregăteau să se urce în ea, când au văzut un scaun de invalid care cobora încet pe strada în pantă, venind dinspre Spitalul Național Atami. Scaunul cu rotile era împins de o femeie elegantă de vreo treizeci de ani, iar în el stătea un bătrân chel, cu umerii aduși. Bătrânul își rotea ochii în

toate direcțiile, dar nu părea să vadă nimic. Era limpede că avea probleme psihice.

Când Ando și Miyashita i-au văzut fața, au tresărit amândoi și au schimbat o privire. Deși îmbătrânise cumplit, parcă douăzeci de ani în doar trei luni, l-au recunoscut imediat pe Jotaro Nagao. Știau cum arată doctorul și comparaseră portretul din amintirea lor cu figura pe care o vedeau acum.

Miyashita s-a apropiat de el și a spus liniștit:

— Doctore Nagao...

Bătrânul n-a reacționat, dar însoțitoarea – care putea să fie fiica lui – s-a întors spre străin și l-a privit în ochi. Miyashita s-a înclinat politicos, iar femeia i-a răspuns la salut.

— Cum se simte? a întrebat Miyashita plin de naturalețe, de parcă i-ar fi fost un vechi prieten.

— Mulțumesc, bine, a spus femeia.

Și-a continuat drumul cu o expresie care descuraja orice încercare de conversație. Dar întâlnirea nu fusese inutilă. Dovedea măcar atât: întâlnirea cu Asakawa și Ryuji, în urma căreia își mărturisise vechile păcate, îl zdruncinase puternic pe doctor. Era limpede că Nagao pierduse orice legătură cu lumea.

Tatăl și fiica au trecut de cabinetul părăsit și au intrat pe o stradă îngustă. În timp ce se uitau în urma lor, Ando și Miyashita s-au gândit la același lucru, care nu avea legătură doar cu Nagao. Îl recunoscuseră amândoi pe bătrânul din scaunul de invalid. Se pare că *Ring* înregistrase perfect nu numai locurile, ci și chipurile.

Ando s-a uitat la indicatorul de direcție pentru autostrada Odawara-Atsugi, apoi la Miyashita. Prietenul lui începea să dea semne de oboseală, și pe bună dreptate. Porniseră la drum de dimineață, și de-atunci conducea aproape fără întrerupere.

— Poți să mă lași la Odawara, a zis Ando.

Miyashita s-a încruntat și și-a întors puțin capul spre el:

— Termină cu prostiile. Știi că te duc bucuros până acasă.

— Da, dar de ce să faci un ocol? Ascultă-mă, de la Odawara pot să iau un tren pe magistrala Odakyu. Mă duce chiar acasă.

Ando era îngrijorat din cauza lui Miyashita. Drumul până la Yoyogi, unde l-ar fi lăsat pe Ando, și înapoi la Tsurumi, unde locuia el, ar fi adăugat kilometri buni la sutele pe care-i făcuse deja. Miyashita era în mod evident epuizat, atât fizic cât și psihic, iar Ando voia să-l știe ajuns acasă și întins pe un pat.

— Bine, dacă insiști, te arunc din mașină la Odawara! a cedat Miyashita.

Vorbise de parcă îi făcea un hatâr prietenului său, dar fără îndoială că nu ardea de nerăbdare să bată drumul până la Tokio și înapoi. Așa se întâmpla aproape de fiecare dată, rareori spunea un simplu „mulțumesc". Îi era greu să-și exprime recunoștința în mod direct.

După ce și-au croit drum prin centrul orașului Odawara până la gară, Miyashita a mormăit:

— Primul lucru pe listă săptămâna viitoare: ne facem analizele.

Ando n-a zis nimic, pentru că se gândise deja la asta. Avea senzația neplăcută că se transformase brusc din observator neimplicat în participant. Copiile casetei nefaste dispăruseră, iar el nu văzuse înregistrarea. Teoretic, nu avea nici un motiv să se teamă, dar acum, când știa că raportul *Ring* era reflectarea fidelă, aproape supranaturală a evenimentelor... Se simțea ca un doctor care tratează un bolnav de SIDA și constată că a fost și el contaminat, că boala

se transmite pe o cale până atunci necunoscută. Sigur, nu avea dovezi, totul era deocamdată în stadiul de posibilitate. Și totuși Ando se temea, avea senzația că trupul lui fusese invadat de ceva. În ultimele ceasuri trăise sub imperiul unei fantezii morbide: virusul pe care-l studiase la microscopul electronic se răspândea în corpul lui, se înmulțea sub pielea lui, îi viola celulele. Fără îndoială că și Miyashita era neliniștit din aceeași cauză.

Cu excepția autorului, Ando era primul om care citise *Ring*. Raportul descria în cele mai mici detalii scenele de pe bandă și prezenta atât de precis portretul lui Jotaro Nagao, încât Ando îl recunoscuse pe doctor într-o clipă. Firește, era inevitabil să se întrebe dacă lectura textului nu avea aceleași consecințe ca vizionarea înregistrării.

Dar îl citise anul trecut, în 19 noiembrie. Se scurseseră două luni și nu pățise nimic, cel puțin nimic detectabil. Nu-i apăruse nici o tumoare în artera coronară, nu murise după o săptămână. Oare virusul suferise o mutație și perioada de incubație era acum mai lungă? Sau era un simplu purtător și nu manifesta simptomele bolii?

Miyashita avea dreptate. Analizele de sânge erau prima urgență a săptămânii viitoare. Dacă se îmbolnăviseră și ei, trebuia să acționeze rapid. Dar Ando habar n-avea cum.

— Ce ai de gând să faci dacă ești ring-pozitiv? a întrebat el fără prea mari speranțe.

— Poți să fii sigur că nu mă dau bătut. O să-mi vină o idee.

Miyashita n-a mai spus nimic. Lui Ando i se păruse că glasul prietenului său trăda o spaimă mai adâncă decât a lui. Era firesc, dacă te gândeai că Miyashita avea o familie.

Mașina a intrat în sensul giratoriu din fața gării Odawara, apoi pe culoarul rezervat pasagerilor, și

apoi s-a oprit. Ando s-a dat jos și a rămas pe loc. Miyashita i-a făcut cu mâna și în clipa următoare a plecat.

Acum nu mai putem da înapoi.

Abia atunci a înțeles Ando pe deplin prin ce chinuri trecuse Asakawa. S-a văzut pe sine însuși și l-a văzut pe Miyashita, dar siluetele lor au început să tremure și să semene cu Asakawa și Ryuji. Ando era Asakawa și Miyashita era Ryuji. Sigur, Ryuji și Miyashita nu prea semănau, nici fizic, nici în privința personalității. Era o comparație caraghioasă, și Ando a zâmbit în sinea lui. Zâmbetul interior a dispărut brusc când și-a amintit că Asakawa și Ryuji muriseră. Chiar el disecase cadavrul lui Ryuji.

A trecut pe la casa de bilete, apoi a ieșit pe peron și s-a așezat pe o bancă. Spătarul era înghețat și Ando s-a întrebat deodată cum se simțeau cadavrele pe masa de autopsie. Dacă mai simți ceva după moarte. Uneori e mai rău să stai pe întuneric și să-ți imaginezi scene îngrozitoare. Dintr-un anumit punct de vedere, e infinit mai chinuitor să bănuiești că ai cancer decât să ți se spună adevărul în față. Nesiguranța e cea mai cumplită tortură. Dacă te confrunți direct cu marea încercare, mai ai o șansă s-o depășești cu demnitate. În fiecare dintre noi există ceva care ne îndeamnă să ne așteptăm la ce-i mai rău. Prin urmare, era sau nu contaminat? Avea o singură cale de a depăși incertitudinea clipei, și anume să se convingă pe sine însuși că viața lui oricum se consumase. Iar faptul că se simțea vinovat de moartea fiului său avea să-l ajute, poate, să reteze ultima legătură cu viața...

Dar în timp ce stătea acolo, pe un peron dintr-o gară oarecare, așteptând un tren expres, Ando nu reușea să-și stăpânească tremurul.

3

Ando a căutat un loc liber și s-a așezat. Acum nu mai avea nimic de făcut, doar să se uite pe fereastră. De obicei citea, dar acum nu avea nici o carte la el. De dimineață, când se urcase în mașina lui Miyashita, nu se gândise că se va întoarce cu trenul. Defilarea monotonă a peisajului avea efect soporific, și Ando nu s-a împotrivit. A închis ochii.

Când i-a deschis, nu știa unde se află. Pulsul i s-a accelerat brusc, l-a cuprins spaima că în timpul somnului fusese dus departe, foarte departe. Își auzea bătăile inimii. A încercat să-și întindă picioarele și a lovit fotoliul din față. Șocul i s-a transmis în piept și în cap. Vibrațiile familiare ale vagonului și zgomotul ritmic al roților pe șine l-au smuls treptat din această stare neplăcută.

Sunt în tren.

A oftat ușurat când și-a amintit că se despărțise de Miyashita în fața gării din Odawara, unde reușise, cu puțin noroc, să se urce în primul tren spre Tokio. Parcă trecuseră zile întregi de-atunci, și o veșnicie de când plecase din stațiunea Pacific Land. Hakone i se părea un continent îndepărtat.

Rămăseseră vii doar imaginea pantelor domoale și chipul doctorului Nagao.

Ando s-a frecat la ochi și s-a uitat iar afară. Acum, prin dreptul ferestrei se perindau încet scene citadine nocturne. Trenul încetinise pentru că se apropia de ultima stație, Shinjuku. În timp ce traversa străzile, era însoțit de corul semnalelor sonore și de jocul luminilor roșii de avertizare. Ando și-a mijit ochii, încercând să citească numele stației prin care tocmai treceau.

Yoyogi Hachiman. Următoarea stație era Sangubashi, chiar lângă garsoniera lui. Acolo ar fi trebuit să coboare, dar expresul în care se afla nu mai oprea nicăieri până la Shinjuku. Era obligat să coboare la capăt și să ia alt tren înapoi, doar două stații. O pierdere de vreme.

La Yoyogi Hachiman linia Odakyu își schimbă direcția cu aproape nouăzeci de grade și merge paralel cu pădurea din parcul Yoyogi. Ando cunoștea foarte bine locurile. Blocul lui era aproape, undeva în dreapta, dar nu putea să-l vadă din tren. În timp ce treceau prin stația pe care o folosea zilnic, Ando și-a lipit nasul de geam și s-a uitat la peron.

A tresărit și și-a strivit fața de fereastră. Acolo stătea o femeie pe care o recunoscuse. Purta doar un taior, total nepotrivit pentru o seară de iarnă, și aștepta la câteva palme de marginea peronului. Se uita la vagonul lui. Deși trenul încetinise mult, siluetele din stație au dispărut fulgerător. În clipa aceea efemeră, privirea lui Ando a întâlnit-o pe cea a femeii. Nu i se păruse. Simțea acut șocul schimbului de priviri.

Se întâlnea cu ea a treia oară. Prima dată ieșise din garsoniera lui Mai și coborâseră împreună. A doua oară o văzuse la ultimul etaj al blocului pe acoperișul căruia murise Mai. Era în lift și se trezise

față în față cu ea. Deși o văzuse doar de două ori, și-o amintea perfect.

După zece minute, a coborât la Sangubashi din trenul pe care-l luase de la Shinjuku. La Sangubashi ambele linii erau în mijlocul stației, între peroane. Când trenul lui a oprit în stație, pe cealaltă linie staționa trenul care mergea în sens invers. Prin urmare, nu putea să vadă peronul de vizavi. A luptat din greu împotriva șuvoiului de pasageri care se grăbeau să ajungă la ieșire, apoi a așteptat să plece trenurile. Voia să vadă dacă femeia rămăsese acolo. Deși trecuseră zece minute de când o văzuse prima dată și era conștient că acționează mânat de o dorință irațională, Ando era sigur că ea îl așteptase.

A auzit semnalul sonor și trenurile s-au pus în mișcare în același timp, ca două uși glisante care se deschid. Acum vedea perfect celălalt peron. Și, în clipa de liniște care a urmat, i-a întâlnit iar privirea. Nu se înșelase. Stătea exact în același loc și se uita la el cu aceeași concentrare. Ando i-a susținut privirea și a salutat-o cu o mișcare discretă. Voia să-i transmită că era pregătit să-i urmeze instrucțiunile.

Apoi s-a îndreptat fără grabă spre ieșire. Femeia a pornit în același timp și a coborât scările de pe partea ei. S-au oprit amândoi în dreptul casei de bilete.

— Ne-am întâlnit din nou, a zis ea, ca și cum ar fi fost o simplă coincidență.

Dar nu era. Femeia știuse că el va trece prin Sangubashi, în trenul acela, și nu în altul. Îl așteptase acolo. Acum, când se afla în fața lui, n-avea nici un rost să i se împotrivească. Au ieșit împreună pe strada îngustă și plină de magazine de lângă stație.

4

Când s-a trezit a doua zi dimineață, femeia care stătea întinsă lângă el i-a cerut imediat s-o ducă la un film lansat de curând. Era weekend, dar la matineu se găseau totdeauna bilete.

Femeia s-a așezat imediat, lăsând un scaun liber între ea și Ando. Până atunci se agățase pur și simplu de brațul lui, însă acum, ca din senin, voia să păstreze distanța. Fotoliile erau uriașe, deci în nici un caz nu s-ar fi simțit înghesuită. Ando nu reușea să priceapă. Pe de altă parte, dacă s-ar fi apucat să înșire toate gesturile ei care i se păruseră ciudate, n-ar fi terminat nici până seara. Știa doar atât: că era sora lui Mai și se numea Masako.

Se uita țintă la ecran, dar nu vedea nimic. Poate și din cauză că îi era somn, dar mai ales pentru că simpla prezență a lui Masako îl împiedica să se concentreze. Știa că se întâlnise cu ea ieri-seară, în stația Sangubashi, dar nu putea să-și aducă aminte cum ajunsese femeia în garsoniera lui. O invitase la barul de lângă stație și acolo, cu o bere în față, o întrebase cum se numește.

Masako Takano. Sunt sora mai mare a lui Mai.

Exact cum bănuia. I-a spus că era cu doi ani mai mare decât Mai și că lucra la o firmă de asigurări, la care se angajase imediat după ce terminase facultatea. De aici încolo, în mintea lui Ando se lăsase ceața. Nu băuse prea mult, dar își aducea aminte doar frânturi. De exemplu, nu-și amintea cine făcuse propunerea, însă într-un fel sau altul sfârșiseră la el acasă.

Următorul episod care-i rămăsese în memorie începea cu zgomotul apei care curgea în baie. În acest fragment contextul era limpede: Masako făcea un duș, iar Ando o aștepta așezat pe marginea patului.

Apa s-a oprit și femeia a apărut pe hol. A stins lumina fără să-i mai ceară voie. Momentul acela, când totul s-a întunecat, i-a lăsat o impresie puternică. O clipă mai târziu, trupul gol al lui Masako s-a lipit de el. Își înfășurase părul ud într-un prosop pe care-l ținea cu o mână, iar cu cealaltă l-a apucat de ceafă și i-a aplecat capul până când i-a atins sânii. S-a pierdut în pielea ei catifelată, care i-a acoperit nasul și gura. A început să se sufoce. A împins-o puțin în spate, cât să respire. Apoi și-a umplut plămânii cu mirosul ei proaspăt și a luat-o în brațe...

Filmul era banal, așa că Ando și-a omorât timpul lipind cioburile de amintiri rămase din noaptea aceea ciudată. Nu se mai culcase cu o femeie de un an și jumătate. Își amintea că ejaculase de trei ori, dar nu era un motiv de mândrie. Mai avea puțin și împlinea treizeci și cinci de ani, iar faptul că reușise s-o facă de trei ori într-o noapte era mai degrabă dovada frumuseții ei decât a virilității lui. Abia acum, când încerca să reconstituie evenimentele, și-a dat seama că aventura lui sexuală se desfășurase de la început până la sfârșit în beznă.

Deci nu avea nici o importanță că Masako era de o frumusețe tulburătoare, că era o femeie extrem de provocatoare, el nu fusese stimulat de fizicul ei. Nu numai că stinsese lumina, acoperise până și ceasul electric de pe noptieră. Voia să fie *întuneric*, nu tolerase nici măcar lumina slabă a cadranului ceasului. Fiecare mișcare a lui Masako trădase nevoia ei intensă de întuneric.

Ando se prefăcea că se uită la film, dar o studia cu coada ochiului pe Masako. Întunericul din sală îi punea și mai mult în valoare frumusețea. Femeia asta era alcătuită din întuneric.

În timpul filmului, Masako a închis ochii de câteva ori. Nu ațipise, pentru că își mișca buzele. Părea să spună ceva, dar Ando n-a reușit să înțeleagă ce anume. În cele din urmă s-a aplecat în față și spre stânga și și-a sprijinit bărbia în palmă.

Și, în sfârșit, după ce s-a uitat o vreme la ea, a înțeles. Masako repeta cuvintele personajelor din film.

Pe ecran, o tânără orfană pe care o agenție guvernamentală o transformase într-o mașină de ucis tocmai fusese trimisă în prima ei misiune. În scena respectivă purta o rochie neagră și avea în geantă un pistol uriaș. A intrat într-un restaurant elegant. Au urmat câteva momente de tensiune intensă, cu replici rapide ca un foc încrucișat.

Ando și-a smuls privirea de la ecran și s-a uitat iar la Masako. Femeia repeta cuvintele eroinei. Apoi, timp de câteva clipe, glasurile lor s-au suprapus. Personajele vorbeau în franceză, subtitrarea era în japoneză, dar replicile în japoneză ale femeii de lângă el erau perfect sincronizate cu cele în franceză ale femeii de pe ecran. Părea un duet exersat îndelung. Ando a constatat șocat că uneori buzele lui Masako se mișcau înainte să apară traducerea.

Nu putea să facă așa ceva decât dacă mai văzuse filmul înainte, și nu o singură dată, pentru că n-ar fi memorat dialogul.

O vreme, Masako a rămas pierdută în lumea eroinei, iar fericirea care i se citea pe față l-a amuzat pe Ando. Apoi a simțit că era privită și a tăcut brusc. Nu a mai rostit nici un cuvânt.

Când au ieșit din cinematograf, Masako și-a închis ochii pe jumătate, și-a înăbușit un căscat și l-a luat de braț. Soarele strălucea stins și Ando a hotărât pe loc că era mai plăcut să simtă direct atingerea ei decât să meargă braț la braț. Și-a tras brațul și a luat-o de mână. L-a scuturat un fior rece, dar apoi mâinile lor au ajuns la aceeași temperatură și degetele lui Masako s-au relaxat între degetele lui fine.

Era o zi de sărbătoare și în jurul lor mergeau o mulțime de tinere îmbrăcate în kimonouri. Ando și Masako s-au lăsat purtați de mulțime de la Yurakucho până în Ginza. Voia s-o invite la masă, dar nu se hotărâse unde. Avea de gând să aleagă un restaurant simpatic, undeva pe drum.

La fiecare intersecție din Ginza, Masako se uita în jur cu o curiozitate copilărească și din când în când pufnea de încântare. Nu încercase nici o clipă să rupă tăcerea, dar Ando se simțea bine cu ea. De fapt, plimbarea asta liniștită prin Ginza, la sfârșit de săptămână, îl făcea aproape fericit.

La următorul colț de stradă, Masako s-a oprit în dreptul unui fast-food care vindea hamburgeri și o vreme s-a uitat țintă la panoul de reclamă de pe trotuar. Privirea ei sinceră trăda ceva din naivitatea unui copil.

— Vrei să mâncăm aici? a întrebat-o Ando.

— Îhî, a zis ea, dând energic din cap.

Ando a intrat în local, oarecum mulțumit că putea să scape atât de ieftin.

Pofta de mâncare a lui Masako l-a uluit. În câteva clipe a înfulecat doi hamburgeri și o porție mare de cartofi prăjiți. Nici n-a terminat bine și s-a uitat din nou la vitrine, cu aceeași scânteiere de lăcomie în privire.

Acum voia o înghețată, așa că Ando a comandat-o imediat și i-a adus-o. De data asta a mâncat încet, ca și cum se temea că va ajunge prea repede la ultima înghițitură. Deși ducea lingurița la gură cu o grijă exagerată, tot a reușit să se păteze cu înghețată topită. Ciorapii ei erau împodobiți acum cu buline albe ca laptele, amestecate cu cerculețe de culoarea căpșunilor. A cules o picătură și și-a supt vârful degetului, apoi a devenit brusc nerăbdătoare. Și-a apucat gamba cu amândouă mâinile, și-a ridicat genunchiul la gură și l-a lins încet. Fără să-și schimbe poziția, și-a mișcat ochii și i-a aruncat lui Ando o privire provocatoare. Ando s-a ferit să se uite în ochii ei. În cele din urmă a terminat să lingă petele de înghețată și și-a lăsat jos piciorul. Avea o gaură în ciorapi, care erau nou-nouți. Probabil că o făcuse cu dinții.

Ando îi cumpărase ciorapii de dimineață, de la un supermarket de lângă stație. Femeia umbla cu picioarele dezgolite în toiul iernii. I se făcea frig numai când se uita la ea, așa că luase inițiativa fără să-i ceară părerea. Când îi primise, se repezise într-o toaletă publică să-i pună.

Gaura din ciorap o deranja pe Masako, pentru că-și tot masa genunchiul.

Ando se gândea că nu s-ar plictisi niciodată să-i urmărească mișcările. *A apărut de nicăieri, și acum mă îndrăgostesc de ea.*

S-a întrebat dacă era într-adevăr dragoste. Poate că era doar disperare, poate că viața lui se destrămase. Dacă era purtător al virusului Ring pentru că citise textul acela straniu, dacă trupul lui era devorat treptat, atunci nu-și putea permite să piardă nici măcar o clipă de plăcere.

În timpul liceului citise un roman despre o femeie dintr-un sat de munte, o femeie aducând foarte mult cu cea la care se uita acum. Eroina cărții era de o frumusețe ieșită din comun, dar, fiindcă nu vorbea și nu se purta ca restul sătenilor, aceștia o considerau nebună. Sfârșise prin a satisface poftele bărbaților care nu aveau soții sau iubite. Imaginea femeii rătăcind prin pădure, într-o stare demnă de milă, acceptând avansurile oricărui bărbat care-i ieșea în cale, avea o anumită încărcătură erotică, accentuată și de scena exotică. Satul de munte era decorul perfect, asigura armonia dintre personaje și scenă, iar Ando se gândise că romanul ar fi pierdut mult din atmosferă dacă autorul ar fi plasat acțiunea într-un cadru citadin.

Dar acum se afla în Ginza, în inima metropolei Tokio, nu într-un cătun pierdut în creierii munților. Masako avea însă aceeași aură ca eroina romanului, iar frumusețea ei, care se încadra în canoanele moderne, nu era deloc deplasată în decorul unui fast-food.

Ando și-a amintit brusc cum se termina romanul. Singură în munți, femeia naște, dar nu știe cine e tatăl copilului. Povestea se sfârșește când primele scâncete ale copilului sfâșie liniștea pădurii și stârnesc ecoul printre stânci.

Nu am voie să accept așa ceva.

Și-a adresat singur un avertisment. Trebuia să ia măsuri, să protejeze corpul lui Masako. Noaptea trecută, entuziasmat de perspectiva unei partide

de sex, uitase de cele mai elementare reguli de precauție și nu folosise un prezervativ.

Masako își masa genunchiul cu buricele degetelor, într-o mișcare circulară, lărgind treptat gaura din ciorap. Acolo se vedea o pată de piele albă, atât de albă încât era păcat s-o acoperi, chiar și cu o pereche de ciorapi fini.

Diametrul găurii creștea. Ando a oprit-o, apucând-o de mână.

— Ce spuneai în timpul filmului? a întrebat-o el, încercând să afle de ce repeta replicile personajelor.

— Du-mă la o librărie, a zis ea.

Schimbase iar subiectul, evitase întrebarea. În loc să-i răspundă, îi cerea mereu să facă ceva, s-o ducă undeva. Bineînțeles, Ando nu era în stare s-o refuze.

S-au dus la cea mai mare librărie din Ginza. Masako a trecut de la un raft la altul, dar până la urmă s-a așezat cu o carte pe genunchi și a citit mai mult de o oră. Ando, care nu avea acest obicei, a hoinărit fără țintă prin librărie până când a descoperit, lângă casele de marcaj, un teanc de pliante ale Editurii Shotoku. Cum vizitase redacția cu o zi în urmă și pliantele erau gratuite, a luat unul și s-a retras într-un colț.

Pliantul conținea un scurt text introductiv, dar în rest prezenta titlurile în pregătire.

Mă întreb dacă lucrarea lui Ryuji apare aici. A desfăcut pliantul și a început s-o caute. Ieri, redactorul lui Ryuji, Kimura, îi spusese că volumul era în pragul publicării. Ando spera să vadă acolo numele fostului său coleg, nu numai dosarul de autopsie.

Dar n-a apucat să-l găsească, pentru că Masako l-a tras afară din librărie.

— Ce zici, mergem la un film?

Tonul ei fusese destul de blând, dar strânsoarea puternică și graba cu care-l mâna dovedeau că n-ar fi acceptat un refuz. Poate că văzuse un afiș în librărie și se hotărâse că filmul era bun. Ando a strecurat pliantul în buzunarul hainei și a întrebat-o:

— La ce film vrei să mergem?

Femeia nu i-a răspuns, s-a mulțumit să-i strângă mâna și mai tare și să-l tragă după ea. Pentru prima dată, Ando s-a împotrivit și a încetinit pasul.

— Ești cam insistentă, nu-i așa?

Abia atunci a observat că Masako ținea în mână o revistă cu programul spectacolelor și s-a oprit în mijlocul trotuarului. Până atunci femeia nu cheltuise nici măcar un yen. Nu schițase nici un gest că ar fi dispusă să plătească, îl lăsase de fiecare dată să achite notele. Lui Ando nu-i venea să creadă că plătise revista din banii ei. Nu era într-o sacoșă, o ținea în mână.

O furase.

Ando s-a uitat peste umăr în direcția librăriei. Nu alerga nimeni după ei. Masako reușise cumva să-i păcălească pe librari. Era o revistă ieftină, de trei sute de yeni: chiar dacă ar fi prins-o, n-ar fi fost o tragedie. Ando s-a lăsat dus mai departe. Se simțea mai îndrăzneț ca niciodată.

5

În clipa când a băgat cheia în broască, a auzit telefonul sunând în garsonieră. Nu s-a repezit să intre, pentru că se aștepta să nu ajungă la timp. A răsucit mânerul. Când îl căutau prietenii, de obicei lăsau telefonul să sune de cinci sau șase ori cel mult, pentru că toți știau cât de mică e garsoniera lui. Prin urmare ghicea de fiecare dată cine-i telefona, pentru că un străin nu renunța atât de repede. Așa cum se aștepta, până să deschidă ușa telefonul a tăcut, un semn sigur că îl căutase cineva care-l cunoștea bine. Nu erau mulți, iar cei care intraseră în casa lui erau și mai puțini. Probabil că fusese Miyashita. Ando s-a uitat la ceas. Abia trecuse de opt seara.

A deschis ușa larg și a invitat-o pe Masako să intre, apoi a aprins luminile și a pornit radiatorul. Hainele erau risipite peste tot, la fel ca dimineața, când plecaseră. Masako își lăsase lucrurile acolo, o dovadă limpede că se hotărâse să petreacă încă o noapte cu el.

După două filme în aceeași zi, unul dimineața și altul după-amiaza, lui Ando îi amorțiseră umerii și spatele. Avea nevoie de o baie.

Când și-a dat jos haina, a simțit în buzunar pliantul editurii. L-a scos și l-a pus pe noptieră, gândindu-se că avea timp mai târziu să-l citească pe îndelete. Se hotărâse să cumpere cartea lui Ryuji și voia să afle titlul și data apariției.

Și-a scos și puloverul și și-a suflecat mânecile cămășii. A clătit cada puțin, a potrivit temperatura și a lăsat apa să curgă. Cada nu era mare, așa că nu avea mult de așteptat. Baia se umpluse de aburi, iar ventilatorul nu era de prea mare ajutor. S-a gândit s-o lase pe Masako să intre mai întâi și a scos capul pe ușă. Femeia stătea pe marginea patului și își scotea ciorapii.

— Vrei să faci o baie?

Masako s-a ridicat în picioare. În aceeași clipă a sunat telefonul.

În timp ce Ando se ducea să răspundă, femeia a intrat în baie și a dispărut în spatele perdelei impermeabile.

Era Miyashita, așa cum bănuise. Nici n-a apucat să ducă receptorul la ureche și l-a auzit strigând:

— Unde naiba ai fost toată ziua?

— La film.

Miyashita se aștepta la orice, numai la asta nu.

— La film? a îngăimat el.

— La două filme, mai precis.

— Trebuie să fie plăcut să n-ai nici o grijă pe lumea asta, a mârâit el, vizibil enervat, apoi a continuat să-și verse supărarea: Habar n-ai de câte ori te-am sunat.

— Mai ies și eu din casă, dacă n-ai aflat până acum.

— Bine, nu contează. Știi unde sunt acum?

Chiar, de unde îi telefona Miyashita? Nu părea să fie acasă, pentru că Ando auzea zgomotul de mașini. Pesemne că de la un telefon public.

— Să nu-mi spui că ești în apropiere și vrei să-mi faci o vizită...

Momentul era total nepotrivit. Masako abia intrase în baie. Ando se pregătea să refuze propunerea lui Miyashita, dacă asta avea de gând.

— Nu fi prost. Știi ce-i ăla teatru, omule? Ai auzit de scenă?

— Ce tot spui acolo?

Acum venise rândul lui Ando să se enerveze. Cu ce drept îl luase la rost Miyashita pentru escapada lui la cinematograf, dacă el însuși se dusese la teatru? Dar adevărul era cu totul altul.

— Sunt la Grupul Dramatic „Înălțarea".

Numele parcă-i spunea ceva. Unde îl citise? Și-a adus aminte brusc: în *Ring*. Era numele trupei de teatru în care se angajase Sadako Yamamura înainte să moară.

— Ce naiba faci acolo?

— Ieri mi-am dat seama că descrierile din text sunt atât de precise, de obiective, încât parcă ar fi scene filmate.

— Și eu.

Ce rost avea să discute iar despre asta? Ando a văzut pliantul de pe noptieră și l-a tras spre el, pentru că era singura hârtie la îndemână. Avea un obicei vechi, care îl liniștea: de fiecare dată când vorbea la telefon își nota câte ceva. Poziția lui tipică de conversație era cu receptorul ținut între bărbie și umăr și cu pixul în mâna dreaptă.

— Bun. Azi am înțeles că mai trebuie să verific un punct. Cum să-ți spun, dacă voiam să vedem la față un personaj din raport, de pildă pe Nagao, nu trebuia să ne ducem la Atami, nu-i așa?

Ando începuse să-și piardă răbdarea. Nu-și dădea seama încotro bate Miyashita.

— Hai, spune odată.

Miyashita și-a luat inima în dinți și i-a spus:

— Vorbesc despre Sadako Yamamura.

— Hai, ce naiba, a murit în 1966.

Stai puțin... Și Ando a înțeles de ce se dusese Miyashita la Grupul Dramatic „Înălțarea".

— Fotografia.

Da, citise în Ring că Yoshino, colegul lui Asakawa, nimerise în toiul unei repetiții, dar reușise să citească dosarul lui Sadako. Fata adusese un CV înainte să se angajeze, și acesta era însoțit de două fotografii, una bust, cealaltă stând în picioare. Yoshino le copiase pe amândouă.

— Te-ai prins în sfârșit, nu? Era floare la ureche să aflăm cum arăta Sadako.

Ando a revăzut în minte imaginea pe care și-o făcuse despre Sadako. Datorită raportului, era un portret cu contururi accentuate, gravat adânc în memoria lui. Era înaltă și zveltă, cu sâni nu prea mari, dar în armonie perfectă cu restul trupului. Fața ei avea trăsături oarecum androgine, însă ochii erau perfecți, nasul la fel, și n-ar fi schimbat nici un detaliu, nici dacă ar fi avut puterea s-o facă. Frumusețea ei era de neatins.

Ando și-a adunat curajul, cât mai avea, și a zis:

— Bine, ai reușit? I-ai convins să-ți arate fotografiile?

Probabil că Miyashita le văzuse, iar chipul din fotografii și cel din mintea lui se dovediseră a fi identice. De fapt, asta se și aștepta Ando să audă.

A auzit în schimb un oftat.

— Nu seamănă.

— Vrei să zici...

— E altă față.

Și Ando a amuțit.

— Nu știu cum să-ți explic. Sadako Yamamura din fotografii e diferită de cea pe care mi-am

imaginat-o. E frumoasă, fără discuție, dar... Cum să-ți spun...

— Fă un efort, explică-mi.

— Să-ți *explic*? Ce naiba, m-am încurcat de tot. Stai, mi-am amintit ceva. Aveam un prieten care făcea niște portrete extraordinare, și odată l-am întrebat care fețe sunt cel mai greu de desenat. Mi-a spus că poate face fără probleme orice portret. Mi-a mai spus că fiecare față are trăsături distincte care îl ajută pe portretist să prindă esența ei. Dar, a adăugat el, dacă ar fi să aleagă, cel mai dificil portret este autoportretul. Mai ales dacă artistul e obsedat de propria lui persoană. Rezultatul final se deosebește totdeauna de model.

— Și? Ce legătură are asta cu ce discutăm noi?

— Poate nici una. Pur și simplu mi-am amintit de el. Dar gândește-te la casetă. Scenele nu au fost filmate, nu-i așa? Imaginile au fost produse în mintea lui Sadako. Și, în pofida acestui fapt...

— Ce?

— Reproduc perfect locuri și oameni.

— Ai uitat că noi n-am văzut înregistrarea?

— Nu, dar am citit *Ring*.

Ando se plictisise de-a binelea. Miyashita părea să se învârtă în jurul subiectului. Era ca un copil care vrea să ajungă undeva, dar se teme să facă primul pas.

— Ascultă, Miyashita, ți-e chiar așa de greu să-mi spui ce te roade?

Ando l-a auzit cum trăgea aer în piept.

— Oare autorul raportului *Ring* e chiar Kazuyuki Asakawa?

Cine altul să fie? Ando a deschis gura să-i răspundă, dar a auzit un bip: cardul lui Miyashita era pe terminate.

— Fir-ar să fie, am rămas fără bani. Poți să primești fotografii pe faxul tău? l-a întrebat Miyashita pe nerăsuflate.

— Așa m-a asigurat tipul care mi l-a vândut.

— Perfect, ți le trimit prin fax. Vreau să te uiți la ele imediat și să verifici dacă e vreo deosebire față de ce ți-ai imaginat. Poate că eu sunt...

Legătura s-a întrerupt.

Ando a rămas acolo un minut, cu receptorul la ureche, parcă în transă. Zgomotul dușului s-a oprit și în cameră s-a așternut tăcerea. A simțit pe obraz o adiere rece și și-a ridicat capul să vadă dacă nu uitase fereastra deschisă. În depărtare s-a auzit un claxon de mașină. Sunetul aspru, ascuțit, dovedea cât de uscat era aerul rece de-afară. În garsonieră aerul era încărcat cu umezeală. Pe ușa deschisă a băii ieșeau nori de abur. Masako nu se grăbea deloc.

Ando s-a gândit la ce-i spusese Miyashita. Înțelegea prea bine starea sufletească a prietenului său. Probabil că-și pierduse ziua întreagă stând ca pe ace, dar, în cele din urmă, decât să rămână acasă și să se întrebe la nesfârșit dacă virusul i-a invadat organismul pentru că citise *Ring*, s-a hotărât să acționeze. Își amintise că în arhiva teatrului aceluia cu nume ciudat existau două fotografii ale lui Sadako și se dusese acolo să le vadă. Rezultatul fusese surprinzător: fotografiile nu semănau cu portretul pe care și-l imaginase. Pentru că nu avea cum să verifice dacă această nepotrivire exista doar în mintea lui, copiase fotografiile ca să le vadă și Ando. Iar acum se pregătea să i le trimită prin fax.

Ando s-a uitat la fax. Deocamdată nimic.

Privirea lui a poposit din întâmplare pe pliantul publicitar al editurii. L-a luat și a început să-l

răsfoiască. Viitoarele apariții erau enumerate la sfârșit. Sub titlul „Noutăți în februarie" se înșirau vreo cincisprezece apariții, fiecare dintre ele urmată de numele autorului și de o foarte scurtă prezentare, de cel mult zece-douăsprezece cuvinte. A văzut numele lui Ryuji la jumătatea coloanei. Titlul nu fusese schimbat, era tot *Structura cunoașterii*, iar dedesubt scria doar atât: „Avangarda gândirii contemporane". Era înghesuit între un roman de dragoste și o culegere de eseuri despre televiziune, lucru care nu-i făcea cinste. Dar era ultima carte a colegului său, publicată postum. Ando avea de gând s-o citească, oricât de aridă ar fi fost. A încercuit titlul cu pixul.

În clipa aceea a auzit un declic în minte. Se declanșase ceva, dar nu știa ce. A încercat să se concentreze. Încă mai ținea pixul în mână, și și-a dat seama că citise ceva în pliant, un cuvânt care i se păruse cunoscut. S-a uitat din nou pe pagină. Jumătatea ei de jos era ocupată de altă listă, scrisă cu caractere mai mici: aparițiile din luna martie. A citit antepenultimul titlu.

A tresărit, șocat. La început și-a spus că era o simplă coincidență, apoi a citit și numele autorului:

Noutăți în martie:

...

RING de Junichiro Asakawa. Un horror psihologic fenomenal.

...

A scăpat pliantul din mână. *Chiar vrea să publice asta?*

A înțeles în sfârșit de ce îl evitase Junichiro, atunci când se întâlnise cu el în bufetul editurii. Se hotărâse să prelucreze textul rămas de la fratele

lui și să-l publice sub formă de roman. Și, din moment ce Ando era singurul care știa că Junichiro avea de gând să folosească lucrarea fratelui său fără consimțământul acestuia, fugise de el fără să accepte nici măcar un salut inofensiv. Dacă ar fi acceptat să stea de vorbă, mai devreme sau mai târziu Ando ar fi pomenit de *Ring*, și vestea s-ar fi răspândit rapid în editură. Junichiro voia fără îndoială să treacă drept unicul autor al cărții.

— Nu poate fi tipărită! a urlat Ando.

În cel mai rău caz, trebuia să-l convingă pe Junichiro să amâne publicarea până când erau siguri că textul nu era periculos. Era datoria lui de medic. Mâine, el și Miyashita urmau să-și facă analizele de sânge. Mai aveau de așteptat câteva zile, până primeau rezultatele. Dacă se dovedea că sunt pozitivi, că amândoi sunt purtători ai virusului Ring, publicarea cărții ar fi fost echivalentă cu un cataclism. Caseta originală se înmulțea lent, exemplar cu exemplar. Publicarea unei cărți era un eveniment la altă scară. Zeci de mii de exemplare, poate sute de mii, chiar milioane aveau să fie răspândite în țară și să ajungă în fiecare colțișor.

Ando a scrâșnit din dinți. Văzuse în minte un tsunami catastrofal. Un zid de apă uriaș, negru, înaintând în tăcere, precedat de un vânt puternic pe care parcă îl simțea în părul lui. S-a dus la fereastră și a închis-o. A rămas acolo și s-a uitat spre hol. Masako apăruse în pragul ușii, înfășurată într-un prosop. O vedea din profil. Scotocea în geantă, pesemne căuta lenjerie curată.

În clipa următoare a sunat telefonul. Ando a ridicat receptorul, a auzit tonul de fax și a apăsat pe butonul *Start*. Miyashita îi trimitea fotografiile.

Câteva secunde mai târziu, faxul a început să bâzâie și să printeze copia. Ando stătea nemișcat

lângă aparatul negru, privind țintă foaia de hârtie care ieșea încet din el. A simțit o prezență în spatele lui și s-a întors. Era Masako, doar cu o pereche de chiloți pe ea. Prosopul îi atârna desfăcut pe umeri. Se oprise chiar în spatele lui. Avea fața îmbujorată și ochii îi scânteiau, erau atât de plini de viață încât i-a venit s-o strângă în brațe și să-i sărute pleoapele. În privirea ei se citea o hotărâre ciudată.

Faxul a emis un bip, semn că transmisia se terminase. Ando a smuls hârtia, s-a așezat pe pat și s-a uitat la ea. Ambele fotografii erau acolo, una lângă alta. Printul nu avea nici pe departe calitatea unei fotografii, dar era suficient de bun încât să distingă trăsăturile lui Sadako Yamamura.

A urlat. Femeia din fotografii era într-adevăr diferită de cea pe care o văzuse în minte. Dar nu din cauza asta urlase. Fotografiile erau ale femeii care stătea aici, acum, chiar în fața lui.

Masako i-a luat hârtia din mână și s-a uitat la ea. Ando o privea țintă, dar intimidat, ca un băiețel care așteaptă să-și primească pedeapsa. A reușit în sfârșit să rostească cuvintele care-i încremeniseră pe buze:

— Tu ești... Ești Sadako Yamamura.

Nu Masako, nu sora lui Mai. Acelea fuseseră minciuni.

Expresia ei s-a îmblânzit. Poate că uimirea lui Ando i se părea amuzantă, pentru că a schițat un zâmbet.

Ando a pierdut orice legătură cu realitatea. Apoi a leșinat pentru prima dată în cei aproape treizeci și cinci de ani de viață.

6

A rămas inconștient mai puțin de un minut, dar a fost de-ajuns. Cum nu era în stare să analizeze faptele obiective care-l loviseră ca un buldozer, creierul lui nu găsise altă soluție decât să se oprească. Poate că ar fi reușit să reziste dacă i s-ar fi acordat ceva mai mult timp sau dacă ar fi fost cât de cât pregătit. Da, dacă ar fi avut cea mai mică bănuială, oricât de mică, poate că nu ar fi recurs la soluția leșinului.

Dar totul se întâmplase într-o clipă. Aflase că o femeie care murise cu douăzeci și cinci de ani în urmă se afla de fapt în fața lui și își amintise că făcuse dragoste cu ea de câteva ori noaptea trecută... În clipa aceea ajunsese în pragul nebuniei, iar creierul său fusese nevoit să se deconecteze temporar. Câți nu ar leșina imediat dacă s-ar trezi în toiul nopții să se ducă la baie și ar găsi acolo un cadavru? Este un mecanism firesc de apărare împotriva ororilor: odată ce ai leșinat, nu mai trebuie să înduri ceea ce nu poate fi îndurat. Doar așa, în spatele acelei bariere de inconștiență, ne putem pregăti să acceptăm realitatea.

Când și-a revenit, i s-a părut că simte miros de carne arsă. Ar fi trebuit să se trezească întins cu fața în jos, dar, în mod inexplicabil, era cu fața în sus și vedea tavanul. Se răsucise singur sau îl mișcase altcineva? De fapt, doar jumătatea lui de sus era pe pat. Picioarele, îi atârnau pe jos. Ando s-a ferit să se miște și a adulmecat aerul. A deschis ochii, dar nu de tot. Nu voia să-și suprasolicite simțurile. Era mai bine să se strecoare încet în realitate, altfel risca să pățească iar același lucru.

Undeva se auzea apa curgând dintr-un robinet. Pesemne la baie, dar părea susurul unui izvor îndepărtat. Zgomotul apei acoperea murmurul nocturn al orașului. În mod normal ar fi trebuit să audă mașinile care goneau pe Autostrada Metropolitană. A deschis ochii complet. În mijlocul tavanului ardeau cele două tuburi de neon de douăzeci de wați, scăldând camera într-o lumină argintie.

Mișcându-și doar ochii, Ando s-a uitat în jur. Apoi s-a ridicat, dar foarte prudent. Era singur. Exact în clipa când începea să se întrebe dacă are halucinații, apa s-a oprit. Fără să vrea, și-a ținut respirația.

Femeia a apărut din hol. La fel ca mai devreme, purta doar chiloți și avea un prosop aruncat pe umeri.

Ando a încercat să strige, dar n-a scos nici un sunet. A împins la o parte mâna care-i întindea un prosop ud și s-a ridicat cu greu în picioare. S-a dat înapoi până când spatele lui s-a lipit de perete. A încercat iar să strige, de data asta numele ei, însă vocea nu l-a ascultat nici acum.

Sadako Yamamura!

Și-a amintit tot ce știa despre ea. Acum un sfert de secol fusese ucisă și aruncată într-un puț. Zămislise cu puterea minții o înregistrare video

oribilă. Avea însușiri paranormale. Avea sindromul feminizării testiculare. Era hermafrodită.

S-a uitat la zona ei pubiană. Nu se vedea nici o umflătură sub chiloți. Sigur, testiculele nu erau foarte evidente. Dar noaptea trecută o atinsese acolo, o mângâiase îndelung. Nu simțise nimic ciudat. Pentru el, era o femeie ca toate femeile. Pe de altă parte, nu văzuse cu ochii lui. Totul se petrecuse într-o beznă desăvârșită. Ando s-a întrebat deodată dacă preferința ei pentru întuneric nu ascundea de fapt teama că el ar putea să vadă ce nu trebuia.

Până la urmă, prima lui impresie, atât de stranie, nu era prea departe de adevăr. În ziua aceea, în liftul din blocul lui Mai, încercase se se îndepărteze de ea – la fel ca acum. Apăruse ca din senin acolo, iar el nu știuse de unde, și nu știa nici în clipa asta.

Ar fi vrut să-i pună o mulțime de întrebări, dar abia putea să respire.

Simțea că trebuie să se miște cu grijă, că riscă să-și piardă iar cunoștința. Dacă s-ar întâmpla asta, ar fi la cheremul ei. Singura cale de a-și păstra un strop de demnitate era să rămână acolo și s-o privească în ochi.

A rămas acolo și n-a scăpat-o din ochi.

Pielea ei strălucea, albă ca laptele în lumina fluorescentă, de parcă voia să-l convingă că mușchii de sub ea erau reali, că nu se uita la o fantomă. Trupul ei îl fascina, acel trup ale cărui brațe și picioare îl înlănțuiseră noaptea trecută cu mâinile și cu picioarele lui. Ce trebuia să facă pentru a rupe vraja? Întrebarea avea un singur răspuns: să fugă. Să plece de acolo. Creierul lui n-a găsit altă soluție. Avea în fața ochilor un monstru. O femeie care înviase după douăzeci și cinci de ani.

A început să se miște de-a lungul peretelui, spre vestibul. Sadako n-a încercat să-l oprească, s-a mulțumit să-l urmărească doar cu privirea. Ando s-a uitat la ușă. O încuiase oare după ce intraseră? Nu-și mai amintea. A continuat să înainteze prudent către ușă. Nu i-a trecut nici o clipă prin minte că ar fi trebuit să-și ia haina.

Când a ajuns la câțiva pași de Sadako, s-a repezit la ușă și a ieșit. Era îmbrăcat cu pantalonii și cu un pulover subțire, mult prea subțire pentru frigul de-afară, dar nu s-a gândit nici măcar în treacăt la asta în timp ce alerga pe scară. A aruncat prima privire peste umăr abia după ce a trecut ca fulgerul prin hol și a ajuns pe trotuar. Nu-l urmărea. Și-a ridicat capul și s-a uitat la fereastra garsonierei. Se vedea lumină. Trebuia să ajungă într-un loc aglomerat. A luat-o la fugă spre stația de metrou.

7

Vântul înghețat l-a pătruns până în măduva oaselor. Habar n-avea unde să se ducă, dar căuta instinctiv spațiile bine luminate. A ocolit la mare distanță desișul întunecos al Parcului Yoyogi. În fața lui se înălțau zgârie-norii din Shinjuku, monoliți negri gigantici. Între ei și el se afla stația Sangubashi, plină de viață, înconjurată de străduțe comerciale care se adânceau în zonele rezidențiale. Știa că acolo erau câteva localuri deschise și în weekend. A pornit spre stație. Se mulțumea cu orice loc în care se aflau oameni.

Abia când a ajuns la automatele de bilete și-a dat seama că-și lăsase portofelul în garsonieră. Nu putea să se întoarcă, nu acum. A scotocit în toate buzunarele. A simțit învelitoarea din plastic în care-și ținea permisul de conducere. O pusese acolo ieri, înainte să plece la drum cu Miyashita, gândindu-se că la un moment dat va trece și el la volan. Uitase s-o scoată din buzunar. Din fericire, păstra mereu alături de permis o mică sumă de bani pentru urgențe.

O bancnotă de cinci mii de yeni. Toți banii lui. S-a înfiorat, dar nu de frig, ci de singurătate. Unde putea să doarmă la noapte? Cinci mii de yeni nu-i ajungeau să plătească un pat nici în cel mai amărât hotel.

Singura lui speranță era Miyashita. A cumpărat un bilet, apoi a intrat într-o cabină telefonică. A format numărul prietenului său, deși se îndoia că se întorsese acasă. Într-adevăr, nu venise. Nu era de mirare, nu trecuse mult de când îi telefonase din Yotsuya, din capătul celălalt al orașului. Probabil că era pe drum. Ando s-a hotărât să pornească spre Tsurumi, unde locuia Miyashita.

Când s-a urcat într-un vagon și s-a așezat pe un scaun trecuse de nouă. A închis ochii și Sadako a apărut instantaneu în mintea lui, ca un reflex condiționat. Nu i se întâmplase niciodată să-și schimbe atât de drastic sentimentele față de o femeie într-un timp atât de scurt. Răceala și aura ei de mister de la prima întâlnire se destrămaseră oarecum la cea de-a doua și fuseseră înlocuite de o dorință care crescuse treptat. La cea de-a treia întâlnire, dorința îi fusese satisfăcută și în suflet îi apăruseră mugurii afecțiunii. Apoi, prăbușirea. Îl ademenise la înălțime, își făcuse mendrele cu el și la sfârșit îi dăduse un brânci peste margine, în abis. Îl chinuia gândul că fusese în stare să se culce cu o femeie moartă de un sfert de secol. A pronunțat în gând, fără să vrea, cuvântul „necrofilie". De unde venea femeia asta? Poate că nu murise? Se întorsese sau nu de pe lumea cealaltă?

Fiind o zi de weekend, vagonul era destul de gol. Doar câțiva pasageri nu mai apucaseră locuri pe scaune. Vizavi de Ando se lăfăia un bărbat cu o figură cam necioplită, probabil un muncitor, care ocupa de unul singur trei locuri. Ținea ochii

închiși, dar nu dormea. De fiecare dată când un călător mergea în lungul vagonului și trecea pe lângă el, deschidea puțin ochii și se uita în jur. Privirea lui era grea și inexpresivă, ca a unui mort. Ando s-a ferit să se uite în ochii lui. Dar muncitorul nu era un caz izolat. Toți călătorii i se păreau palizi ca niște cadavre.

Ando și-a încrucișat brațele și a încercat să-și stăpânească tremurul. Mai avea puțin și începea să țipe de spaimă, chiar acolo, în mijlocul unui vagon de metrou, în mijlocul oamenilor.

A luat paharul cu coniac pe care i l-a adus Miyashita. La început a simțit un firicel de căldură în gât și a savurat câteva clipe senzația, apoi a golit paharul dintr-o înghițitură. Începea să aducă iar a ființă omenească, dar tot mai tremura ușor.

— Ți-ai revenit cât de cât? l-a întrebat Miyashita.

— Mai mult sau mai puțin. Sunt viu.

— Cred că ai înghețat.

Miyashita încă nu aflase de ce era îmbrăcat așa de subțire.

— Nu-i din cauza frigului.

Miyashita îl condusese în camera de oaspeți. Ando stătea pe pat, într-un colț al încăperii. De fapt, chiar acolo urma să doarmă la noapte, dar deocamdată se ținea strâns de barele tăbliei de metal. A încetat să tremure abia după al doilea pahar de coniac.

— Ce s-a întâmplat? a continuat Miyashita cu o voce blândă.

Ando i-a povestit tot, în detaliu. Când a terminat, s-a întins pe pat și a oftat, dar sunetul pe care l-a scos a fost mai degrabă un scâncet ascuțit.

— Mă dau bătut! Explică-mi tu ce s-a întâmplat. Nu mai înțeleg nimic, a gemut el.

— Măi să fie, a mormăit Miyashita, luat pe nepregătite. Era unul dintre momentele în care oamenii nu se pot stăpâni să nu râdă, chiar dacă amar, iar Miyashita chiar asta a făcut: a râs încetișor, fără convingere. Când s-a potolit, a turnat un deget de coniac în ceașca cu cafea și a sorbit din ea. Căzuse pe gânduri, încerca să găsească un răspuns rațional, o explicație care să aibă sens.

— Prima întrebare este de unde a apărut Sadako.

Tonul lui retoric arăta că știa deja răspunsul.

— Bine, spune-mi. De unde?

— Chiar nu știi? i-a întors-o Miyashita.

Ando a clătinat din cap:

— Nu, nu știu.

— Ești sigur?

— Spune-mi odată! De unde a apărut?

— A născut-o Mai Takano.

Răsuflarea lui Ando s-a oprit în timp ce căuta altă explicație. Dar nu era în stare să gândească. Își pierduse complet uzul rațiunii. Până la urmă n-a reușit decât să repete cuvintele pe care le auzise:

— A născut-o Mai Takano?

— Caseta aia blestemată s-a născut în mintea lui Sadako. Mai a văzut înregistrarea în ziua când a început ovulația. A apărut virusul și a fecundat ovulul. Ba nu, „fecundare" nu e cuvântul potrivit. „Înlocuire" e mai corect. Nucleul ovulului a fost înlocuit cu genele lui Sadako Yamamura.

— Sper că ești în stare să-mi explici mai precis cum s-au întâmplat toate astea.

— Amintește-ți că am făcut o analiză secvențială a virusului. Am descoperit că înglobează în proporții egale gene ale variolei și gene umane.

Ando s-a ridicat și a întins mâna să ia paharul. Era gol.

— Vrei să zici că genele umane sunt...

— Ale lui Sadako. Împărțite în sute de mii de fragmente.

— Sute de mii de viruși, și fiecare poartă o părticică din ADN-ul lui Sadako?

— În ciuda faptului că e un virus ADN, are enzime de transcripție inversă. Înțelegi? E capabil să introducă fragmentele în nucleul unei celule.

Un singur virus nu are cum să poarte tot bagajul genetic al unui om. Pur și simplu nu e suficient de mare. Dar lucrurile se schimbă fundamental dacă ADN-ul persoanei respective este desfăcut în sute de mii de segmente și fiecare segment este alocat unui virus. În fotografiile făcute cu microscopul electronic, văzuseră clar o mulțime de viruși inelari, roiuri întregi. Fiecare dintre ei căra o părticică din codul genetic al lui Sadako Yamamura, și toți luaseră cu asalt ovulul lui Mai Takano.

Ando a încercat să se ridice, dar s-a răzgândit imediat și s-a așezat la loc. Simțea nevoia să se miște de fiecare dată când începea să combată o teorie.

— Dar Sadako a murit acum douăzeci și cinci de ani. Informația ei genetică a dispărut.

— Hai să ne gândim la asta. Pentru început, spune-mi de ce crezi tu că Sadako a proiectat imaginile acelea pe bandă?

Ce îi stăpânea mintea în clipele acelea, ultimele, la șase metri sub pământ? Dorința de a strânge toată ura ei în câteva imagini în stare să-i îngrozească pe toți cei care le-ar fi văzut? Analizând problema dintr-un unghi pragmatic, ce ar fi câștigat așa? Nu, trebuia să fi avut un scop mai important. Dar Ando nu reușea să priceapă ce încerca să-i demonstreze

prietenul lui. Miyashita s-a văzut nevoit să-l ducă de mână către răspuns:

— Avea doar nouăsprezece ani.

— Și?

— Nu voia să moară.

— Prea tânără ca să moară...

— Ți-e chiar atât de greu să accepți că și-a transformat genomul într-un cod unic și că l-a aruncat în lume sub formă de energie?

Ando i-a răspuns cu un oftat.

Și-a transformat bagajul genetic în imagini și apoi a proiectat acele imagini pe o bandă magnetică? E adevărat, Ryuji reușise să comunice cu el transformând cuvântul „mutație" într-o secvență de baze din propriul lui ADN. Dar genomul uman este uriaș, mult prea complex pentru a fi transferat pe o singură casetă video.

Ando a respins în fine ipoteza cu glas tare:

— Imposibil. Genomul uman e prea mare.

Miyashita și-a desfăcut brațele și le-a întins spre pereți.

— Uită-te la camera asta. Să presupunem că trebuie să exprimi în cuvinte totalitatea ei.

Încăperea avea o suprafață de aproximativ opt rogojini. Lângă pat era un birou. Pe birou un calculator, iar lângă el un maldăr de dicționare. Mai problematică era biblioteca. Acoperea un perete de sus până jos și era înțesată cu mii de cărți, de la literatură până la tratate de medicină. Ți-ar fi luat o zi întreagă doar să scrii titlurile și autorii.

— Cam multă informație.

— Da, dar dacă... Miyashita a mimat gestul unui fotograf care apasă pe declanșator. Clic... faci o fotografie? Ai prins totul într-o fracțiune de secundă. Poți să stochezi cea mai mare parte a informației din această cameră într-o singură fotografie.

Și, gândește-te, capacitatea de stocare crește într-un raport mult mai mare decât numărul fotografiilor. Acum ți se mai pare imposibil să reproduci genomul așa?

Ando pricepuse perfect la nivel rațional ce încerca să-i spună prietenul lui, dar nu era încă pregătit să accepte.

— Lasă-mă să mă gândesc puțin, a zis el, clătinând din cap, pentru că avea de gând să analizeze punct cu punct ipoteza lui Miyashita.

— Dă-i drumul, gândește-te. Eu mă duc la baie.

Miyashita a dispărut pe hol, lăsând ușa deschisă.

Da, mecanismul descris de el era o simplă ipoteză. Dar, indiferent dacă era sau nu corectă, nu putea să nege că Mai Takano o născuse pe Sadako Yamamura la numai o săptămână după fecundare. Deocamdată acesta era un punct indiscutabil. Iar o gestație de o săptămână era ceva uluitor. Probabil că procesul de diviziune celulară fusese accelerat. Nucleul unei celule conține compuși chimici numiți acizi nucleici, iar diviziunea celulară începe doar atunci când acești acizi depășesc un anumit nivel. Prin urmare, singura posibilitate de a grăbi frecvența diviziunii celulare ar fi să alimentezi procesul cu acizi nucleici. Probabil că virusul Ring reușise să facă asta, și astfel fetusul crescuse cu o viteză fenomenală.

Prima dată când intrase în garsoniera lui Mai simțise o prezență misterioasă, deși acolo nu se afla nimeni. Nu se înșelase. Sadako, nou-născuta Sadako se ascundea în camera aceea. Era încă micuță, găsise un colțișor în care să se strecoare, poate în dulap, poate sub chiuvetă. Ando nu căutase peste tot. Și, pentru că era doar un copil, pufnise în râs când îl văzuse pe Ando în poziția aceea caraghioasă, în baie. Atingerea ușoară fusese atingerea degetelor ei.

În lipsa proprietarului ei de drept, Sadako luase casa în stăpânire și crescuse acolo, ferită de ochii lumii. Ajunsese la maturitate într-o săptămână. Când Ando venise acolo a doua oară, din cameră ieșea o femeie în toată firea.

Ando a întors ipoteza pe toate fețele de nenumărate ori, până când a reușit să accepte miracolul nașterii și devenirii lui Sadako. Teoria se potrivea perfect cu propriile sale experiențe.

Dar ce putea să spună despre viitor? Dacă ajunsese la maturitate într-o săptămână, înseamnă că mai avea de trăit doar câteva săptămâni, asta dacă procesul de îmbătrânire se desfășura în continuare cu aceeași viteză. Sadako renăscuse la începutul lunii noiembrie, cu zece săptămâni în urmă, dar trupul ei era la fel de tânăr, pielea ei la fel de catifelată ca a unei femei de nouăsprezece ani. Poate că în cazul ei maturitatea începea și se termina la vârsta la care murise.

Miyashita s-a întors, scuturându-și mâinile ude, și n-a pierdut nici o clipă:

— Trebuie să ținem cont și de rolul crucial pe care l-a jucat virusul variolei în toată povestea asta.

— Da, ai dreptate, Sadako și virusul variolei se potrivesc ca tusea și junghiul.

Sadako se îmbolnăvise de variolă chiar înainte să moară. Luase boala de la Jotaro Nagao. Într-un fel sau altul, acolo jos, pe fundul puțului, variola și ura ei se împletiseră strâns, încetul cu încetul, până când amestecul atinsese punctul critic. Două ființe condamnate la dispariție, un virus și un om, își uniseră forțele împinse de aceeași dorință irezistibilă: să reînvie cândva.

— Bine, acum spune-mi dacă Junichiro Asakawa chiar vrea să publice *Ring*.

— Da. Cartea e trecută deja în lista de noi apariții.

— Am înțeles. Sadako și virusul variolei. Două fire împletite, iar rezultatul este caseta ucigașă. Acum s-au separat, sunt două tulpini diferite. Una e Sadako însăși, cealaltă e Ring.

Ando nu a ridicat nici o obiecție. Virușii locuiesc într-un soi de *no man's land* între viață și non-viață, sunt entități care nu au trecut cu mult de stadiul de informație, și prin chiar natura lor sunt meniți să provoace schimbări dramatice în ei înșiși și în mediu. Faptul că își schimbaseră forma inițială, de înregistrare video, cu cea de text scris nu era chiar atât de surprinzător.

— Iată de ce a supraviețuit Kazuyuki Asakawa.

Descifraseră în sfârșit misterul. Cu alte cuvinte, existau două „ieșiri". Una era Sadako, cealaltă raportul *Ring*. Și Mai, și Kazuyuki fuseseră cruțați de moartea prin blocarea arterei coronare pentru că aveau capacitatea de a naște, dacă se putea spune așa. Viețile lor aveau altă valoare. Da, era logic. Virușii care invadaseră trupul lui Mai se repeziseră la ovul, cei care atacaseră organismul lui Asakawa se grăbiseră să ajungă la creier. De fapt, Kazuyuki Asakawa nu era autorul raportului *Ring*. Fusese forțat să-l scrie. ADN-ul lui Sadako se instalase în creierul lui. Așa se explica și acuratețea uimitoare a descrierilor, precizia lor fotografică. Singura descriere greșită, neconformă cu realitatea, era chiar cea a lui Sadako, personajul principal. La fel de logic, consecința faptului obiectiv că persoana care apasă pe declanșator nu apare în cadru.

Ando și Miyashita au amuțit, încercând să ghicească ce urma.

Ce le pregăteau oamenilor Sadako și Ring? Nici unul, nici altul nu avea nevoie să aștepte rezultatele analizelor. Acum știau sigur că era de o importanță crucială să oprească publicarea cărții

Ring. Junichiro n-ar înțelege niciodată ce suferințe groaznice ar declanșa romanul pe coperta căruia voia să-și vadă numele. Da, asta era prima lor direcție de contraatac. Să-l convingă să renunțe. Dar îi va asculta măcar? Cine ar fi crezut o asemenea poveste fantasmagorică?

Miyashita s-a bătut cu palma pe genunchi și a sărit în picioare:

— Hai să mergem.

— Unde?

— Cum unde? E la mintea cocoșului. La tine.

— Ți-am spus că Sadako e acolo.

— Ce motiv mai bun vrei? Trebuie să o înfruntăm.

— Nu, nu, stai puțin.

Ando s-a tras înapoi. Fugise de acolo ca să scape de Sadako. Avea nevoie de un motiv mult mai puternic ca să se întoarcă.

— Hai, nu ne putem permite să pierdem timpul aiurea. Nu înțelegi că suntem în rahat până la gât?

Ando înțelegea, și încă foarte bine. Trebuia să i se întâmple ceva pentru că citise *Ring*, era un adevăr incontestabil. Nu-i mai păsa. Nu-i era frică de moarte, sau nu destul. Când fiul lui mai trăia și când soția lui îl iubea – da. Dar nu acum.

Miyashita l-a înșfăcat de braț și a încercat să-l ridice de pe pat.

— Mișcă-te odată. S-ar putea să fie ultima șansă.

— Șansă?

— Ascultă-mă, Sadako a venit la tine și a intrat în casa ta.

— Da, așa e.

— Deci a avut un motiv.

— Ce motiv?

— De unde naiba să știu eu? Poate că vrea să faci ceva pentru ea.

Și Ando și-a amintit. La a doua întâlnire, chiar înainte să se despartă, îi spusese ceva.

Te voi căuta curând să-ți cer ceva.

În timp ce Miyashita îl trăgea după el afară din cameră, Ando încerca să ghicească ce putea să-i ceară. Habar n-avea, și nici nu dorea să afle.

8

Au lăsat mașina pe o stradă paralelă cu Parcul Yoyogi. Au rămas pe trotuar și s-au uitat amândoi la etajul lui Ando. Ferestrele erau întunecate. Trecuseră trei ore și ceva de când fugise de-acolo abia trăgându-și răsuflarea. Acum era unu fără câteva minute.

Miyashita l-a întrebat în șoaptă:

— Spune, ești sigur că târfa e acolo?

Apelativul „târfă" i s-a părut complet deplasat, dar Ando bănuia că prietenul lui încerca să se pregătească sufletește pentru întâlnirea iminentă.

— Poate că doarme.

Nu se vedea nici o mișcare, dar n-aveau cum să-și dea seama de acolo dacă femeia mai era înăuntru.

— Crezi că morții au nevoie de somn?

Miyashita era sarcastic. Și, într-adevăr, ce putea fi mai bizar decât un mort care se trezește după douăzeci și cinci de ani doar ca să adoarmă într-o garsonieră?

Au stat acolo, în mijlocul trotuarului, și s-au uitat o vreme la ferestrele de la etajul al patrulea.

În cele din urmă, Miyashita și-a regăsit spiritul de luptător și a zis doar atât:

— Hai.

A pornit imediat. Ando l-a urmat, deloc entuziasmat. Tăcerea și frigul nopții îl înghețaseră până în măduva oaselor și nu mai suporta să stea afară. Dacă ar fi fost mai cald, poate că nici n-ar fi intrat în bloc.

La ordinul ferm al lui Miyashita, Ando a răsucit mânerul. Ușa nu era încuiată și s-a deschis imediat. Casa părea pustie. Pantofii dispăruseră de pe pardoseala de ciment a vestibulului, la fel și singurul obiect personal al lui Sadako, o geantă roșie cu fermoar. Ando își amintea că o văzuse ultima dată aruncată acolo, într-un colț.

Au intrat în cameră și au aprins lumina. Da, în casă nu mai era nimeni.

În clipa când sursa tensiunii a fost deconectată, Ando s-a prăbușit moale pe pat. Miyashita, în schimb, rămăsese în gardă: a verificat baia, apoi s-a uitat pe balcon.

În sfârșit, după ce a cercetat meticulos fiecare colțișor, s-a convins de adevăr.

— A plecat.

— Întrebarea e unde s-a dus, a mormăit Ando.

În realitate, puțin îi păsa. Nu dorea s-o mai vadă vreodată.

— Ai vreo idee? l-a întrebat Miyashita.

— Nu, s-a grăbit Ando să-i răspundă, scuturând din cap.

Atunci l-a observat. Un carnet deschis, pe biroul de sub fereastră. Nu ținea minte să fi umblat în ultima vreme cu el.

S-a ridicat de pe pat și l-a luat. Câteva pagini erau acoperite cu un scris stângaci. A citit primul

rând: *Dragă domnule Ando*, apoi semnătura: *Sadako Yamamura*. Îi lăsase un bilet de despărțire.

Ando a citit prima propoziție, apoi i-a întins lui Miyashita carnetul.

— Ce-i asta?

— Un mesaj de la Sadako.

Miyashita a tresărit și a luat carnetul. Apoi, deși Ando nu-i ceruse să facă asta, a început să citească cu voce tare.

Dragă domnule Ando,

Pentru că nu vreau să te deranjez mai mult decât am făcut-o deja, m-am gândit să-ți scriu o scrisoare. Știu, e un obicei demodat. Încearcă să-ți păstrezi cumpătul în timp ce o citești.

Sunt sigură că ai înțeles deja de unde vin. Am împrumutat pântecele unei femei pe nume Mai Takano și astfel mi-am asigurat renașterea. Crede-mă, nici eu nu înțeleg prea bine cum am reușit să mă întorc la viață.

Tatăl meu a fost asistent universitar la o facultate de Medicină și îmi vorbea adesea despre ereditate când îl vizitam la Sanatoriul Hakone, unde era internat. Prin urmare, știu câte ceva despre genetică. E doar o ipoteză, dar mă întreb dacă nu cumva am reușit, folosindu-mi puterea minții, să transfer genomul meu pe alt suport. Acum, când privesc în urmă, sunt aproape sigură că în pragul morții am transferat undeva informația genetică a organismului meu. Am simțit atunci nu neapărat dorința de a renaște, ci mai degrabă spaima teribilă că Sadako Yamamura și toată lumea ei vor putrezi pe fundul unui puț, departe de orice privire. În calitatea ta de specialist, vei putea, desigur, să înțelegi mult mai bine decât mine ce mi s-a întâmplat în continuare.

Psihicul meu, care a murit sub pământ, s-a reîntrupat treptat în femeia aceea. Când am devenit din nou conștientă, am văzut în oglindă o față necunoscută. La

început n-am înțeles nimic. Fața și corpul meu nu erau ale mele, erau ale unei străine. Dar eul care gândea era eul meu adevărat. Și orașul mi-era străin. Mașinile de pe străzi mi s-au părut uimitor de moderne. Casa mea (o cutie minusculă din beton), aparatele electrice, totul. Când m-am uitat în calendar, am priceput că trecuseră douăzeci și cinci de ani, dar totul s-a petrecut la fel de repede ca o clipă. Am înțeles că spiritul meu se despărțise de corp și că, după un sfert de veac, își găsise un nou adăpost. Biata fată căreia i-am furat trupul se numea Mai Takano.

Dar conștiința mea nu s-a născut odată cu ființa mea fizică. Sămânța numită Sadako încolțise mai devreme, în pântecele lui Mai. În timp ce creștea ea, creșteam și eu, îmi ocupam locul alături de Mai, stăpâna acelui corp. În clipa când am fost gata să mă nasc, am alungat-o definitiv pe Mai de lângă mine, din propriul ei pântece.

Am văzut multe din ambele perspective, a mamei și a fetusului, am pipăit, am auzit, am mirosit și am gustat la fel. Am reușit să ating cu mâinile mele micuțe cutele moi ale propriilor mele trompe uterine, să simt cum se unduiau ca niște valuri.

Pe măsură ce se apropia nașterea mea, eram tot mai neliniștită. Ce se va întâmpla cu trupul lui Mai după ce voi veni pe lume? Se va întoarce în el sufletul lui Mai, va redeveni ea, va fi din nou Mai Takano? Nu știu de ce, dar bănuiam că nu va fi așa. Mă gândeam la corpul ei ca la o crisalidă. O crisalidă nu poate trăi de una singură după ce fluturele iese din ea, deci trebuia să abandonez trupul care își îndeplinise menirea. Poate că ți se pare o concluzie egoistă, însă simțeam că Mai murise deja din clipa când corpul ei fusese invadat.

Următoarea întrebare a fost unde ar trebui să mă nasc. Dacă m-aș fi născut în casa ei, aș fi fost obligată să scap de cadavru. Judecând după cât de repede creșcusem în pântecele ei, urma să ajung la maturitate la

fel de repede și aveam nevoie de o casă în care să locuiesc. Garsoniera lui Mai mi s-a părut cea mai bună alegere.

Prin urmare, trebuia să mă nasc într-un loc ferit de privirile vecinilor, undeva unde să pot lăsa corpul, și să mă întorc singură în noua mea casă. Acoperișul pe care-l știi a rezolvat toate problemele. Puteam să las învelișul inutil în puțul acela adânc, unde ar fi rămas multă vreme până să-l descopere cineva, și să folosesc fără grijă casa lui Mai.

Cum sorocul nostru se apropia, am început să mă pregătesc și, într-o noapte, ne-am urcat pe acoperiș. Am legat o frânghie de un stâlp și am coborât în puț. Am alunecat și mi-am fracturat glezna, dar trupul mamei n-a avut prea mult de suferit. Am venit la timp pe lumea asta. M-am târât afară din pântece, am retezat cordonul ombilical cu dinții și m-am șters cu un prosop. M-am născut dis-de-dimineață, înainte de răsăritul soarelui. Abia atunci, când am ridicat capul, am observat îngrozită că puțul în care mă aflam semăna foarte mult cu cel în care murisem.

A fost ca un ritual de inițiere pe care mi-l pregătiseră zeii. Mi-am spus că eram supusă la o încercare divină: puteam să supraviețuiesc pe lumea asta doar dacă reușeam să ies singură din capcană. A fost o joacă de copil. În puț atârna o frânghie. M-am cățărat pe ea și am ieșit cu ușurință. Cerul se luminase la răsărit și orașul se trezea. Crede-mă, am tras aer în piept cu lăcomie. Chiar mă simțeam de parcă aș fi renăscut.

O săptămână mai târziu, am ajuns la vârsta la care murisem. Nașterea mea la Sashikiji, pe Insula Izu Oshima, viața mea agitată alături de mama, care era subiectul unor experimente paranormale, tatăl meu bătrân, aflat la sanatoriu... Îmi aminteam tot. De ce? m-am tot întrebat. Poate că amintirile nu sunt păstrate în creier, ci în gene.

Dar undeva, în adâncul ființei mele, era ceva care-mi șoptea că nu sunt chiar eu, cea de dinainte. Singurul meu instrument de măsură pentru diferențele pe care le simțeam era intuiția, dar știam, fără nici un dubiu, că eram alta decât cea care fusesem. Acum am și uter, și testicule. Înainte nu aveam uter. Renăscută, îl am. Sunt o ființă hermafrodită în adevăratul înțeles al cuvântului. Mai mult, bărbatul din mine poate să ejaculeze. Am aflat asta după ce am făcut împreună ce am făcut.

Ajuns aici, Miyashita s-a oprit și s-a uitat la Ando. Crezând că vrea să glumească pe seama faptului că se culcase cu Sadako, Ando s-a răstit la el:

— Nu, nu, citește mai departe!

Dar Miyashita se gândea la cu totul altceva.

— Hermafrodit, hermafrodit. Să presupunem că el – ea – poate avea copii fără să facă sex cu un partener. Îți imaginezi consecințele?

Există numeroase organisme primitive care se pot reproduce fără uniunea mascul-femelă. Viermii, de exemplu, au organe genitale de ambele sexe și depun ouă gata fertilizate. Organismele unicelulare se înmulțesc prin diviziune, care e tot o formă de reproducere asexuată. Un copil care s-ar naște astfel ar avea aceleași gene ca unicul lui părinte. Cu alte cuvinte, Sadako ar naște o altă Sadako. Dacă așa ceva ar fi posibil.

— Dacă e adevărat, a zis Ando, privind în gol, Sadako nu mai face parte din specia umană. E o specie nouă. Speciile noi apar în urma mutațiilor. Evoluția se desfășoară chiar sub ochii noștri!

Ando a încercat să continue acest fir logic. Întrebarea era cum putea Sadako să se impună ca nouă specie. Când o specie nouă apare în urma unor mutații succesive, are la dispoziție pentru împerechere doar indivizi care n-au suferit mutații.

De pildă, să presupunem că într-o turmă de o mie de oi albe se naște una neagră. Aceasta e obligată să se împerecheze cu o oaie albă. Presupunând în continuare că rezultatul împerecherii este fie o oaie albă, fie una cenușie, e limpede că principala trăsătură distinctivă a oii negre, culoarea, va slăbi treptat, până la dispariția completă. Trăsătura se va păstra și va trece de la o generație la alta doar dacă există două oi negre, de sexe diferite.

Dar în cazul lui Sadako problema era deja rezolvată. Dacă se putea reproduce asexuat, nu mai avea nevoie de un partener. Dacă se putea înmulți singură, toate trăsăturile ei distinctive urmau să fie transmise fidel următoarei generații.

Chiar așa fiind, pentru că exista o singură Sadako, și ea putea să nască doar o singură Sadako, specia s-ar fi înmulțit foarte încet, la fel ca înregistrarea video, câte o copie o dată. Omenirea ar fi avut răgazul s-o încolțească și s-o anihileze. Ar fi dispărut la fel cum dispăruse și caseta. Pentru a supraviețui, specia nouă trebuia să se înmulțească rapid, *en masse*. Sadako trebuia să câștige spațiu vital, poate atacând habitatul uman, poate infiltrându-se în punctele lui slabe. Poate-și făcuse deja un plan...

Miyashita i-a întrerupt șirul gândurilor. Începuse iar să citească.

Scrisoarea e mai lungă decât mi-am dorit, dar te asigur că fiecare cuvânt e adevărat. Ți-am spus cu sinceritate tot ce mi s-a întâmplat. De ce? Ca să înțelegi. Iar acum, când înțelegi, îți cer să faci ceva pentru mine. De ce tu? Cred că tu, un om de știință, ai cunoștințele necesare.

Ando s-a pregătit în mod reflex pentru ce urma. *Cerule, uite că am ajuns și aici.* Dacă îi va cere

ceva ce nu e în stare să facă? Gândul l-a umplut de neliniște.

În primul rând: vreau să nu împiedici publicarea cărții Ring.

Da, asta nu-i depășea puterile. Tot ce trebuia să facă era, de fapt, să nu facă nimic.

Vreau să nu te amesteci în nimic din ceea ce voi încerca să fac, vreau să cooperezi cu mine.

Te rog să mă asculți. Nu vreau să recurg la amenințări, dar mă văd obligată să-ți spun că ți se va întâmpla ceva rău, foarte rău dacă nu îmi urmezi instrucțiunile. În fond, ai citit deja textul numit Ring. *Te rog să mă crezi că e deja prea târziu să iei măsuri. Dacă te împotrivești, corpul tău va suferi anumite modificări. Știu foarte bine că ești curajos și că s-ar putea să-mi reziști, chiar cu riscul de a muri. M-am gândit, așadar, să-ți ofer o recompensă, ca să fiu sigură că vei face ce-ți cer. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că pot să-ți ofer ce îți dorești mai mult, adică...*

Miyashita s-a oprit și i-a întins carnetul, punându-l să citească singur rândul care urma.

Ando l-a citit și în clipa imediat următoare a scăpat carnetul pe jos. Într-o clipă, într-o fracțiune de secundă își pierduse complet capacitatea de a gândi. Toată puterea i se scursese din trup, până la ultimul strop. Nici măcar nu îndrăznise să viseze așa ceva. Miyashita ghicise ce gândea, pentru că n-a făcut nici un comentariu.

Ando a închis ochii. Sadako îi șoptea dulce că trebuia să distrugă lumea. Că trebuia să fie de partea noii specii, să se alieze cu ea, să lucreze pentru ea. Sadako știa că specia ei nu va reuși să

supraviețuiască decât cu ajutorul oamenilor, al unor oameni aleși. Junichiro, care se pregătea să publice *Ring*, era deja în tabăra ei. Probabil că nu acționa în mod conștient, Sadako îl mânuia fără îndoială ca pe o marionetă.

Dar recompensa care-i fusese promisă în schimbul sufletului său era irezistibilă. De câte ori oare nu se rugase fierbinte pentru împlinirea acestui vis? Dar o făcuse convins că rugăciunea nu i se va împlini niciodată.

E posibil? s-a întrebat. A deschis ochii și s-a uitat la bibliotecă. Era acolo, într-un plic strecurat între două cărți. Din punct de vedere științific, nu era imposibil. Iar cu ajutorul lui Sadako, visul putea deveni realitate. *Și totuși...*

A deschis gura și a strigat, un strigăt de groază. Dacă nu o oprea pe Sadako acum, nimeni nu putea ști prin ce suferințe ar trece omenirea. Iar el făcea parte din specia umană, nu avea voie s-o trădeze. Până la urmă, singura cale de a câștiga lupta cu Sadako era s-o distrugă. În schimb, dacă ea ar fi dispărut, visul lui s-ar fi spulberat odată cu ea. Nu putea să-și împlinească visul decât ajutând-o să supraviețuiască.

Chinurile lui erau atât de groaznice, încât acum gemea fără încetare. În timp ce zăcea pe pat, respirând întretăiat, a văzut o siluetă cunoscută, o figură pe care n-a reușit s-o alunge.

— Ce să fac? a scâncit, pentru că nu era în stare să se hotărască.

— Numai tu poți să răspunzi la întrebarea asta, a zis Miyashita, dar fără răutate, ci cu blândețe, și foarte calm.

— Nu știu ce să fac.

— Gândește-te. Dacă ne împotrivim, vom muri amândoi. Va găsi alți oameni care s-o ajute. Asta-i tot.

Miyashita avea dreptate. Totul devenea limpede, dacă analizai problema rațional. Întâlnirea lui cu Sadako nu fusese o întâmplare. Îl supraveghea. Nimic nu fusese întâmplător, nici prezența ei acasă la Mai, nici întâlnirea de pe acoperiș, nici cea din Stația Sangubashi. Prevăzuse că Ando va afla adevărul și își calculase fiecare mișcare. Deodată, Ando a fost convins că nu putea să câștige lupta cu Sadako. Era de-ajuns să facă o singură greșeală și virusul din sângele lui ar fi început să-l devoreze de viu.

Miyashita pricepuse asta într-o clipă și trăsese concluzia logică, ce se impunea, dar Ando tot nu era capabil să ia o decizie.

— Vrei să zici că trebuie să facem ce spune?

— Avem de ales?

— Și omenirea?

— Ce-i cu ea?

— Ce naiba, doar nu ești reprezentantul oficial al speciei umane. De fapt, te-ai hotărât deja, nu-i așa? Gândește-te la recompensă, pentru numele lui Dumnezeu. Vrei să-mi spui că ești gata să renunți?

— Nu e un târg cinstit. Tu ce-ai câștiga?

— E un fel de poliță de asigurare. Într-o bună zi s-ar putea să mă felicit că am semnat-o. Habar n-avem ce ne pregătește.

Ando a înțeles în sfârșit că ajunsese într-un impas, că era încolțit. Peste câteva decenii, elevii vor citi biografia lui în manualele de istorie, dar nu va fi un erou. Va rămâne în amintirea generațiilor viitoare ca trădătorul care a dus omenirea în pragul dispariției. Asta dacă va exista vreo omenire care să-și aducă aminte de el.

De ce m-am amestecat oare în nebunia asta?

Copleșit de regrete, Ando și-a amintit cum începuse totul. Cum ar fi putut să uite? Autopsia lui Ryuji, apoi codul, „ring". Un indiciu că exista un raport scris. *Ring*. Îl citise. Dacă nu l-ar fi citit, n-ar fi ajuns în situația asta. Dacă nu l-ar fi citit...

Șirul gândurilor i-a fost întrerupt. De ce? Alt gând, răzleț. Mai era ceva aici.

— Ryuji, a șoptit.

Miyashita i-a aruncat o privire încărcată de neliniște. Ando nu l-a băgat în seamă și a încercat să urmeze firul logic pe care-l întrezărise. Începuse să creadă că evenimentele pe care le interpretase inițial într-un anumit fel erau de fapt manifestarea altei voințe. Oare Ryuji îi trimisese mesajele „ring" și „mutație" cu bună-credință, doar ca să-i atragă atenția asupra pericolului? Acum se îndoia de asta. Nu, erau un fel de corecții de traiectorie, operate în momentele în care Ando risca să devieze de la cursul stabilit. De ce procedase Ryuji așa?

Și mai era ceva. De ce se uitase Mai la înregistrare? Coincidență? Dacă n-ar fi văzut înregistrarea în ziua în care începuse ovulația, Sadako n-ar fi renăscut niciodată. De unde luase Mai caseta?

De la Ryuji.

De ce se dusese acolo?

Din lucrarea lui Ryuji lipsea o pagină.

Chiar lipsea o pagină?

Doar Ryuji știe dacă e adevărat sau nu.

Totul se învârtea în jurul lui Ryuji.

Ryuji, Ryuji, Ryuji.

Era foarte apropiat de Mai. Știa când avea menstruație. El o manevrase în ziua aceea.

Cerule...

Ando s-a uitat la Miyashita, la ochii lui plini de neliniște, și a șoptit:

— E Ryuji.

Miyashita și-a mijit ochii. Nu înțelegea.

— Nu pricepi? E Ryuji. El a tras sforile de la bun început. El e voința din spatele lui Sadako.

Pe măsură ce-i repeta numele, Ando era tot mai sigur. Bănuielile i se transformau în certitudine. Ryuji se jucase cu ei. El scrisese scenariul.

Dincolo de geamuri, simfonia nocturnă a orașului își continua netulburată mersul. Pe Autostrada Metropolitană a trecut o mașină. Vuietul motorului era însă acoperit de un zgomot ciudat, un fel de hârâit metalic ascuțit, ca și cum ar fi târât ceva în urma ei. La început i s-a părut că zgomotul aduce cu cel făcut de scârțâitul unghiilor pe un geam, apoi s-a transformat într-un râs masculin batjocoritor, un chelălăit straniu care venea de foarte departe. Poate era glasul lui Ryuji.

Și-a smuls privirea de la vidul întunecat de afară și a strigat:

— Ryuji, ești acolo?

Firește, n-a primit nici un răspuns. Dar îl simțea, Ryuji era acolo. Bărbatul care-și unise forțele cu Sadako, cel care vâna omenirea din pură plăcere se afla în camera aceea, supraveghind fiecare mișcare și râdea disprețuitor de Ando, care în sfârșit aflase că era prea târziu.

Un fulger i-a străbătut mintea. Pricepuse ce voia Ryuji. Ceva ce nu putea obține decât cu ajutorul lui Ando. Știa acum care era scopul ocult al Ryuji, dar nu-i mai folosea la nimic. Era prea târziu, nu mai putea influența cursul evenimentelor. lui Era obligat să se pună în slujba lui Ryuji, care rânjea în beznă.

Epilog

Într-o zi atât de senină încât greu puteai crede că perioada ploilor nu se sfârșise de fapt, Ando s-a dus la plajă. Fiul lui murise cu doi ani în urmă, în aceeași zi și în același loc. Nu transformase ziua într-o aniversare. Anul trecut nu fusese. Dar azi avea motiv.

Acum valurile erau blânde, nu ca atunci. Nisipul alb se întindea la nesfârșit în stânga și-n dreapta lui. Plaja era aproape pustie: ici și colo pescari și câteva familii care ieșiseră la un picnic. Era abia începutul verii, prea devreme pentru baie.

Ando avea senzația că se întorsese în timp. Apa era altfel, și între timp apăruse pe linia țărmului un dig perpendicular, care se pierdea în larg. Până și contururile dunelor de nisip se schimbaseră. Dar în ochii lui Ando totul era la fel. Ultimii doi ani păreau acum un coșmar din care abia se trezise.

S-a așezat într-un loc de unde se putea vedea toată plaja. Razele soarelui, deja orbitoare, l-au lovit în față. Și-a umbrit ochii cu mâna și a zărit pe țărm o siluetă micuță. Silueta s-a ghemuit la

marginea apei, cu picioarele goale acoperite de nisip, și a început să sape o groapă. Ando nu-și mai putea lua privirea de la ea.

I s-a părut că îl strigă cineva pe nume. S-a uitat în jur, întrebându-se dacă nu fusese o iluzie. A văzut un bărbat masiv coborând de pe faleză și îndreptându-se spre el.

Bărbatul purta o cămașă în dungi, cu mâneci lungi, încheiată la toți nasturii. Pieptul și brațele uimitor de musculoase păreau gata să sfâșie pânza subțire. Gâtul lui scurt și gros abia încăpea în gulerul strâmt. Fața pătrată, cu bărbie masivă, lucea de sudoare. Gâfâia și legăna în mână o pungă de plastic cu sigla unui magazin universal.

Ando l-a recunoscut imediat. Îl văzuse ultima dată la Institutul Medico-Legal, în octombrie.

Bărbatul s-a așezat lângă el, foarte aproape.

— Hei, nu ne-am văzut de mult!

Ando nu i-a răspuns, nici măcar nu s-a întors spre el. A continuat să se uite fix la silueta care se juca pe țărm.

— Omule, ai dispărut brusc, fără să-mi spui unde te duci. Așa te porți tu cu prietenii?

Bărbatul a scos din sacoșă o doză cu ceai de oolong și a golit-o din câteva înghițituri. Când a terminat, a scos încă una și i-a oferit-o lui Ando.

— Nu ți-e sete?

Ando a luat-o și a deschis-o.

— Cum m-ai găsit? a întrebat el, foarte calm.

— Miyashita mi-a spus că azi se împlinesc doi ani de când a murit fiul tău. Restul e pură deducție. Nu că ai fi o mare enigmă.

Bărbatul a râs. Ando a făcut un efort să se stăpânească.

— Ce vrei?

— Uite ce-i, a trebuit să iau un tren și un autobuz ca să ajung aici. Cred că merit o primire mai călduroasă.

— Pe naiba, a scrâșnit Ando.

— Hai, nu fi grosolan, a zis bărbatul, cu un zâmbet batjocoritor.

— Grosolan? Îndrăznești să-mi spui așa ceva? Cine crezi că te-a adus aici?

— Bine, îți sunt recunoscător, sincer. Ai făcut exact ce mă așteptam să faci.

Ando și-a amintit cu câtă nerușinare îl manipulase bărbatul de lângă el. În studenție, pe vremea când se jucau de-a criptografia, individul ăsta reușea mereu să scrie coduri indescifrabile, în schimb decripta de fiecare dată codurile lui. Îi stârnea invidia, îl îmbolnăvea de frustrare, dar în același timp îi dădea motive să-l admire și era un exemplu demn de urmat. Dar vremea asta trecuse, iar acum se simțea folosit ca o unealtă. Și jignit. Nu mai avea de ce să-l admire.

Ando s-a uitat în sfârșit la Ryuji Takayama, pe care-l ajutase să renască. Ryuji privea drept înainte și Ando îi vedea doar profilul. Ar fi vrut să știe ce se petrecea în capul lui. Ar fi vrut să-i afle fiecare gând. Apoi și-a amintit că în urmă cu un an, în octombrie, îi ținuse literalmente în mâini creierul. Degeaba, asta nu-l ajutase să-l înțeleagă. Și pentru că nu pricepuse nimic, se lăsase înșelat ca un copil de mesajele lui cifrate. Dacă nu i-ar fi făcut autopsia Ryuji, nu s-ar fi implicat niciodată în povestea asta.

— Nu crezi că și pentru tine e mai bine? l-a întrebat Ryuji.

— Nu știu.

Și era adevărat.

Jos, la marginea apei, silueta s-a ridicat în picioare și i-a făcut cu mâna. Ando i-a răspuns și băiatul s-a apropiat, răscolind nisipul cu picioarele.

— Tati, mi-e sete!

Ando i-a dat cutia cu ceai. Băiatul a luat-o și a dus-o imediat la buze.

Ando a privit gâtul palid al fiului său. Aproape că vedea lichidul rece care se scurgea prin el. Carne vie, sânge cald, reale.

În comparație cu sudoarea uleioasă de pe fața lui Ryuji, picăturile mici de pe gâtul copilului de trei ani și jumătate păreau de cristal. Îi venea greu să creadă că aveau practic aceeași compoziție.

— Salut, puștiule. Mai vrei o cutie? Noi doi suntem înrudiți, știi? a zis Ryuji, scotocind în sacoșă.

Înrudiți. Cuvântul a rămas înțepenit în mintea lui Ando. Dar era adevărat: Ryuji și băiatul se născuseră din același pântece. Adevărat și îngrozitor.

Copilul s-a uitat la Ryuji și a dat din cap, apoi a ridicat cutia pe jumătate plină și a întrebat:

— Pot s-o beau pe toată?

— Sigur, bea-o, a zis Ando, iar copilul s-a întors pe plajă, ținând cutia cu grijă.

Ando și-a dat seama că băiatul voia să se joace cu ea, poate s-o umple cu nisip. L-a strigat:

— Takanori!

Copilul s-a oprit și s-a întors:

— Da, tati!

— Să nu intri în apă, ai înțeles?

Băiatul i-a zâmbit și i-a întors spatele.

Dar Ando nu trebuia să insiste. Fiul lui se temea de apă, de parcă-și amintea că se înecase. Probabil că n-ar fi intrat în apă decât forțat. Deși știa asta, Ando nu se putea stăpâni. Era exagerat de protector.

— Frumos copil.

Nu avea nevoie de confirmarea lui Ryuji. Bineînțeles că Takanori era frumos. Era un giuvaer, o comoară neprețuită pe care cândva, demult, o pierduse. O comoară pentru care el trădase specia umană. Nu era sigur nici acum că făcuse ce trebuia să facă.

Recompensa pe care Sadako i-o oferise în schimbul cooperării era renașterea fiului său.

Cu șase luni în urmă, când el și Miyashita citiseră scrisoarea lui Sadako, Ando nu fusese în stare să accepte că ar fi fost posibil. Câteva clipe mai târziu nu numai că ajunsese să creadă, dar chiar devenise un susținător înfocat al reînvierii. În fond, Sadako însăși era o dovadă suficientă. Pe deasupra, avea o mostră de ADN de la fiul său: șuvița de păr pe care o păstra în bibliotecă. Fără ea, renașterea ar fi rămas o utopie. Dacă Ando n-ar fi atins atunci capul băiatului, dacă firele de păr nu i s-ar fi încurcat în verighetă, informația genetică a lui Takanori s-ar fi pierdut pe vecie.

Teoretic, era ușor. Aveau o mamă cu însușiri ieșite din comun – Sadako –, iar restul era treaba științei.

Primul pas era ca Sadako să fecundeze unul dintre propriile ei ovule. Având organe de reproducere de ambele sexe, Sadako era capabilă să-și implanteze singură în uter un ovul fertilizat. Următorul pas consta în prelevarea ovulului și înlocuirea ADN-ului său cu ADN-ul persoanei pe care doreau s-o readucă la viață. Sigur, nu era deloc simplu să extragă nucleul unei celule din părul lui Takanori și să-l pună în locul nucleului din ovul. Dar nu era nici un lucru imposibil pentru un specialist cu experiență. În teorie, la fel ar fi putut să

reînvie și un dinozaur – dacă ar fi avut ADN-ul acestuia.

Ovulul cu nucleu schimbat a fost apoi reimplantat în uterul lui Sadako. Nu mai aveau acum altceva de făcut decât să aștepte nașterea. Fetusul a ieșit din uter după o săptămână, iar după alte șapte zile a ajuns la vârsta la care mostra de ADN se despărțise de corp. În cazul lui Takanori, vârsta la care băiatul dispăruse în adânc, lăsând între degetele tatălui său o șuviță de păr. Băiatul își păstrase toate amintirile până în clipa morții. Probabil că erau stocate în porțiunea din ADN care nu conține cod genetic.

Takanori de acum era copia fidelă a copilului pe care-l pierduse cu doi ani în urmă. Avea aceleași ticuri, vorbea la fel, era identic. Nu uitase nimic din prima lui viață și se purta absolut firesc.

Imediat după ce Ando își recăpătase fiul, Sadako îi ceruse să-și respecte cuvântul dat. Îi ceruse exact ce bănuia c-o să vrea, și-anume să folosească aceeași metodă pentru a-l reînvia pe Ryuji. Renașterea lui Takanori nu fusese doar o recompensă, ci și o repetiție. Doar voința lui Ryuji de a renaște pusese totul în mișcare. Iar Ryuji a obținut ce dorea: un corp, cel care stătea acum lângă Ando, viu. Fusese din prima clipă partenerul lui Sadako, cel mai bun pe care l-ar fi putut avea.

Nu era prima dată când Ando se întâlnea cu noul Ryuji. După ce se asigurase că ADN-ul lui Ryuji ajunsese cu bine în ovulul fertilizat, Ando își luase băiatul și dispăruse. N-a spus nimănui unde pleacă, lăsând restul operației pe mâinile lui Miyashita și ale unor tehnicieni. Își închipuia că rolul lui se sfârșise de-acum. Ryuji revenise, și nimeni nu mai avea nevoie de Ando. Cea mai mare

dorință a lui Sadako se împlinise, avea un aliat de încredere.

Când se hotărâseră ea și Ryuji să coopereze? După toate aparențele, comunicaseră de la ADN la ADN, constataseră că erau compatibili și că parteneriatul le-ar fi adus numai beneficii.

Dar răspunsul nu-l interesa prea tare pe Ando. Acum, principala lui grijă era cum să-și crească fiul. Avea nevoie de timp de gândire, așa că demisionase cu două luni în urmă și de-atunci călătorea prin Japonia, oprindu-se mai ales în localitățile mici. Hoinărea fără țintă. Voia pur și simplu să fie cât mai departe de Ryuji și Sadako.

Ryuji a scos o fiolă din buzunar.

— Uite, a zis el.

— Ce-i asta?

— Un vaccin obținut din virusul Ring.

— Un vaccin...

Ando a luat fiola și a examinat-o câteva clipe.

El și Miyashita erau pozitivi. Așa cum bănuiseră, raportul *Ring* îi transformase în purtători. De atunci încoace trăiau în nesiguranță, întrebându-se mereu când va începe boala.

— Ia-o, va distruge virusul. Acum nu mai trebuie să-ți faci griji.

— Ai bătut atâta drum doar ca să-mi aduci asta?

— Cum adică, n-am voie să vin și eu la plajă din când în când?

Ryuji a râs, dar fără convingere. Ando a lăsat puțin garda jos. Indiferent cât de departe s-ar fi dus, fără vaccin n-ar fi scăpat niciodată de amenințarea virusului.

— Spune-mi, cu lumea ce se va întâmpla? a întrebat după ce a pus fiola în buzunarul de la piept și a încheiat nasturele.

— Nu știu.

— Scutește-mă. Tu și Sadako veți reclădi universul, veți transforma viața, nu-i așa?

— Pot să-ți spun ce se va întâmpla în viitorul imediat. Mai departe... Nici eu nu știu.

— Atunci descrie-mi viitorul apropiat.

— S-au vândut peste un milion de exemplare din *Ring*.

— Bestseller, nu?

Dar Ando știa deja asta. Citea ziarele. Cartea fusese retipărită de mai multe ori, un succes trâmbițat în repetate rânduri. De fiecare dată când citea cuvântul „retipărire", Ando se gândea la „reproducere". *Ring* se înmulțise peste noapte. Acum existau peste un milion de purtători.

— Se face și un film.

— Un film? *Ring*?

— Da. Se organizează o audiție deschisă pentru rolul lui Sadako.

— O audiție deschisă?

— Cum ai auzit. Și ghici cine a primit rolul?

Ryuji cel renăscut a izbucnit în râs.

Ando nu citea reviste de cinema. De unde naiba era să știe cine primise rolul?

— Spune.

Acum Ryuji se strica de râs. Îi dăduseră lacrimile.

— Doar nu ești idiot. O cunoști foarte bine.

— Sadako?

Abia după ce i-a rostit numele și-a dat seama de ce. Sadako visase mereu să fie actriță. Când terminase liceul se angajase într-o companie de teatru. Nu era o amatoare, avea cel puțin cunoștințele de bază. Și nu era de mirare că, folosindu-și pe deasupra și puterea psihică colosală, vrăjise juriul audiției. Pentru ea, rolul era irezistibil.

Sadako avea ocazia să se interpreteze pe ea însăși. Și Ando știa în ce scop: voia să-și proiecteze gândurile în film, să introducă acolo înregistrarea video, genomul ei. Caseta avea să renască, dar nu oricum, ci la scară mare.

Care avea să fie rezultatul? În funcție de succesul filmului, un număr mai mare sau mai mic de femei care vor merge la cinematograf în perioada de ovulație vor trece apoi prin aceeași tragedie ca și Mai Takano. O săptămână mai târziu o vor naște pe Sadako, iar trupurile lor, inutile ca niște crisalide uscate, vor fi abandonate.

Apoi filmul va ajunge în centrele de închiriere video și va fi difuzat la televiziune. Înregistrarea se va răspândi rapid, incomparabil mai repede decât prin simpla copiere a casetei. Virusul se va înmulți exploziv. Iar nou-născutele Sadako vor naște la rândul lor alte Sadako, fără ajutorul nimănui. Sadako alcătuise un plan care avea un singur rezultat: subjugarea lumii.

— Da, Sadako se va culca cu *mass-media*, a zis Ryuji, de data asta serios.

— La un moment dat cineva va înțelege și filmul va fi interzis.

Nu numai filmul, ci și cartea. Toate exemplarele vor fi retrase de pe piață și arse. Ando voia să creadă că omenirea nu va rămâne pasivă, că va contraataca.

— Ba nu. Gândește-te cât de vastă este *mass-media* de azi, cât de multe persoane au intrat deja în contact cu virusul. Chiar dacă *Ring* dispare, rămân totuși cei care au fost deja contaminați. Gândește-te, caseta s-a transformat deja într-un text, așa că la fel de bine se poate transforma în orice: muzică, jocuri video, rețele de computere. Aceste noi forme se vor împerechea cu Sadako și vor produce alți

hibrizi media, iar fiecare femeie care va interacționa cu ei la ovulație va naște o Sadako.

Ando și-a ridicat mâna la piept și a pipăit vaccinul. Avea efect doar împotriva virusului Ring. Ar fi fost neputincios în fața tulpinilor de origine mass-media. Era imposibil să obții un vaccin eficient fără să știi în ce tip de media se va transforma virusul. Omenirea va fi astfel mereu cu un pas în urmă. Sadako, noua specie, o va decima treptat, până când o va aduce în pragul dispariției.

— Și nu te deranjează deloc?

El n-ar fi putut să privească liniștit măcelul, să asiste la înlocuirea oamenilor cu Sadako. Dar el era doar un pion. Ryuji, în schimb, avea un rol activ, dădea o mână de ajutor. Iar Ando nu putea înțelege de ce.

— Tu privești totul din punctul de vedere al unui om, eu nu. Uite cum văd eu lucrurile: moare un om, dar se naște o Sadako. Minus unu, plus unu, totalul rămâne neschimbat. Care-i problema?

— Problema e că asta depășește capacitatea mea de înțelegere.

Ryuji s-a aplecat spre el. Fața lui uleioasă aproape că îl atingea.

— N-are nici un rost să faci pe nebunul. Ești acum în tabăra noastră.

— Și ce-ar trebui să fac?

— În primul rând, să te implici în procesul de evoluție. E o ocazie foarte rară, dacă vrei să știi părerea mea.

— Evoluție? Tu numești asta evoluție?

Toată diversitatea genetică a lumii se va scurge într-un singur tipar, cel al lui Sadako. Puteai oare să numești așa ceva evoluție? Ando simțea că punctul slab era chiar aici. Exact diversitatea genetică era motivul pentru care unii dintre bolnavii

de ciumă supraviețuiseră și căpătaseră imunitate. Chiar dacă va veni o nouă eră glaciară, și-a spus Ando, eschimoșii vor trece cu bine prin ea, și asta numai pentru că există diversitatea – în acest caz, diversitatea de populații din cadrul speciei. Dacă dispare diversitatea, cel mai mic accident poate șterge o specie de pe fața pământului peste noapte. Dacă, de exemplu, Sadako Yamamura are un defect în sistemul imunitar, acesta va fi reprodus identic în fiecare copie Sadako. O simplă răceală poate provoca dispariția speciei.

Ando spera, de altfel, că asta se va și întâmpla. Singura speranță pentru omenire era să supraviețuiască și să aștepte accidentul.

— Știi de ce evoluează ființele vii?

Ando a clătinat din cap. Era convins că nimeni nu poate răspunde cu certitudine la această întrebare.

Dar în vocea lui Ryuji se putea simți certitudinea:

— Gândește-te la ochi. Știu că n-ar trebui să-ți mai explic asta, doctore Ando, dar ochiul omenesc este o mașinărie uimitor de complexă. E aproape imposibil să înțelegi cum o bucată de piele, banala piele, s-a transformat în cornee, în pupilă, în glob ocular, în nervul optic care face legătura cu creierul, să accepți că toată această alcătuire *vede*. E și mai greu de crezut că poate fi doar rodul întâmplării. Asta nu înseamnă însă că am început să vedem abia după ce am avut cu ce. La început a fost *voința* de a vedea, ascunsă adânc în toate ființele vii. Fără ea, mașinăria n-ar fi căpătat niciodată formă. Și nu întâmplarea le-a împins pe viețuitoarele marine să iasă pe uscat, nici pe reptile să se avânte în aer. Nu, au avut voința să facă asta. Dacă aș rosti aceleași cuvinte în prezența

unui om de știință, mi-ar râde în nas. Mi-ar spune că-i teologie, misticism, filozofie de două parale. Te-ai gândit vreodată cum e lumea pentru o creatură care nu vede? Pentru viermii care se zvârcolesc sub pământ este o simplă atingere în beznă. Pentru stelele de mare și anemonele din oceane, lumea se reduce la textura stâncii de care s-au lipit sau la curentul în care se leagănă. Crezi că asemenea ființe pot măcar să viseze ce înseamnă a vedea? Ar fi un efort prea mare de imaginație. E o limită la care nu poți ajunge, ca marginea universului. Dar, într-un anumit punct al evoluției și într-un anumit fel, viețuitoarele de pe planeta asta au început să vadă. Ne-am târât pe uscat, am plutit în aer și în cele din urmă am inventat civilizația. Un cimpanzeu stăpânește conceptul de banană, dar nu va înțelege niciodată conceptul de civilizație. Nu poate, dar în schimb ar putea să capete voința de a-l înțelege. Să nu mă întrebi de unde vine acest impuls, n-am nici cea mai mică idee.

— Ia te uită, nu știi tot? a intervenit Ando, sarcastic.

— Te rog să fii atent. Dacă omenirea dispare ca specie și în locul ei se instalează ADN-ul lui Sadako, înseamnă că asta e voința ei.

— Există vreo specie care-și vrea dispariția?

— În subconștient, oare nu asta vrea? Dacă ADN-ul se unește într-un singur fir, toate diferențele dintre indivizi dispar. Toți vor fi la fel, la fel de talentați, la fel de frumoși. Nu vor mai exista legături emoționale și sentimentale. Vor uita de război, pentru că nu vor mai exista motive de dispută. Vorbim acum despre o lume dominată de pace și egalitate, dincolo de viață și de moarte. Nimeni nu va mai avea de ce să se teamă de moarte.

Spune-mi acum, dar sincer, oare oamenii nu visează dintotdeauna o asemenea lume?

Spre sfârșitul discursului, Ryuji se aropiase și mai mult de Ando și îi șoptise ultimele cuvinte la ureche. Ando, în schimb, se uita numai la Takanori, care stătea pe vine și umplea cutia de ceai cu nisip.

— Eu nu mi-am dorit asta.

Fiul lui era neprețuit, unic. Ando nu voia să piardă unicitatea, să vadă în același fel ca alții. Putea să afirme asta cu mâna pe inimă.

— Bine, cum vrei, a spus Ryuji râzând și s-a ridicat.

— Pleci?

— Trebuie. Ce-ai de gând să faci în continuare?

— Ce-aș putea să fac? O să găsesc o insulă pustie, fără ziare, fără televiziune, și o să-mi cresc fiul acolo.

— Mă așteptam la asta. Eu am de gând să asist la spectacolul dispariției oamenilor. Când se va depăși punctul de întoarcere... Cine știe, poate că o voință mai presus de cea umană va interveni și ne va face una cu pământul. N-aș vrea să ratez un asemenea eveniment.

Ryuji a pornit spre faleză.

— La revedere, Ryuji. Transmite-i salutări lui Miyashita din partea mea.

Ryuji s-a oprit.

— Poate că ar trebui să te mai învăț ceva înainte să ne despărțim. De ce crezi că civilizația umană a evoluat? Oamenii sunt în stare să îndure aproape orice, dar există totuși ceva care-i ucide. Omul este singurul animal care nu suportă plictiseala. De-aici a pornit totul. Omenirea trebuia să progreseze – ca să nu se plictisească. Presupun că urmează o mare plictiseală, în fond, totul va fi controlat de un singur ADN. Dacă gândești așa,

bineînțeles că vrei să vezi o diversitate cât mai accentuată. Dar ce putem face, bieții de noi? Uite că oamenii nu vor diversitate. A, încă ceva: cred că o să mori de plictiseală pe insula ta.

Ryuji i-a făcut cu mâna și s-a îndepărtat.

Ando încă nu știa unde îl vor purta pașii. În privința asta, viitorul era total incert. Poate că era inutil să-și facă planuri, poate că nici nu exista un plan viabil. O vreme, cel puțin, nu avea altă soluție decât să hoinărească, să se lase în voia valurilor.

Și-a scos pantalonii și cămașa și a rămas în slip. A alergat la Takanori, l-a luat de mână și l-a ridicat.

— Hai.

Îi explicase fiului său de o sută de ori ce trebuia să facă și de ce. Trebuia să înoate departe, la fel ca atunci. Și, când Takanori avea să dispară sub apă, Ando avea să-l apuce de mână. Acum doi ani, mâinile lor nu se întâlniseră. Azi se vor găsi și nu se vor mai despărți.

Sadako îi povestise în scrisoarea aceea că renașterea ei în puțul de pe acoperiș nu se deosebea aproape deloc de moartea ei în puțul din pădure. Abia când ieșise de-acolo simțise sau intuise că putea să înfrunte lumea fără să se teamă. Ando se gândise că fiul său trebuia să treacă prin aceeași încercare. Băiatul trebuia să retrăiască tragedia de acum doi ani.

Apa îl îngrozea pe Takanori, îl înspăimânta atât de tare încât viața lui ar fi fost un chin. În timp ce mergeau pe țărm, copilul se agăța de el de fiecare dată când valurile îi loveau gleznele.

Takanori s-a oprit brusc și s-a întors spre el.

— Tati, mi-ai promis, a spus el tremurând.

— Da, ți-am promis.

Ando îi pregătise deja recompensa: o întâlnire cu mama.

— Mami o să aibă o surpriză.

Fosta lui soție nu știa că băiatul ei era viu. Ando aștepta cu nerăbdare clipa regăsirii dintre mamă și fiu. Până atunci, trebuia să inventeze o poveste plauzibilă. Takanori nu se înecase, îl salvaseră niște pescari. Fusese amnezic și trăise doi ani în casa unor străini. Povestea în sine, oricât de ridicolă, nu avea până la urmă nici o importanță. Când îl va îmbrățișa pe Takanori, când va simți că e viu, va crede orice.

Vor reuși oare să trăiască iar ca soț și soție? Asta era altă poveste. Dar Ando era dispus să încerce.

Un val mai mare decât celelalte l-a ridicat pe băiat de pe nisip. Takanori a țipat și s-a agățat de tatăl lui. Ando l-a strâns în brațe și a continuat să înainteze în larg. Îi simțea bătăile inimii. Ritmul ei era singura certitudine într-o lume ajunsă pe marginea abisului. Dovedea că trăia.